

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) N:o 1094/2010,**annettu 24 päivänä marraskuuta 2010,****Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/79/EY kumoamisesta**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO,
jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

ottavat huomioon Euroopan keskuspankin lausunnon ⁽¹⁾,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyhteistyä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Vuosien 2007 ja 2008 finanssikriisi on osoittanut finanssivalvonnassa olevan merkittäviä puutteita, joita on paljastunut sekä yksittäistapauksissa että koko finanssijärjestelmässä. Kansalliselle pohjalle luodut valvontamallit ovat jääneet jälkeen finanssipalvelujen kansainvälistymisestä sekä todellisuudesta nykypäivän yhdentyneillä ja yhteenliittyneillä eurooppalaisilla finanssimarkkinoilla, joilla monet finanssilaitokset harjoittavat toimintaansa yli rajojen. Kriisi on paljastanut puutteita kansallisten valvontaviranomaisten välisessä yhteistyössä, yhteensovittamisessa ja siinä, miten yhdenmukaisesti nämä viranomaiset soveltavat unionin oikeutta samoin kuin niiden välisessä luottamuksessa.

(2) Euroopan parlamentti on ennen finanssikriisiä ja sen aikana esittänyt siirtymistä yhtenäisempään eurooppalaiseen valvontaan aidosti tasapuolisten toimintaedellytysten takaamiseksi kaikille toimijoille unionin tasolla, mikä vastaisi paremmin unionin finanssimarkkinoiden lisääntyvän yhdentymisen vaatimuksia (13 päivänä huhtikuuta 2000 annettu päätöslauselma komission tiedonannosta rahoitusmarkkinoiden puitteiden toteuttamisesta: toimintasuunnitelma ⁽⁴⁾, 21 päivänä marraskuuta 2002 annettu

päätöslauselma toiminnan vakauden valvontaa koskevista äännoista unionissa ⁽⁵⁾, 11 päivänä heinäkuuta 2007 annettu päätöslauselma rahoituspalvelupolitiikkaa 2005–2010 koskevasta valkoisesta kirjasta ⁽⁶⁾, 23 päivänä syyskuuta 2008 annettu päätöslauselma suosituksista komissiolle riskirahastoista ja yksityisistä pääomasijoitusrahastoista ⁽⁷⁾ ja 9 päivänä lokakuuta 2008 annettu päätöslauselma ja siihen liitetyt suositukset komissiolle Lamfalussy-prosessin jatkotoimista: tuleva valvontarakenne ⁽⁸⁾ sekä 22 päivänä huhtikuuta 2009 vahvistettu kanta muutetusta ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (SOLVENSSI II) ⁽⁹⁾ ja 23 päivänä huhtikuuta 2009 vahvistettu kanta ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi luottoluokituslaitoksista ⁽¹⁰⁾).

(3) Marraskuussa 2008 komissio valtuutti Jacques de Larosièren johtaman korkean tason asiantuntijaryhmän antamaan suosituksia Euroopan valvontajärjestelyjen vahvistamisesta kansalaisten suojan parantamiseksi ja luottamuksen palauttamiseksi rahoitusjärjestelmään. Loppuraportissaan, jonka korkean tason asiantuntijaryhmä julkaisi 25 päivänä helmikuuta 2009, jäljempänä ”de Larosièren raportti”, se suosittelee, että valvontakehystä olisi vahvistettava, jotta finanssikriisien riski vähenisi ja jotta tällaiset kriisit eivät olisi tulevaisuudessa yhtä vakavia. Se suosittelee uudistuksia unionin finanssialan valvontarakenteeseen. Ryhmä katsoi myös olevan tarpeen perustaa Euroopan finanssivalvojien järjestelmä, johon kuuluisi kolme Euroopan valvontaviranomaista, yksi pankkialaa, yksi arvopaperialaa ja yksi vakuutus- ja lisäeläkealaa varten, ja suosittelee Euroopan järjestelmäriskineuvoston perustamista. Raportissa esitettiin uudistuksia, joita asiantuntijat pitävät tarpeellisina ja joiden toteutus olisi aloitettava välittömästi.

(4) Komissio ilmoitti 4 päivänä maaliskuuta 2009 antamassaan tiedonannossa ”Elvytys Euroopassa” ehdottavansa lainsäädäntöä, jolla luotaisiin Euroopan finanssivalvonnan järjestelmä ja Euroopan järjestelmäriskikomitea. Se käsittelee tarkemmin tällaisen uuden valvontakehysten mahdollista rakennetta 27 päivänä toukokuuta 2009 antamassaan tiedonannossa ”Euroopan finanssivalvonta”, joka on samansuuntainen de Larosièren raportin kanssa.

⁽¹⁾ EUVL C 13, 20.1.2010, s. 1.

⁽²⁾ Lausunto annettu 22. tammikuuta 2010 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽³⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 22. syyskuuta 2010 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 17. marraskuuta 2010.

⁽⁴⁾ EYVL C 40, 7.2.2001, s. 453.

⁽⁵⁾ EUVL C 25 E, 29.1.2004, s. 394.

⁽⁶⁾ EUVL C 175 E, 10.7.2008, s. 392.

⁽⁷⁾ EUVL C 8 E, 14.1.2010, s. 26.

⁽⁸⁾ EUVL C 9 E, 15.1.2010, s. 48.

⁽⁹⁾ EUVL C 184 E, 8.7.2010, s. 214.

⁽¹⁰⁾ EUVL C 184 E, 8.7.2010, s. 292.

- (5) Eurooppa-neuvosto vahvisti 19 päivänä kesäkuuta 2009 antamissaan päätelmissä, että olisi perustettava Euroopan finanssivalvojen järjestelmä, joka käsittäisi kolme uutta Euroopan valvontaviranomaista. Järjestelmällä olisi pyrittävä parantamaan kansallisen valvonnan laatua ja yhdenmukaisuutta, tehostamaan rajojen yli toimivien ryhmittymien valvontaa ja laatimaan eurooppalainen ohjekirja, jota sovellettaisiin sisämarkkinoilla kaikkiin finanssilaitoksiin. Eurooppa-neuvosto tähdensi, että Euroopan valvontaviranomaisilla olisi myös oltava valtuudet valvoa luottoluokituslaitoksia, ja kehotti komissiota laatimaan konkreettisia ehdotuksia siitä, miten Euroopan finanssivalvojen järjestelmä voisi toimia vahvana tekijänä kriisitalanteissa. Samalla se painotti, että Euroopan valvontaviranomaisten päätökset eivät saisi vaikuttaa jäsenvaltioiden finanssipoliittiseen vastuuseen.
- (6) Finanssi- ja talouskriisi ovat luoneet todellisia ja vakavia riskejä, jotka kohdistuvat finanssijärjestelmän vakauteen ja sisämarkkinoiden toimintaan. Finanssijärjestelmän vakauden ja luotettavuuden palauttaminen ja ylläpitäminen ovat ehdoton edellytys sille, että luottamus ja yhtenäisyys säilyvät sisämarkkinoilla, jolloin mahdollisuudet täysin yhdenytyneiden ja toimivien sisämarkkinoiden luomiseen finanssipalvelujen alalla säilyvät ja paranevat. Syvemmät ja yhdenytyneemmät finanssimarkkinat tarjoavat lisäksi paremmat mahdollisuudet rahoituksen saamiseen ja riskien hajauttamiseen ja parantavat siten osaltaan talouksien kykyä kestää häiriöitä.
- (7) Unioni ei voi enää hyödyntää pidemmälle Euroopan valvontaviranomaisten komiteoita nykyisessä muodossaan. Unioni ei voi jäädä tilanteeseen, jossa ei ole käytettävissä mekanismeja, jolla voitaisiin varmistaa, että kansalliset valvontaviranomaiset tekevät parhaat mahdolliset valvontapäätökset rajojen yli toimivien finanssilaitosten osalta; jossa kansallisten valvontaviranomaisten välillä ei ole riittävästi yhteistyötä tai tietojenvaihtoa; jossa kansallisten viranomaisten yhteiset toimet edellyttävät mutkikkaita järjestelyjä, joissa on otettava huomioon monenkirjavat sääntely- ja valvontavaatimukset, ja jossa kansalliset ratkaisut ovat useimmiten ainoa käypä vaihtoehto, jolla voidaan reagoida ongelmiin unionin tasolla, ja jossa samasta säädöstehtävistä on olemassa erilaisia tulkintoja. Euroopan finanssivalvontajärjestelmä, jäljempänä "EFVJ", olisi suunniteltava sellaiseksi, että nämä puutteet voidaan poistaa ja saada aikaan järjestelmä, joka vastaa tavoitetta luoda unioniin vakaat ja yhtenäiset finanssipalvelujen markkinat ja jolla kansalliset valvontaviranomaiset yhdistetään vahvaksi unionin verkostoksi.
- (8) EFVJ:n olisi oltava kansallisten ja unionin valvontaviranomaisten muodostama yhdentynyt verkosto, jossa päivittäinen valvonta jää kansalliselle tasolle. Muina tavoitteina olisi oltava pidemmälle menevä yhdenmukaistaminen sekä finanssilaitoksia ja -markkinoita koskevien sääntöjen yhtenäinen soveltaminen koko unionissa. Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen), jäljempänä "vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen", lisäksi olisi perustettava Euroopan valvontaviranomainen (Euroopan pankkiviranomainen) ja Euroopan valvontaviranomainen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) sekä Euroopan valvontaviranomaisten yhteiskomitea, jäljempänä "yhteiskomitea". Euroopan järjestelmäriskikomitean, jäljempänä "EJRK", olisi oltava osa EFVJ:ää tässä asetuksessa ja päivänä ...kuuta ... annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 1092/2010 ⁽¹⁾ säädettyjä tehtäviä varten.
- (9) Euroopan valvontaviranomaisten olisi korvattava komission päätöksellä 2009/78/EY ⁽²⁾ perustettu Euroopan pankkivalvontaviranomaisten komitea, komission päätöksellä 2009/79/EY ⁽³⁾ perustettu Euroopan vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitea ja komission päätöksellä 2009/77/EY ⁽⁴⁾ perustettu Euroopan arvopaperimarkkinavalojen komitea, ja niiden olisi otettava huomioon näiden komiteoiden kaikki tehtävät ja saatava niille kuuluva toimivalta, tarvittaessa mukaan lukien meneillään olevan työskentelyn ja hankkeiden jatkaminen. Kunkin Euroopan valvontaviranomaisen toimiala olisi määritettävä selvästi. Euroopan valvontaviranomaisten olisi oltava vastuussa Euroopan parlamentille ja neuvostolle. Vastuun liittyessä monialaisiin kysymyksiin, jotka on hoidettu yhteensovitettusti yhteiskomiteassa, Euroopan valvontaviranomaisen olisi vastattava yhteiskomitean välityksellä tällaisesta yhteensovittamisesta.
- (10) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi pyrittävä toiminnallaan parantamaan sisämarkkinoiden toimintaa, erityisesti turvaamalla korkeatasoisen, tehokkaan ja yhdenmukaisen sääntelyn ja valvonnan ottamalla huomioon kaikkien jäsenvaltioiden erilaiset edut sekä finanssilaitosten erilaisen luonteen. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi suojeltava yleisiä arvoja, joita ovat muun muassa finanssijärjestelmän vakaus, markkinoiden ja finanssituotteiden avoimuus sekä vakuutuksenottajien, eläkejärjestelmien jäsenten ja edunsaajien suojaaminen. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi myös torjuttava toimijalle suotuisimman sääntelyn hyväksikäyttöä ja taattava tasapuoliset toimintaedellytykset sekä lujitettava valvonnan kansainvälistä yhteensovittamista kokonaistalouden, muun muassa finanssilaitosten ja muiden sidosryhmien sekä kuluttajien ja työntekijöiden eduksi. Lisäksi sen tehtäviin olisi kuuluttava valvontakäytäntöjen lähentymisen edistäminen ja unionin toimielimien neuvonta vakuutusten, jälleenvakuutusten ja lisäeläkkeiden tarjoamisen sääntelyyn ja valvontaan liittyvissä asioissa sekä vastaavat yritysten hyvään hallintotapaan sekä tilintarkastukseen ja tilinpäätökseen liittyvään raportointiin liittyvät kysymykset. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle olisi myös annettava tietty vastuu nykyisistä ja uusista finanssialan toimista.

(1) Katso tämän virallisen lehden sivu 1.

(2) EUVL L 25, 29.1.2009, s. 23.

(3) EUVL L 25, 29.1.2009, s. 28.

(4) EUVL L 25, 29.1.2009, s. 18.

- (11) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi myös voitava asettaa väliaikainen kieltä tai rajoitus tietyille finanssialan toimille, jotka vaarantavat finanssimarkkinoiden moitteettoman toiminnan ja eheyden tai koko finanssijärjestelmän taikka sen osan vakauden unionissa, tässä asetuksessa tarkoitetuissa lainsäätämisyksiköissä hyväksytyissä sääöksissä määritellyissä tapauksissa ja niissä vahvistetuilla edellytyksillä. Jos vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella pyydetään asettamaan tällainen väliaikainen kieltä kriisitilanteissa, sen olisi toimittava niin tämän asetuksen mukaisesti ja tässä asetuksessa säädettyjen edellytyksien. Jos tiettyjen finanssitoimien väliaikaisella kieltämisellä tai rajoittamisella on eri toimialoille ulottuva vaikutus, alakohtaisessa lainsäädännössä olisi säädettävä, että vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen on tarvittaessa neuvoteltava ja sovitettava toimensa yhteen Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomaisen) ja Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen) kanssa yhteiskomiteassa.
- (12) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi otettava asiaan kuuluvasti huomioon toimintansa vaikutukset kilpailuun ja innovointiin sisämarkkinoilla, unionin maailmanlaajuisen kilpailukykyyn, taloudelliseen osallisuuteen sekä unionin uuteen työllisyyttä ja kasvua edistävään strategiaan.
- (13) Jotta vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voisi täyttää tavoitteensa, sen olisi oltava oikeushenkilö ja sillä olisi oltava hallinnollinen ja taloudellinen itsemääräämisoikeus.
- (14) Järjestelmäriski olisi kansainvälisten elinten suorittaman työskentelyn perusteella määriteltävä finanssijärjestelmän vakavaksi häiriöksi, jolla saattaa olla huomattavia kielteisiä vaikutuksia sisämarkkinoihin ja reaalitalouteen. Kaikentyyppiset finanssialan välittäjät, markkinat ja infrastruktuurit voivat olla jossain määrin tärkeitä järjestelmän kannalta.
- (15) Rajat ylittäviin riskeihin sisältyvät kaikki talouden epätasapainosta tai rahoitushäiriöistä koko unionissa tai sen osissa aiheutuvat riskit, jotka voivat vaikuttaa huomattavan kielteisesti kahden tai useamman jäsenvaltion taloudellisten toimijoiden välisiin liiketoimiin, sisämarkkinoiden toimintaan tai unionin tai jonkin sen jäsenvaltion julkiseen talouteen.
- (16) Unionin tuomioistuimien on todennut asiassa C-217/04, Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin Yhdistynyt kuningaskunta v. Euroopan parlamentti ja Euroopan unionin neuvosto, 2 päivänä toukokuuta 2006 antamassaan tuomiossa ⁽¹⁾, että ”mikään EY 95 artiklan [nykyinen Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 114 artikla] sanamuodossa ei oikeuta päättelemään, että yhteisön lainsäätäjän tämän määräyksen perusteella toteuttamien toimenpiteiden adressaatteina voi olla vain jäsenvaltio. Yhteisön lainsäätäjän suorittaman arvioinnin perusteella voi osoittautua välttämättömäksi perustaa yhteisön elin, jonka tehtävänä on myötävaikuttaa yhdenmukaistamisprosessiin tilanteissa, joissa tähän määräykseen perustuvien toimien yhteisen täytäntöönpanon ja soveltamisen helpottamiseksi on asianmukaista toteuttaa oheis- ja kehystoimenpiteitä.” Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tarkoitus ja tehtävät – toimivaltaisten kansallisten valvontaviranomaisten avustaminen unionin sääntöjen yhdenmukaisessa tulkinnassa ja soveltamisessa sekä finanssimarkkinoiden yhdyntymiseen tarvittavan finanssivakauden edistäminen – liittyvät läheisesti finanssipalvelujen sisämarkkinoita koskeviin unionin säännösten tavoitteisiin. Sen vuoksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi perustettava Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 114 artiklan nojalla.
- (17) Seuraavissa lainsäätämisyksiköissä hyväksytyissä sääöksissä on säädetty jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten tehtävät, joihin kuuluu viranomaisten yhteistyö toistensa ja komission kanssa: vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (Solvenssi II) 25 päivänä marraskuuta 2009 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY ⁽²⁾ lukuun ottamatta sen IV osastoa, vakuutusedustuksesta 9 päivänä joulukuuta 2002 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/92/EY ⁽³⁾, ammatillisia lisäeläke- ja tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta 3 päivänä kesäkuuta 2003 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/41/EY ⁽⁴⁾, finanssiryhmittymään kuuluvien luottolaitosten, vakuutusyhtiöiden ja sijoituspalveluyhtiöiden lisävalvonnasta 16 päivänä joulukuuta 2002 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/87/EY ⁽⁵⁾, sijoittautumisvapauden ja palvelujen tarjoamisen vapauden rajoitusten poistamisesta jälleenvakuutuksen ja edelleenvakuutuksen osalta 25 päivänä helmikuuta 1964 annettu neuvoston direktiivi 64/225/ETY ⁽⁶⁾, muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 24 päivänä heinäkuuta 1973 annettu neuvoston direktiivi 73/239/ETY ⁽⁷⁾, muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen sijoittautumisvapauden rajoitusten poistamisesta 24 päivänä heinäkuuta 1973 annettu neuvoston direktiivi 73/240/ETY ⁽⁸⁾, muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta annetun direktiivin 73/239/ETY muuttamisesta 29 päivänä kesäkuuta 1976 annettu neuvoston direktiivi 76/580/ETY ⁽⁹⁾, yhteisön rinnakkaisvakuutusliikettä koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 30 päivänä toukokuuta 1978 annettu neuvoston direktiivi 78/473/ETY ⁽¹⁰⁾, muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta annetun ensimmäisen direktiivin 73/239/ETY muuttamisesta erityisesti matkailijoille annetun avun osalta

⁽²⁾ EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1.

⁽³⁾ EYVL L 9, 15.1.2003, s. 3.

⁽⁴⁾ EUVL L 235, 23.9.2003, s. 10.

⁽⁵⁾ EUVL L 35, 11.2.2003, s. 1.

⁽⁶⁾ EYVL 56, 4.4.1964, s. 878.

⁽⁷⁾ EYVL L 228, 16.8.1973, s. 3.

⁽⁸⁾ EYVL L 228, 16.8.1973, s. 20.

⁽⁹⁾ EYVL L 189, 13.7.1976, s. 13.

⁽¹⁰⁾ EYVL L 151, 7.6.1978, s. 25.

⁽¹⁾ Kok. 2006, s. I-03711, 44 kohta.

10 päivänä joulukuuta 1984 annettu neuvoston direktiivi 84/641/ETY ⁽¹⁾, oikeusturvavakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 22 päivänä kesäkuuta 1987 annettu neuvoston direktiivi 87/344/ETY ⁽²⁾, muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta, säännöksistä, joilla helpotetaan palvelujen tarjoamisen vapauden tehokasta käyttämistä 22 päivänä kesäkuuta 1988 annettu neuvoston direktiivi 88/357/ETY ⁽³⁾, muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 18 päivänä kesäkuuta 1992 annettu neuvoston direktiivi (kolmas vahinkovakuutusdirektiivi) 92/49/ETY ⁽⁴⁾, vakuutusyrittäjäryhmään kuuluvien vakuutusyrittäjien lisävalvonnasta 27 päivänä lokakuuta 1998 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/78/EY ⁽⁵⁾, vakuutusyrittäjien tervehdyttämisestä ja likvidaatiosta 19 päivänä maaliskuuta 2001 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/17/EY ⁽⁶⁾, henkivakuutuksesta 5 päivänä marraskuuta 2002 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/83/EY ⁽⁷⁾ ja jälleenvakuutuksesta 16 päivänä marraskuuta 2005 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/68/EY ⁽⁸⁾. Lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten osalta ei vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toiminta kuitenkaan saisi vaikuttaa kansallisen sosiaali- ja työlaainsäädännön soveltamiseen.

- (18) Voimassa olevaan unionin lainsäädäntöön, jolla säännellään tämän asetuksen soveltamisalaa kuuluvia kysymyksiä, kuuluvat myös rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesutarkoituksiin sekä terrorismin rahoitukseen 26 päivänä lokakuuta 2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/60/EY ⁽⁹⁾ ja kuluttajille tarkoitettujen rahoituspalvelujen etämyynnistä 23 päivänä syyskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/65/EY ⁽¹⁰⁾ asiaan kuuluvat osat.
- (19) On suotavaa, että vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen myötävaikuttaa kansallisten vakuutustakuujärjestelmien sellaisen eurooppalaisen verkoston tarpeellisuuden arvioimiseen, jolla on asianmukainen rahoitus ja joka on riittäväsi yhdenmukaistettu.
- (20) Lissabonin sopimuksen tehneen hallitustenvälisen konferenssin päätösasiakirjaan liitetyn, Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklasta annetun julistuksen N:o 39 mukaisesti Teknisten sääntelystandardien laatiminen vaatii erityisesti finanssipalvelualaa koskevaa teknistä asiantuntija-apua. On tarpeen sallia vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen antaa tällaista asiantuntemusta,

mukaan lukien sellaisten standardien tai standardien osien kohdalta, jotka eivät perustu sellaiseen luonnokseen tekniseksi standardiksi, jonka vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen on itse laatinut.

- (21) On tarpeen ottaa käyttöön tehokas väline yhdenmukaisten teknisten sääntelystandardien laatimiseksi finanssipalvelujen alalla, jotta varmistetaan muun muassa yhden ainoan ohjekirjan avulla tasapuoliset toimintaedellytykset ja riittävä vakuutuksenottajien, eläkejärjestelmien jäsenten ja muiden edunsaajien suoja koko unionissa. Koska vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen on elin, jolla on pitkälle menevää erityisasiantuntemusta, on tehokasta ja asianmukaista antaa sen tehtäväksi laatia unionin oikeudessa määritellyillä aloilla luonnoksia teknisiksi sääntelystandardeiksi, joihin ei liity menettelytapavalintoja.
- (22) Komission olisi hyväksyttävä nämä luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi säädösvallan siirron nojalla annettavilla delegoiduilla säädöksillä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti, jotta standardeilla olisi sitovia oikeusvaikutuksia. Niitä olisi muutettava vain hyvin rajoitetuissa ja poikkeuksellisissa tilanteissa, koska vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen on toimija, joka on tiiviissä yhteydessä finanssimarkkinoihin ja tuntee parhaiten niiden päivittäisen toiminnan. Luonnoksia teknisiksi sääntelystandardeiksi muutettaisiin, jos ne eivät ole unionin oikeuden mukaisia, niissä ei noudateta suhteellisuusperiaatetta tai ne ovat ristiriidassa finanssipalvelujen sisämarkkinoiden peruseriaatteiden kanssa sellaisina kuin nämä periaatteet ilmenevät finanssipalveluja koskevasta unionin säännöstöstä. Komissio ei saisi muuttaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen valmisteleminen teknisiä sääntelystandardeja koskevien luonnosten sisältöä ilman, että se sovitaa toimensa ennalta yhteen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kanssa. Sen varmistamiseksi, että standardit hyväksytään sujuvasti ja nopeasti, olisi asetettava määräaika, jonka kuluessa komission on tehtävä teknisten sääntelystandardien hyväksymistä koskeva päätöksensä.
- (23) Kun otetaan huomioon vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tekninen asiantuntemus aloilla, joilla teknisiä sääntelystandardeja olisi laadittava, olisi huomattava, että komissio on ilmoittanut aikovansa käyttää yleensä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen sille toimittamia teknisten sääntelystandardien luonnoksia pohjana hyväksyessään niitä vastaavia säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä. Jos vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen ei kuitenkaan toimita luonnosta tekniseksi sääntelystandardiksi asiaan kuuluvassa lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyssä säädöksessä asetetuissa määräaajoissa, olisi varmistettava, että delegoinnilla tavoiteltuun tulokseen päästään ja että päätöksentekomenettelyn tehokkuus säilytetään. Sen vuoksi komissiolle olisi tällaisissa tapauksissa oltava valta hyväksyä teknisiä sääntelystandardeja, vaikka vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen ei ole toimittanut luonnosta.
- (24) Komissiolle olisi myös siirrettävä valta hyväksyä teknisiä täytäntöönpanostandardeja täytäntöönpanosäädöksinä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 291 artiklan mukaisesti.

⁽¹⁾ EYVL L 339, 27.12.1984, s. 21.

⁽²⁾ EYVL L 185, 4.7.1987, s. 77.

⁽³⁾ EYVL L 172, 4.7.1988, s. 1.

⁽⁴⁾ EYVL L 228, 11.8.1992, s. 1.

⁽⁵⁾ EYVL L 330, 5.12.1998, s. 1.

⁽⁶⁾ EYVL L 110, 20.4.2001, s. 28.

⁽⁷⁾ EYVL L 345, 19.12.2002, s. 1.

⁽⁸⁾ EUVL L 323, 9.12.2005, s. 1.

⁽⁹⁾ EUVL L 309, 25.11.2005, s. 15.

⁽¹⁰⁾ EYVL L 271, 9.10.2002, s. 16.

- (25) Aloilla, jotka eivät kuulu teknisten sääntely- tai täytäntöönpanostandardien soveltamisalaan, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella olisi oltava toimivalta antaa unionin oikeuden soveltamista koskevia ohjeita ja suosituksia. Avoimuuden varmistamiseksi ja kansallisten valvontaviranomaisten kannustamiseksi noudattamaan näitä ohjeita ja suosituksia vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi voitava julkistaa perusteet, joiden nojalla katsotaan, että valvontaviranomaiset ovat jättäneet soveltamatta näitä ohjeita ja suosituksia.
- (26) Sen varmistaminen, että unionin oikeutta sovelletaan kaikilta osin asianmukaisesti, on keskeinen edellytys finanssimarkkinoiden eheydelle, avoimuudelle, tehokkuudelle ja moitteettomalle toiminnalle, finanssijärjestelmän vakaudelle sekä finanssilaitosten tasapuolisille kilpailuolosuhteille unionissa. Sen vuoksi olisi luotava mekanismi, jota vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi käyttää tapauksissa, joissa unionin oikeuden soveltaminen on laiminlyöty tai sitä on sovellettu virheellisesti siten, että tämä voidaan katsoa unionin oikeuden rikkomiseksi. Mekanismia olisi sovellettava aloilla, joilla unionin oikeudessa asetetaan selviä ja ehdottomia velvoitteita.
- (27) Jotta tapauksiin, joissa unionin oikeutta ei ole sovellettu asianmukaisesti tai kaikilta osin, voitaisiin reagoida oikeasuhteisesti, niihin olisi sovellettava kolmivaiheista mekanismia. Ensiksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella olisi oltava toimivalta tutkia tapausta, jossa kansallisten viranomaisten väitetään soveltaneen valvontakäytännössään unionin oikeudessa asetettuja velvoitteita epäasianmukaisella tai riittämättömällä tavalla, ja antaa sen jälkeen suositus. Toiseksi, jos toimivaltainen kansallinen viranomaisen ei noudata suositusta, komissiolla olisi oltava toimivalta antaa virallinen lausunto, jossa se ottaa huomioon vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen suosituksen ja jossa vaaditaan toimivaltaista viranomaista toteuttamaan tarvittavat toimet, joilla varmistetaan unionin oikeuden noudattaminen.
- (28) Kolmanneksi, jotta voitaisiin ratkaista poikkeukselliset tilanteet, joissa asianomainen toimivaltainen viranomaisen jättää itsepintaisesti toimet toteuttamatta, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle olisi annettava valtuudet tehdä viimeisenä keinona päätöksiä, jotka osoitetaan yksittäisille finanssilaitoksille. Tämä toimivalta olisi rajoitettava poikkeuksellisiin tilanteisiin, joissa toimivaltainen viranomaisen ei noudata sille osoitettua virallista lausuntoa ja joissa unionin oikeus on suoraan sovellettavissa finanssilaitoksiin voimassa olevien tai tulevien unionin asetusten nojalla.
- (29) Vakavat uhat, jotka kohdistuvat finanssimarkkinoiden moitteettomaan toimintaan ja eheyteen tai finanssijärjestelmän vakauteen unionissa, vaativat unionin tasolla nopeaa ja yhtenäistä toimintaa. Sen vuoksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella olisi oltava mahdollisuus vaatia kansallisia valvontaviranomaisia toteuttamaan erityistoimia kriisitilanteen korjaamiseksi. Valtuus määritellä kriisitilanne määrittämiseksi olisi annettava neuvostolle tilanteessa, jossa minkä tahansa Euroopan valvontaviranomainen, komissio tai EJRK on sitä pyytänyt.
- (30) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella olisi oltava mahdollisuus vaatia kansallisia valvontaviranomaisia toteuttamaan erityistoimia kriisitilanteen korjaamiseksi. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tältä osin toteuttamat toimet eivät saisi vaikuttaa Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 258 artiklan mukaisiin komission valtuuksiin aloittaa tuon valvontaviranomaisen jäsenvaltiota vastaan rikkomusmenettelyjä sen johdosta, että tämä ei ole toteuttanut tällaista tointa, eikä komission oikeuteen pyytää tällaisissa olosuhteissa tilapäisiä toimenpiteitä Euroopan unionin tuomioistuimen työjärjestyksen mukaisesti. Se ei myöskään saisi vaikuttaa mihinkään vastuuseen, joka kyseiselle jäsenvaltiolle voi aiheutua Euroopan unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti, jos sen valvontaviranomaiset eivät toteuta vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen edellyttämää tointa.
- (31) Sen varmistamiseksi, että valvonta on tehokasta ja toimivaa ja että eri jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten kannat otetaan tasapuolisesti huomioon, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella olisi oltava mahdollisuus ratkaista sitovasti kyseisten toimivaltaisten viranomaisten väliset erimielisyydet rajat ylittävissä tilanteissa, valvontakollegioissa ilmenevät erimielisyydet mukaan luettuina. Olisi säädettävä sovitteluvaiheesta, jonka aikana toimivaltaiset viranomaiset voivat päästää keskinäiseen sopimukseen. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimivaltaan olisi kuuluttava sellaisten erimielisyyksien ratkaiseminen, jotka koskevat jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen toimeen liittyvää menettelyä, toimen sisältöä tai toimien laiminlyöntiä tässä asetuksessa tarkoitetuissa oikeudellisesti sitovissa unionin säädöksissä tarkemmin esitetyissä tapauksissa. Tällaisessa tilanteessa yhden asianomaisista valvontaviranomaisista olisi voitava antaa asia vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen käsiteltäväksi, ja tämän olisi toimitettava tämän asetuksen mukaisesti. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle olisi annettava valtuudet edellyttää asianomaisilta toimivaltaisilta viranomaisilta erityistoimia tai toimista pidättymistä asian ratkaisemiseksi ja unionin oikeuden noudattamisen varmistamiseksi kyseisiä toimivaltaisia viranomaisia sitovasti. Jos toimivaltainen viranomaisen ei noudata sille osoitettua sovintopäätöstä, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella olisi oltava toimivalta tehdä suoraan finanssilaitoksille osoitettuja päätöksiä sellaisilla unionin oikeuden aloilla, jotka ovat niihin suoraan sovellettavissa. Valtuutta tehdä tällaisia päätöksiä olisi käytettävä vain viimeisenä keinona ja silloin vain unionin oikeuden asianmukaisen ja johdonmukaisen soveltamisen varmistamiseksi. Tapauksissa, joissa asiaa koskevalla unionin lainsäädännöllä annetaan jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille harkintavaltaa, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tekemät päätökset eivät voi korvata kyseisen harkintavallan käyttöä unionin oikeuden mukaisesti.
- (32) Kriisi on osoittanut, että nykyinen yhteistyö kansallisten viranomaisten välillä, joiden toimivalta rajoittuu yksittäiseen jäsenvaltioon, on riittämätöntä, kun on kysymys rajojen yli toimivista finanssilaitoksista.
- (33) Asiantuntijaryhmät, joita jäsenvaltiot ovat perustaneet tutkimaan kriisin syitä ja tekemään ehdotuksia finanssialan sääntelyn ja valvonnan parantamiseksi, ovat vahvistaneet, että nykyiset järjestelyt eivät muodosta tervettä pohjaa rajojen yli toimivien finanssilaitosten tulevalle sääntelylle ja valvonalle unionissa.
- (34) Kuten de Larosière raportissa todetaan, "meillä on itse asiassa kaksi vaihtoehtoa: joko 'beggar-thy-neighbour'-ratkaisut tai tehostetun käytännönläheisen ja järkevän

sekä kaikkia hyödyttävän pragmaattisen eurooppalaisen yhteistyön lisääminen avoimen maailmantalouden säilyttämiseksi. Tämä tuottaa varmasti taloudellista tulosta.”.

(35) Valvontakollegioilla on tärkeä asema rajat ylittävää toimintaa harjoittavien finanssilaitosten tehokkaassa, toimivassa ja yhdenmukaisessa valvonnassa. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi osaltaan edistettävä ja seurattava valvontakollegioiden tehokasta, vaikuttavaa ja yhdenmukaista toimintaa, ja sillä olisi siltä osin oltava johtava asema varmistettaessa rajojen yli toimivia laitoksia valvovien valvontakollegioiden yhdenmukainen ja johdonmukainen toiminta kaikkialla unionissa. Sen vuoksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella olisi oltava täydet oikeudet osallistua valvontakollegioihin, jotta voidaan sujuvoittaa valvontakollegioiden toimintaa ja tietojenvaihtoprosessia sekä edistää kollegioiden lähentymistä ja yhdenmukaistumista unionin oikeuden soveltamisessa. Kuten de Larosièren raportissa todetaan, ”on ehkäistävä valvontakäytäntöjen eroista aiheutuva kilpailun vääristyminen ja toimijalle suotuisimman sääntelyn hyväksikäyttö, sillä nämä saattavat horjuttaa finanssivakautta – muun muassa kannustamalla finanssialan toiminnan siirtämistä maihin, joissa valvonta on vähemmän tiukkaa. Valvontajärjestelmän on näyttyädyttävä oikeudenmukaisena ja tasapuolisena.”.

(36) Lähentyminen kriisien ehkäisyyn, hallinnan ja ratkaisun alalla, rahoitusjärjestelyt mukaan lukien, on tarpeen sen varmistamiseksi, että viranomaiset voivat ratkaista vaikeuksissa olevien finanssilaitosten kriisejä niin, että samalla minimoidaan näistä aiheutuvien häiriöiden vaikutus finanssijärjestelmään, veronmaksajien varoihin turvautuminen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten pelastamiseksi ja julkisen sektorin varojen käyttö, että rajoitetaan taloudelle koituvaa vahinkoa ja että kansallista kriisinratkaisutoimenpiteiden soveltamista sovitetaan yhteen. Tässä suhteessa komission olisi voitava pyytää vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista osallistumaan direktiivin 2009/138/EY 242 artiklassa tarkoitettuun arvioon erityisesti valvontaviranomaisten kollegioon kuuluvien valvontaviranomaisten yhteistyöstä ja kollegioiden toimivuudesta, lisäpääomavaatimusten asettamista koskevista valvontakäytännöistä sekä arvioon ryhmävalvonnan ja pääoman hallinnan tehostamisella vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten ryhmässä saatavista hyödyistä, mukaan lukien mahdolliset toimenpiteet, joilla tehostetaan vakuutusyritysryhmien moitteetonta rajat ylittävää hallintaa erityisesti riskien ja varojen osalta, ja myös laatimaan selvityksen uudesta kehityksestä ja edistymisestä yhteensovitettujen kansallisten kriisinhallintajärjestelmien osalta, mukaan lukien tarpeesta saada aikaan sellainen johdonmukaisten ja uskottavien rahoitusjärjestelyjen järjestelmä johon liittyy asianmukaisia rahoitusvälineitä.

(37) Talletusten vakuusjärjestelmistä 30 päivänä toukokuuta 1994 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 94/19/EY⁽¹⁾ ja sijoittajien korvausjärjestelmistä

3 päivänä maaliskuuta 1997 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/9/EY⁽²⁾ parhailaan käynnissä olevan tarkistuksen osalta pannaan merkille, että komissio aikoo kiinnittää erityistä huomiota tarpeeseen varmistaa pidemmälle menevä yhdenmukaistaminen koko unionissa. Vakuutusalan osalta pannaan merkille myös, että komissio aikoo tarkastella mahdollisuutta laatia unionin säännöt, joilla vakuutuksenottajia suojataan vakuutusyhtiön joutuessa vaikeuksiin. Euroopan valvontaviranomaisilla olisi oltava tärkeä asema näillä aloilla, ja niille olisi annettava asianmukainen toimivalta kansallisten vakuutustakuujärjestelmien eurooppalaisen verkoston osalta.

(38) Tehtävien ja vastuun siirto voi olla valvontaviranomaisten verkoston toiminnassa hyödyllinen keino vähentää valvontatehtävien päällekkäisyyttä, edistää yhteistyötä ja sujuvoittaa siten valvontaprosessia sekä keventää finanssilaitoksille koituvia rasitteita. Sen vuoksi tämän asetuksen olisi tarjottava selkeä oikeusperusta tällaiselle siirrolle. Vaikka pääsääntönä on se, että siirto olisi sallittava, jäsenvaltioilla olisi oltava mahdollisuus soveltaa erityisiä edellytyksiä vastuun siirtoon, esimerkiksi siirtojärjestelyistä tiedottamisen ja niiden tiedoksiannon osalta. Tehtävien siirto merkitsee sitä, että tehtävät suorittaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen tai kansallinen valvontaviranomainen, joka on muu kuin niistä vastaava viranomainen, mutta vastuu valvontapäätöksistä säilyy siirron suorittavalla viranomaisella. Vastuun siirron avulla vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella tai kansallisella valvontaviranomaisella, jolle vastuuta siirretään, olisi oltava mahdollisuus päättää tietystä valvonta-asiasta omissa nimissään sen siirtävän viranomaisen tai toisen kansallisen valvontaviranomaisen puolesta. Siirroissa olisi noudatettava periaatetta, jonka mukaan valvontavaltaa uskotaan sille valvontaviranomaiselle, jolla on parhaat edellytykset toimia asiassa. Vastuuta olisi asianmukaista jakaa uudelleen esimerkiksi sen vuoksi, että sillä voidaan saavuttaa mittakaavaan tai moninaisuuteen liittyviä etuja, valvoa ryhmittymiä yhdenmukaisesti tai hyödyntää kansallisten valvontaviranomaisten teknistä asiantuntemusta optimaalisesti. Siirron suorittavan viranomaisen ja muiden toimivaltaisten viranomaisten olisi tunnustettava, että sen, jolle vastuuta siirretään, tekemät päätökset ovat ratkaisevia, jos nämä päätökset kuuluvat siirretyn toimivallan alaan. Asiaa koskevassa unionin lainsäädännössä voidaan voitaisiin määritellä tarkemmin periaatteet, joiden mukaan vastuuta voidaan sopimuksella jakaa uudelleen.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi kaikin asianmukaisin keinoin helpotettava ja valvottava kansallisten valvontaviranomaisten välisiä siirtoa koskevia sopimuksia. Sille olisi ilmoitettava suunnitelluista siirtoa koskevista sopimuksista etukäteen, jotta se voisi tarpeen mukaan ottaa niihin kantaa. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi huolehdittava siitä, että tällaiset sopimukset julkistetaan keskitetysti, jotta kaikilla asianomaisilla osapuolilla olisi mahdollisuus saada niistä helposti selkeää ja ajankohdasta tietoa. Sen olisi määriteltävä siirtoon ja siirtoa koskeviin sopimuksiin liittyviä parhaita käytäntöjä ja jaettava niitä koskevia tietoja.

⁽¹⁾ EYVL L 135, 31.5.1994, s. 5.

⁽²⁾ EYVL L 84, 26.3.1997, s. 22.

- (39) Yhteisen valvontakulttuurin luomiseksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi aktiivisesti edistettävä valvontakäytäntöjen lähentymistä koko unionissa.
- (40) Vertaisarvioinnit ovat tehokas ja toimiva keino edistää yhdenmukaisuutta finanssivalvojen verkostossa. Sen vuoksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi luotava metodologinen perusta tällaisten arviointien suorittamiselle ja tehtävä niitä säännöllisesti. Arvioinneissa ei saisi keskittyä pelkästään valvontakäytäntöjen lähentymiseen vaan myös valvontaviranomaisten kykyyn saavuttaa laadukkaita valvontatuloksia sekä toimivaltaisten viranomaisten riippumattomuuteen. Vertaisarviointien tulokset olisi julkistettava vertaisarvioinnin kohteena olevan toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella. Parhaat käytännöt olisi myös määriteltävä ja julkistettava.
- (41) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi aktiivisesti edistettävä unionin yhteensovittettuja valvontatoimia erityisesti unionin finanssimarkkinoiden moitteettoman toiminnan ja eheyden tai finanssijärjestelmän vakauden varmistamiseksi. Sen lisäksi, että vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle annetaan valtuudet toimia kriisitilanteissa, sille olisi annettava yleinen yhteensovittamista koskeva tehtävä EFVJ:ssä. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimissa olisi kiinnitettävä erityistä huomiota kaikkien asiaan vaikuttavien tietojen sujuvaan kulkuun toimivaltaisten viranomaisten välillä.
- (42) Finanssivakauden turvaamiseksi on tarpeen tunnistaa jo varhaisessa vaiheessa eri valtioiden ja eri alojen rajat ylittävät suuntaukset, mahdolliset riskit ja haavoittuvuudet, jotka ovat peräisin mikrotasolta. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi seurattava ja arvioitava tällaisia muutoksia omalla vastuualueellaan ja tarvittaessa tiedotettava niistä säännöllisesti tai tapauskohtaisesti Euroopan parlamentille, neuvostolle ja komissiolle sekä muille Euroopan valvontaviranomaisille ja EJRK:lle. Lisäksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi yhteistyössä EJRK:n kanssa aloitettava ja sovitettava yhteen unionin laajuisia stressitestejä, jotta voidaan arvioida finanssilaitosten kykyä kestää epäsuotuisaa markkinakehitystä, sekä varmistettava, että tällaisissa testeissä käytetään kansallisella tasolla mahdollisimman yhdenmukaisia menetelmiä. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen on tehtäviensä asianmukaiseksi hoitamiseksi tehtävä taloudellisia analyyseja markkinoista ja markkinoilla mahdollisesti tapahtuvien muutosten vaikutuksista.
- (43) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi finanssipalvelujen kansainvälistyessä ja kansainvälisten standardien merkityksen lisääntyessä edistettävä vuoropuhelua ja yhteistyötä unionin ulkopuolisten valvontaviranomaisten kanssa. Sille olisi annettavat valtuudet kehittää yhteyksiä kolmansien maiden valvontaviranomaisiin ja hallintoviranomaisiin sekä kansainvälisiin järjestöihin ja sopia niiden kanssa hallinnollisista järjestelyistä kunnioittaen täydellisesti jäsenvaltioiden ja unionin toimielimien tehtäviä ja kullekin kuuluvaa toimivaltaa. Maiden, jotka ovat tehneet unionin kanssa sopimuksia, joilla ne ovat hyväksyneet unionin oikeuden ja soveltavat sitä, olisi voitava osallistua vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimintaan, ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi voitava tehdä yhteistyötä sellaisten kolmansien maiden kanssa, jotka soveltavat lainsäädäntöä, joka on tunnustettu unionin lainsäädäntöä vastaavaksi.
- (44) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi toimittava omalla vastuualueellaan Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission riippumattomana neuvoa-antavana elimenä. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella olisi oltava mahdollisuus antaa lausuntoja direktiivin 2006/48/EY, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2007/44/EY ⁽¹⁾, mukaisesti toiminnan vakauden arvioinnista sulautumien ja omistussuhteiden hankinnan yhteydessä niissä tapauksissa, joissa tuossa direktiivissä edellytetään kahden tai useamman jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten välistä kuulemistä, sanotun kuitenkin rajoittamatta kyseisten toimivaltaisten viranomaisten toimivaltaa.
- (45) Jotta vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voisi suorittaa tehtävänsä tehokkaasti, sillä olisi oltava oikeus vaatia kaikkia tarvitsemiaan tietoja. Finanssilaitoksille aiheutuvien ilmoitusvelvollisuuksien päällekkäisyyden välttämiseksi nämä tiedot olisi yleensä saatava kansallisilta valvontaviranomaisilta, jotka ovat lähimpänä finanssimarkkinoita ja -laitoksia, ja jo olemassa olevat tilastot olisi otettava huomioon. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi viimeisenä keinona kuitenkin voitava osoittaa asianmukaisesti perusteltu tietopyyntö suoraan finanssilaitokselle, jos kansallinen toimivaltainen viranomainen ei toimita tai voi toimittaa tällaisia tietoja ajoissa. Jäsenvaltioiden viranomaiset olisi velvoitettava avustamaan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista sen varmistamisessa, että tällaisiin suoriin pyyntöihin vastataan. Tässä yhteydessä yhteiset raportointimallit ovat erityisen tärkeitä. Tietojenkeruuseen liittyvät toimenpiteet eivät saisi rajoittaa Euroopan tilastojärjestelmän ja Euroopan keskuspankkijärjestelmän oikeudellista kehystä tilastojen alalla. Tämä asetus ei näin ollen saisi rajoittaa Euroopan tilastoista 11 päivänä maaliskuuta 2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 223/2009 ⁽²⁾ eikä Euroopan keskuspankin valtuuksista kerätä tilastotietoja 23 päivänä marraskuuta 1998 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2533/98 ⁽³⁾ soveltamista.
- (46) On erityisen tärkeää, että vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ja EJRK tekevät tiivistä yhteistyötä, jotta EJRK:n toiminta ja sen varoitusten jälkeiset jatkotoimet olisivat täysitehoisia. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen ja EJRK:n olisi jaettava kaikki asiaan vaikuttavat tiedot keskenään. Yksittäisiä yrityksiä koskevat tiedot olisi toimitettava ainoastaan perustellusta pyynnöstä. Saadessaan varoituksia tai suosituksia, jotka EJRK on osoittanut vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle tai kansalliselle valvontaviranomaiselle, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi huolehdittava asianmukaisista jatkotoimista.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/44/EY, annettu 5 päivänä syyskuuta 2007, neuvoston direktiivin 92/49/ETY sekä direktiivien 2002/83/EY, 2004/39/EY, 2005/68/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta rahoitusalaalla tapahtuvaan omistussuhteiden hankintaan ja lisäämiseen sovellettavien toiminnan vakauden arviointia koskevien menettelysääntöjen ja periaatteiden osalta (EUVL L 247, 21.9.2007, s. 1).

⁽²⁾ EUVL L 87, 31.3.2009, s. 164.

⁽³⁾ EYVL L 318, 27.11.1998, s. 8.

- (47) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi kuultava asianomaisia osapuolia teknisten sääntely- tai täytäntöönpanostandardien, ohjeiden ja suositusten osalta ja annettava niille kohtuullinen mahdollisuus esittää huomautuksia ehdotetuista toimenpiteistä. Ennen teknisten sääntely- tai täytäntöönpanostandardien luonnosten sekä ohjeiden ja suositusten hyväksymistä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi tehtävä vaikutusten arviointi. Tehokkuussyistä olisi käytettävä vakuutus- ja jälleenvakuutusalan osallisryhmää ja lisäeläkealan osallisryhmää, ja niiden olisi edustettava tasasuhtaisesti ja kummankin osaltaan unionissa toimivia asiaankuuluvia finanssilaitoksia, jotka edustavat erilaisia ja erikokoisia finanssilaitoksia ja liikeyrityksiä, pieniä ja keskisuuria yrityksiä, ammattiyhdistyksiä, tiedeyhteisön edustajia, kuluttajia, muita kyseisten finanssilaitosten pienasiakkaita sekä asiaankuuluvien ammattialajärjestöjen edustajia. Näiden osallisryhmien olisi toimittava vuorovaikutuksessa finanssipalvelualan muiden käyttäjäryhmien kanssa, jotka komissio on perustanut tai jotka on perustettu unionin lainsäädännöllä.
- (48) Osallisryhmien jäsenten, jotka edustavat voittoa tuottamattomia järjestöjä tai tiedeyhteisöjä, olisi saatava riittävä korvaus, jotta henkilöt, joilla ei ole käytettävissään tarvittavaa rahoitusta tai jotka eivät ole toimialan edustajia, voisivat osallistua täysipainoisesti finanssialan sääntelyä koskevaan keskusteluun.
- (49) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi kuultava osallisryhmiä ja niiden olisi voitava antaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle lausuntoja ja neuvoja asioissa, jotka liittyvät vapaaehtoiseen soveltamiseen direktiivin 2002/83/EY tai direktiivin 2003/41/EY piiriin kuuluviin laitoksiin.
- (50) Jäsenvaltioilla on perusvastuu yhteensovitettun kriisinhallinnan varmistamisesta ja finanssivakauden säilyttämisestä kriisitilanteissa sekä erityisesti yksittäisten vaikeuksissa olevien finanssilaitosten vakauttamisesta ja niiden ongelmien ratkaisemisesta. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kriisitilanteissa tai erimielisyyksien ratkaisemiseksi tekemät päätökset, jotka vaikuttavat finanssilaitoksen vakauteen, eivät saisi vaikuttaa jäsenvaltioiden finanssipoliittiseen vastuuseen. Olisi luotava mekanismi, jolla jäsenvaltiot voisivat vedota tähän suojalausekkeeseen ja viime kädessä saattaa asian neuvoston päätettäväksi. Tuota suojamekanismia ei kuitenkaan saisi käyttää väärin erityisesti vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen sellaisen päätöksen osalta, jolla ei ole merkittävää tai olennaista finanssipoliittista vaikutusta, kuten tulojen vähentyminen, joka liittyy tiettyjen toimien tai tuotteiden väliaikaiseen kieltämiseen kuluttajansuojatarcoituksessa. Tehdessään päätöksen tämän suojamekanismin nojalla neuvoston olisi äänestettävä noudattaen periaatetta, jonka mukaan kullakin jäsenellä on yksi ääni. On asianmukaista antaa neuvostolle tehtävä tässä asiassa ottaen huomioon jäsenvaltioilla tässä yhteydessä olevat erityisvelvollisuudet. Ottaen huomioon asian arkaluonteisuuden olisi varmistettava tiukat salassapitovelvollisuutta koskevat järjestelyt.
- (51) Päätöksentekomenettelyissään vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi noudatettava menettelyjen asianmukaisuutta ja avoimuutta koskevia unionin sääntöjä ja yleisiä periaatteita. Niillä, joille vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätökset osoitetaan, olisi oltava täysi oikeus tulla kuulluiksi. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen säädösten olisi oltava erottamaton osa unionin oikeutta.
- (52) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen keskeisenä päätöksentekuelimenä olisi oltava hallintoneuvosto, johon kuuluu kunkin jäsenvaltion asianomaisen toimivaltaisen viranomaisen päällikkö ja jonka puheenjohtajana toimii vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen puheenjohtaja. Komission, EJRK:n, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) sekä Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) edustajien olisi osallistuttava sen työskentelyyn tarkkailijoina. Hallintoneuvoston jäsenten olisi toimittava riippumattomasti ja ainoastaan unionin edun mukaisesti.
- (53) Hallintoneuvoston olisi tehtävä päätöksensä pääsääntöisesti yksinkertaisella enemmistöllä noudattaen periaatetta, jonka mukaan kullakin jäsenellä on yksi ääni. Yleisten säädösten, mukaan luettuina ne, jotka liittyvät teknisiin sääntely- ja täytäntöönpanostandardeihin, ohjeisiin ja suosituksiin, talousarvioasioihin sekä sellaisten jäsenvaltioiden pyyntöjen hyväksymiseen, että vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen harkitsisi uudelleen päätöstä väliaikaisesti kieltää tietyt finanssitoimet tai rajoittaa niitä, on kuitenkin asianmukaista soveltaa määräenemmistöllä tapahtuvaa äänestämistä koskevia sääntöjä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 16 artiklan 4 kohdan sekä Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitetyn siirtymämääräyksiä koskevan pöytäkirjan (N:o 36) mukaisesti. Asiat, jotka koskevat kansallisten valvontaviranomaisten välisten erimielisyyksien ratkaisemista, olisi annettava käsiteltäviksi suppealle, objektiiviselle ja sellaisista jäsenistä koostuvalle lautakunnalle, jotka eivät ole erimielisyyden osapuolena olevien toimivaltaisen viranomaisten edustajia ja joilla ei ole omaa etua valvottavanaan tai suoraa kytköstä kyseisiin toimivaltaisiin viranomaisiin. Lautakunnan kokoonpanon olisi oltava riittävän tasapainoinen. Hallintoneuvoston jäsenten olisi hyväksyttävä lautakunnan tekemä päätös yksinkertaisella enemmistöllä noudattaen periaatetta, jonka mukaan kullakin jäsenellä on yksi ääni. Konsolidointiryhmän valvojan tekemien päätösten osalta lautakunnan ehdottama päätös voitaisiin kuitenkin hylätä äänen määrävähemmistöllä, siten kuin tämä on määritelty Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 16 artiklan 4 kohdassa ja siirtymämääräyksistä tehdyn pöytäkirjan (N:o 36) 3 artiklassa.
- (54) Johtokunnan, jonka jäseninä ovat vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen puheenjohtaja sekä kansallisten valvontaviranomaisten ja komission edustajat, olisi varmistettava, että vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toteuttaa toiminta-ajatuksensa ja suorittaa sille osoitetut tehtävät. Johtokunnalle olisi annettava tarvittava toimivalta, jotta se voi muun muassa antaa ehdotukset vuosittaiseksi ja monivuotiseksi työohjelmaksi, käyttää tiettyä talousarviovaltaa, hyväksyä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen henkilöstöpolitiikkaa koskevan suunnitelman, antaa erityissäännöksiä asiakirjojen julkisuudesta ja tehdä ehdotus vuosikertomukseksi.

- (55) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen edustajana olisi oltava kokopäivätoiminen puheenjohtaja, jonka hallintoneuvosto nimittää ansioiden, pätevyyden, finanssilaitosten ja markkinoiden tuntemuksen sekä finanssivalvontaan ja finanssialan sääntelyyn liittyvän kokemuksen perusteella hallintoneuvoston komission avustamana järjestämän ja hallinnoiman avoimen valintamenettelyn jälkeen. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen ensimmäisen puheenjohtajan nimitystä varten komission olisi muun muassa laadittava lopullinen ehdokasluettelo ansioiden, pätevyyden, finanssilaitosten ja markkinoiden tuntemuksen sekä finanssivalvontaan ja finanssialan sääntelyyn liittyvän kokemuksen perusteella. Tämän asetuksen mukaisesti laadittavassa kertomuksessa olisi tarkasteltava myöhempiä nimityksiä varten, onko tarpeen, että komissio laatii lopullisen ehdokasluettelon. Ennen kuin valittu henkilö ottaa vastaan tehtävänsä ja enintään kuukauden kuluttua siitä, kun hallintoneuvosto on valinnut hänet, Euroopan parlamentilla olisi oltava oikeus valittua henkilöä kuultuaan vastustaa hänen nimitystään.
- (56) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen hallinnon johtaminen olisi uskottava toimitusjohtajalle, jolla olisi oltava oikeus osallistua hallintoneuvoston ja johtokunnan kokouksiin ilman äänioikeutta.
- (57) Jotta varmistetaan eri toimialojen keskinäinen yhtenäisyys Euroopan valvontaviranomaisten toiminnassa, näiden olisi sovittava toimintansa tiiviisti yhteen yhteiskomiteassa ja sovittava tarvittaessa yhteisistä kannoista. Yhteiskomitean olisi sovittava Euroopan valvontaviranomaisten toimintoja yhteen suhteessa finanssiryhmittymiin ja muihin monialaisiin kysymyksiin. Kun on kyse säädöksistä, jotka kuuluvat myös Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) tai Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) toimivaltaan, asianomaisten Euroopan valvontaviranomaisten olisi tarvittaessa annettava kyseiset säädökset samanaikaisesti. Euroopan valvontaviranomaisten puheenjohtajien olisi vuoroteltava yhteiskomitean puheenjohtajana 12 kuukauden toimikausin. Yhteiskomitean puheenjohtajan olisi oltava EJRK:n varapuheenjohtaja. Yhteiskomitealla olisi oltava oma henkilöstö, jonka Euroopan valvontaviranomaiset ovat antaneet sen käyttöön, jotta mahdollistetaan epävirallinen tietojen jakaminen ja Euroopan valvontaviranomaisten yhteisen valvontakulttuurin kehittäminen.
- (58) On tarpeen varmistaa, että osapuolilla, joita vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tekemät päätökset koskevat, on mahdollisuus käyttää tarvittavia oikeussuojakeinoja. Jos vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella on valtuudet päätöksentekoon, osapuolille olisi menettelyn tehokkuuden vuoksi myönnettävä oikeus valittaa valituslautakuntaan, jotta osapuolten oikeuksia voitaisiin suojella tehokkaasti. Tehokkuuden ja yhtenäisyyden vuoksi valituslautakunnan olisi oltava Euroopan valvontaviranomaisten yhteinen elin, joka on riippumaton niiden hallinto- ja sääntelyrakenteista. Valituslautakunnan päätökseen olisi oltava mahdollisuus hakea muutosta Euroopan unionin tuomioistuimessa.
- (59) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen täydellisen itsemääräämisoikeuden ja riippumattomuuden varmistamiseksi sille olisi annettava oma talousarvio, jonka tulot ovat suurimmaksi osaksi peräisin kansallisten valvontaviranomaisten pakollisista maksuusuksista ja Euroopan unionin yleisestä talousarviosta. Unionin vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle myöntämä rahoitus edellyttää budjettivallan käyttäjän sopimusta talousarviota koskevasta kurinalaisuudesta ja moitteettomasta varainhoidosta 17 päivänä toukokuuta 2006 tehdyn Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission välisen toimielinten sopimuksen ⁽¹⁾ 47 kohdan mukaisesti. Unionin talousarviomenettelyä olisi noudatettava. Tilintarkastustuomioistuimen olisi suoritettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tilintarkastus. Kokonaistalousarvio kuuluu vastuuvapausmenettelyn piiriin.
- (60) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiseen olisi sovellettava Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) tutkimuksista 25 päivänä toukokuuta 1999 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 1073/1999 ⁽²⁾. Lisäksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi liitettävä Euroopan parlamentin, Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan yhteisöjen komission Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) sisäisistä tutkimuksista 25 päivänä toukokuuta 1999 tekemään toimielinten väliseen sopimukseen ⁽³⁾.
- (61) Avointen ja läpinäkyvien työehtojen ja henkilöstön yhtäläisen kohtelun varmistamiseksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen henkilöstöön olisi sovellettava Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavia henkilöstösääntöjä ja muuhun henkilöstöön sovellettavia palvelussuhteen ehtoja ⁽⁴⁾.
- (62) On erityisen tärkeää suojella liikesalaisuuksia ja muita luottamuksellisia tietoja. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle toimitetun ja verkostossa vaihdetun tiedon luottamuksellisuus olisi varmistettava tiukkojen ja tehokkaiden salassapitovelvollisuutta koskevien sääntöjen avulla.
- (63) Yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 24 päivänä lokakuuta 1995 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 95/46/EY ⁽⁵⁾ sekä yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 18 päivänä joulukuuta 2000 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 45/2001 ⁽⁶⁾ sovelletaan täysimääräisesti tämän asetuksen mukaiseen henkilötietojen käsittelyyn.
- (64) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toiminnan avoimuuden varmistamiseksi tähän viranomaiseen olisi sovellettava Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30 päivänä toukokuuta 2001 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 1049/2001 ⁽⁷⁾.
- (65) Kolmansien maiden olisi voitava osallistua vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen työhön unionin kanssa tehtävien asianmukaisten sopimusten mukaisesti.

(1) EUVL C 139, 14.6.2006, s. 1.

(2) EYVL L 136, 31.5.1999, s. 1.

(3) EYVL L 136, 31.5.1999, s. 15.

(4) EYVL L 56, 4.3.1968, s. 1.

(5) EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31.

(6) EYVL L 8, 12.1.2001, s. 1.

(7) EYVL L 145, 31.5.2001, s. 43.

(66) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla toteuttaa tämän asetuksen tavoitteita, jotka ovat sisämarkkinoiden toiminnan parantaminen varmistamalla korkeatasoinen, tehokas ja yhdenmukainen vakavaraisuuden valvonta ja sitä koskeva sääntely, vakuutuksenottajien, eläkejärjestelmien jäsenten ja muiden edunsaajien suojaaminen, finanssimarkkinoiden eheyden, tehokkuuden ja moitteettoman toiminnan turvaaminen, finanssijärjestelmän vakauden ylläpito ja valvonnan kansainvälisen yhteensovittamisen lujittaminen, vaan ne voidaan toiminnan laajuuden vuoksi toteuttaa paremmin unionin tasolla, joten unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä asetuksessa ei ylitetä sitä, mikä on näiden tavoitteiden saavuttamiseksi tarpeen.

(67) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi otettava hoitaakseen kaikki Euroopan vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitean nykyiset tehtävät ja saatava sen valtuudet. Komission päätös 2009/79/EY olisi sen vuoksi kumottava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen perustamispäivänä ja rahoituspalveluihin, tilinpäätösraportointiin ja tilintarkastukseen liittyvien yksittäistöimien tukemiseksi toteutettavasta yhteisön ohjelmasta 16 päivänä syyskuuta 2009 tehty Euroopan parlamentin ja neuvoston päätös N:o 716/2009/EY⁽¹⁾ olisi muutettava tämän mukaisesti. Ottaen huomioon Euroopan vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitean olemassa olevat rakenteet ja toimet on tärkeää varmistaa erittäin läheinen yhteistyö Euroopan vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitean ja komission välillä asianmukaisia siirtymäjärjestelyjä käyttöön otettaessa, jotta varmistetaan se, että ajanjakso, jona komissio on vastuussa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen hallinnollisesta perustamisesta ja alkuvaiheen hallinnollisesta toiminnasta, jäisi mahdollisimman lyhyeksi.

(68) On aiheellista asettaa määräaika tämän asetuksen soveltamiselle, jotta varmistetaan, että vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen on asianmukaisesti valmistautunut toiminnan aloittamiseen ja että siirtyminen Euroopan vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komiteasta tapahtuu sujuvasti. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella olisi oltava asianmukainen rahoitus. Ainakin aluksi sen rahoituksen olisi oltava 40 prosentin osalta peräisin unionin varoista ja 60 prosentin osalta jäsenvaltioiden maksuosuuksista, jotka suoritetaan siirtymämääräyksistä tehdyn pöytäkirjan (N:o 36) 3 artiklan 3 kohdassa määrätyn äänenpainotuksen mukaisesti.

(69) Jotta vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voidaan perustaa 1 päivänä tammikuuta 2011, tämän asetuksen olisi tultava voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

I LUKU

PERUSTAMINEN JA OIKEUDELLINEN ASEMA

1 artikla

Perustaminen ja toimiala

1. Tällä asetuksella perustetaan Euroopan valvontaviranomainen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen), jäljempänä "vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen".

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimii tällä asetuksella uskottujen valtuuksien puitteissa sekä direktiivin 2009/138/EY, lukuun ottamatta sen IV osastoa, ja direktiivien 2002/92/EY, 2003/41/EY, 2002/87/EY, 64/225/ETY, 73/239/ETY, 73/240/ETY, 76/580/ETY, 78/473/ETY, 84/641/ETY, 87/344/ETY, 88/357/ETY, 92/49/ETY, 98/78/EY, 2001/17/EY, 2002/83/EY ja 2005/68/EY soveltamisalalla ja, siltä osin kuin näitä säädöksiä sovelletaan vakuutusyrityksiin ja jälleenvakuutusyrityksiin, lisäeläkkeitä tarjoaviin laitoksiin ja vakuutusedustajiin, direktiivien 2005/60/EY ja 2002/65/EY soveltamisalalla, mukaan luettuina näihin säädöksiin perustuvat direktiivit, asetukset ja päätökset ja mahdolliset muut oikeudellisesti sitovat unionin säännökset, joissa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle annetaan tehtäviä.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimii myös vakuutusyritysten, jälleenvakuutusyritysten, finanssiryhmittymien, lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten ja vakuutusedustajien toimialoilla niiden kysymysten osalta, joita 2 kohdassa tarkoitettut säädökset eivät suoraan koske, mukaan luettuina yritysten hyvää hallintotapaa, tilintarkastusta ja tilinpäätösraportointia koskevat kysymykset, edellyttäen että vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tällaiset toimet ovat tarpeen mainittujen säädösten tehokkaan ja johdonmukaisen soveltamisen varmistamiseksi.

4. Lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten osalta vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toiminta ei vaikuta kansallisen sosiaali- ja työlain-säädännön soveltamiseen.

5. Tämän asetuksen säännökset eivät rajoita komission toimivaltaa eivätkä erityisesti sen Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 258 artiklan mukaista toimivaltaa varmistaa, että unionin oikeutta noudatetaan.

6. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tavoitteena on suojella yleistä etua edistämällä finanssijärjestelmän lyhyen, keskipitkän ja pitkän aikavälin vakautta sekä tehokkuutta unionin talouden, sen kansalaisten ja yritysten kannalta. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tehtävänä on omalta osaltaan:

- parantaa sisämarkkinoiden toimintaa, mihin sisältyy erityisesti asianmukainen, tehokas ja yhdenmukainen sääntely ja valvonta,
- turvata finanssimarkkinoiden eheys, avoimuus, tehokkuus ja moitteeton toiminta,
- tehostaa valvonnan kansainvälistä yhteensovittamista,

⁽¹⁾ EUVL L 253, 25.9.2009, s. 8.

- d) estää toimijalle suotuisimman sääntelyn hyväksikäyttö ja edistää tasapuolisia kilpailuolosuhteita,
- e) varmistaa, että vakuutus-, jälleenvakuutus- ja lisäeläkealaan liittyvää riskinottoa säännellään ja valvotaan asianmukaisesti, ja
- f) parantaa asiakkaiden suojaa.

Tätä varten vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen edistää 2 kohdassa tarkoitettujen säädösten johdonmukaisen, tehokkaan ja tosiasiallisen soveltamisen varmistamista, edistää valvontakäytäntöjen lähentymistä, antaa lausuntoja Euroopan parlamentille, neuvostolle ja komissiolle sekä laatii taloudellisia analyyseja markkinoista edistääkseen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tavoitteen saavuttamista.

Suorittaessaan sille tällä asetuksella annettuja tehtäviä vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen kiinnittää erityistä huomiota sellaisten finanssilaitosten mahdollisesti aiheuttamiin järjestelmäriskeihin, joiden toiminnan lopettaminen saattaa haitata finanssijärjestelmän tai reaali talouden toimintaa.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimii tehtäviään suorittaessaan riippumattomasti, puolueettomasti ja yksinomaan unionin edun mukaisesti.

2 artikla

Euroopan finanssivalvontajärjestelmä

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen on osa Euroopan finanssivalvontajärjestelmää (EFVJ). EFVJ:n päätavoitteena on varmistaa, että finanssialaan sovellettavat säännöt pannaan asianmukaisesti täytäntöön, jotta säilytetään finanssivakaus, ja varmistaa luottamus finanssijärjestelmään yleensä sekä riittävä suoja finanssipalvelujen asiakkaille.
2. EFVJ koostuu seuraavista:
 - a) Euroopan järjestelmäriskikomitea, siltä osin kuin kyse on asetuksessa (EU) N:o 1092/2010 ja tässä asetuksessa tarkoitettujen tehtävien suorittamisesta;
 - b) vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen;
 - c) Euroopan valvontaviranomainen (Euroopan pankkiviranomainen), joka on perustettu päivänä kuuta annettulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1093/2010 ⁽¹⁾;
 - d) Euroopan valvontaviranomainen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen), joka on perustettu päivänä kuuta annettulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1095/2010 ⁽²⁾;
 - e) Euroopan valvontaviranomaisten yhteiskomitea, jäljempänä ”yhteiskomitea”, siltä osin kuin kyse on tämän asetuksen, asetuksen (EU) N:o 1093/2010 ja asetuksen (EU) N:o 1095/2010 54–57 artiklassa tarkoitettujen tehtävien suorittamisesta;

⁽¹⁾ Katso tämän virallisen lehden sivu 12.

⁽²⁾ Katso tämän virallisen lehden sivu 84.

- f) jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset tai valvontaviranomaiset, jotka on yksilöity tämän asetuksen, asetuksen (EU) N:o 1093/2010 ja asetuksen (EU) N:o 1095/2010 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa unionin säädöksissä.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen tekee säännöllistä tiivistä yhteistyötä EJRK:n sekä Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) ja Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) kanssa yhteiskomiteassa välityksellä varmistuen toimien johdonmukaisuuden eri toimialojen välillä ja muodostaen yhteisiä kantoja finanssiryhmittymien valvonnan ja muiden eri alojen välisten kysymysten osalta.

4. Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 4 artiklan 3 kohdan mukaisen vilpittömän yhteistyön periaatteen mukaisesti EFVJ:n osapuolet tekevät luottamukseen ja täysimääräiseen keskinäiseen kunnioitukseen perustuvaa yhteistyötä erityisesti varmistakseen, että ne toimittavat jatkuvasti toisilleen tarkoituksenmukaisia ja luotettavia tietoja.

5. EFVJ:n osapuolina olevilla valvontaviranomaisilla on velvollisuus valvoa unionissa toimivia finanssilaitoksia 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen säädösten mukaisesti.

3 artikla

Viranomaisten vastuu

Edellä 2 artiklan 2 kohdan a–d alakohdassa tarkoitettut viranomaiset vastaavat toiminnastaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

4 artikla

Määritelmät

Tässä asetuksessa tarkoitetaan

- 1) ”finanssilaitoksilla” yrityksiä, yhteisöjä ja luonnollisia ja oikeushenkilöitä, joihin sovelletaan jotakin 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttyä säädöstä; direktiivin 2005/60/EY osalta ”finanssilaitoksilla” tarkoitetaan vain vakuutusyrityksiä ja vakuutusedustajia siten kuin ne on määritelty mainitussa direktiivissä;
- 2) ”toimivaltaisilla viranomaisilla”
 - i) valvontaviranomaisia siten kuin ne on määritelty direktiivissä 2009/138/EY ja toimivaltaisista viranomaisista siten kuin ne on määritelty direktiiveissä 2003/41/EY ja 2002/92/EY;
 - ii) direktiivien 2002/65/EY ja 2005/60/EY osalta viranomaisia, joilla on toimivalta varmistaa, että 1 kohdassa tarkoitettut finanssilaitokset noudattavat niille näissä direktiiveissä asetettuja vaatimuksia.

5 artikla

Oikeudellinen asema

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen on unionin elin, joka on oikeushenkilö.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella on kussakin jäsenvalti-
ossa laajin kansallisen oikeuden mukainen oikeushenkilöillä oleva
oikeuskelpoisuus. Se voi erityisesti hankkia tai luovuttaa irtainta
ja kiinteää omaisuutta sekä esiintyä kantajana ja vastaajana
oikeudenkäynneissä.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista edustaa sen
puheenjohtaja.

6 artikla

Kokoonpano

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen koostuu seuraavista:

- 1) hallintoneuvosto, jonka tehtävät on säädetty 43 artiklassa;
- 2) johtokunta, jonka tehtävät on säädetty 47 artiklassa;
- 3) puheenjohtaja, jonka tehtävät on säädetty 48 artiklassa;
- 4) toimitusjohtaja, jonka tehtävät on säädetty 53 artiklassa;
- 5) valituslautakunta, jonka tehtävät on säädetty 60 artiklassa.

7 artikla

Kotipaikka

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kotipaikka on Frankfurt am
Main.

II LUKU

VAKUUTUS- JA LISÄELÄKEVIRANOMAISEN TEHTÄVÄT JA TOIMIVALTA

8 artikla

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tehtävät ja toimivalta

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella on seuraavat tehtävät:

- a) se auttaa luomaan yhteisiä, laadukkaita sääntely- ja valvonta-
standardeja ja -käytäntöjä erityisesti antamalla lausuntoja
unionin toimielimille ja laatimalla ohjeita, suosituksia sekä
teknisten sääntely- ja täytäntöönpanostandardien luonnok-
sia, jotka perustuvat 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin
lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttyihin säädöksiin;
- b) se myötävaikuttaa oikeudellisesti sitovien unionin säädösten
yhdennäköiseen soveltamiseen erityisesti edistämällä
yhteistä valvontakulttuuria, varmistamalla 1 artiklan 2 koh-
dassa tarkoitettujen säädösten yhdennäköisen, tehokkaan ja
tosiasiallisen soveltamisen, estämällä toimijalle suotuisim-
man sääntelyn hyväksikäytön, sovittamalla ja ratkaisemalla
toimivaltaisten viranomaisten välisiä erimielisyyksiä, varmista-
malla finanssilaitosten tehokkaan ja yhdennäköisen val-
vonnan sekä huolehtimalla valvontakollegioiden
yhdennäköisestä toiminnasta ja toteuttamalla toimia muun
muassa kriisitilanteissa;

c) se edistää ja helpottaa tehtävien ja vastuun siirtoa toimival-
taisten viranomaisten välillä;

d) se tekee tiivistä yhteistyötä EJRK:n kanssa erityisesti toimitta-
malla tälle tietoja, joita tämä tarvitsee tehtäviensä suorittami-
seksi, ja varmistamalla asianmukaisten jatkotoimien
toteuttaminen EJRK:n antamien varoitusten ja suositusten
pohjalta;

e) se järjestää ja suorittaa toimivaltaisten viranomaisten vertais-
arviointia, muun muassa antamalla ohjeita ja suosituksia sekä
määrittämällä parhaita käytäntöjä valvontatulosten johdon-
mukaisuuden parantamiseksi;

f) se seuraa ja arvioi markkinakehitystä omalla
vastuualueellaan;

g) se laatii taloudellisia markkina-analyyssejä tietojen saamiseksi
vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tehtävien hoitamista
varten;

h) se edistää vakuutuksenottajien, eläkejärjestelmien jäsenten ja
edunsaajien suojaa;

i) se edistää valvontakollegioiden johdonmukaista ja yhdenmu-
kaista toimintaa, järjestelmäriskin valvontaa, arviointia ja
mittaamista, elvytys- ja kriisintarkkailusuunnitelmien kehittä-
mistä ja yhteensovittamista varmistaen vakuutuksenottajille
ja edunsaajille annettavan korkean suojan koko unionissa
21–26 artiklan mukaisesti;

j) se suorittaa muita tässä asetuksessa tai muissa lainsäätämis-
järjestyksessä hyväksytyissä säädöksissä säädettyjä tehtäviä;

k) se julkaisee ja päivittää säännöllisesti verkkosivustollaan toi-
mialaansa liittyviä tietoja, erityisesti rekisteröidyistä finanssi-
laitoksista omalla vastuualueellaan sen varmistamiseksi, että
tiedot ovat helposti yleisön saatavilla;

l) se ottaa tarvittaessa huolehtiakseen kaikista Euroopan
vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitean
(CEIOPS) nykyisistä ja keskeneräisistä tehtävistä.

2. Edellä 1 kohdassa säädettyjen tehtävien suorittamiseksi
vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella on tämän asetuksen mukai-
nen toimivalta ja erityisesti toimivalta

a) laatia luonnoksia teknisiksi sääntelystandardeiksi 10 artik-
lassa tarkoitetuissa tapauksissa;

b) laatia luonnoksia teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi
15 artiklassa tarkoitetuissa tapauksissa;

c) antaa ohjeita ja suosituksia 16 artiklassa säädetyin tavoin;

- d) antaa erityistapauksissa suosituksia 17 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuun tavoin;
- e) tehdä toimivaltaisille viranomaisille osoitettuja yksittäisiä päätöksiä 18 artiklan 3 kohdassa ja 19 artiklan 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa;
- f) jos kyseessä on suoraan sovellettava unionin oikeus, tehdä finanssilaitoksille osoitettuja yksittäisiä päätöksiä 17 artiklan 6 kohdassa, 18 artiklan 4 kohdassa ja 19 artiklan 4 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa;
- g) antaa lausuntoja Euroopan parlamentille, neuvostolle tai komissiolle 34 artiklassa säädetyn tavoin;
- h) kerätä tarvittavat tiedot finanssilaitoksista 35 artiklassa säädetyn tavoin;
- i) kehittää yhteisiä menetelmiä, joilla arvioidaan tuotteen ominaispiirteiden ja jakeluprosessien vaikutusta laitosten taloudelliseen tilanteeseen ja kuluttajansuojaan;
- j) luoda keskitetysti saatavilla oleva tietokanta rekisteröidyistä finanssilaitoksista toimivaltaansa kuuluvalla alalla, silloin kun tästä on säädetty 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa säädöksissä.

9 artikla

Kuluttajansuojaan ja finanssialan toimintaan liittyvät tehtävät

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella on johtava tehtävä avoimuuden, selkeyden ja oikeudenmukaisuuden edistämässä kuluttajien finanssituotteiden tai -palvelujen markkinoilla koko sisämarkkina-alueella myös siten, että se:
 - a) kerää ja analysoi tietoja kulutuksen muutoksista ja raportoi niistä,
 - b) tarkastelee ja sovittaa yhteen talouden toiminnan ymmärtämiseen tähtääviä ja talousalan valistusta koskevia toimivaltainen viranomaisten aloitteita,
 - c) kehittää alan koulutustavoitteita, ja
 - d) edistää yhteisten julkistamissääntöjen kehittämistä.
2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen valvoo uusia ja nykyisiä finanssialan toimia ja voi antaa ohjeita ja suosituksia markkinoiden turvallisuuden ja vakauden sekä sääntelykäytäntöjen lähentymisen edistämiseksi.
3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi myös antaa varoituksia, jos jokin finanssialan toiminta muodostaa vakavan uhan 1 artiklan 6 kohdassa säädetuille tavoitteille.

4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen perustaa siihen kiinteästi kuuluvan finanssi-innovaatiokomitean, jossa saatetaan yhteen kaikki asiaankuuluvat toimivaltaiset kansalliset valvontaviranomaiset, jotta voidaan toimia yhteensovitettusti uuden tai innovatiivisen finanssialan toiminnan sääntelyssä ja valvonnassa sekä antaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle neuvoja, joita se voi esittää Euroopan parlamentille, neuvostolle ja komissiolle.

5. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi asettaa väliaikaisen kiellon tai rajoituksen tietyille finanssialan toimille, jotka vaarantavat finanssimarkkinoiden moitteettoman toiminnan ja eheyden tai koko finanssijärjestelmän taikka sen osan vakauden unionissa, 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyissä säädöksissä määritellyissä tapauksissa ja niissä säädetyn edellytyksin tai tarvittaessa kriisitilanteessa 18 artiklan mukaisesti ja siinä säädetyn edellytyksin.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen tarkistaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua päätöstään sopivin väliajoin ja vähintään joka kolmas kuukausi. Jollei päätöksen voimassaoloa jatketa kolmen kuukauden kuluttua, sen voimassaolo päättyy ilman eri toimenpiteitä.

Jäsenvaltio voi pyytää vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista harkitsemaan päätöstään uudelleen. Siinä tapauksessa vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen päättää 44 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti, pitääkö se päätöksensä voimassa.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi myös arvioida tarpeen asettaa kielto tai rajoitus tietyntyyppisille finanssialan toimille ja tällaisen tarpeen käydessä ilmi ilmoittaa siitä komissiolle, jotta voidaan helpottaa tällaisen kiellon tai rajoituksen asettamista.

10 artikla

Tekniset sääntelystandardit

1. Jos Euroopan parlamentti ja neuvosto siirtävät komissiolle vallan hyväksyä teknisiä sääntelystandardeja Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisilla delegoituilla säädöksillä, jotta voidaan varmistaa johdonmukainen harmonisointi 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyissä säädöksissä erityisesti määritellyillä aloilla, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi laatia luonnoksia teknisiksi sääntelystandardeiksi. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen antaa standardiluonnoksensa komission hyväksyttäväksi.

Teknisten sääntelystandardien on oltava teknisiä, niihin ei saa sisältyä strategisia päätöksiä tai toimintavalintoja, ja niiden sisältö on rajoitettu lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyin säädöksiin, joihin ne perustuvat.

Ennen kuin vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle, se järjestää niitä koskevia avoimia julkisia kuulemisia ja analysoi niistä mahdollisesti aiheutuvia kustannuksia ja hyötyjä, jolleivät tällaiset kuulemiset ja analyysit ole suhteettomia verrattuna kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnosten laajuuteen ja vaikutukseen tai verrattuna asian erityiseen kiireellisyyteen. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen pyytää lisäksi lausunnon asiaankuuluvilta 37 artiklassa tarkoituilta asianomaisilta osallisryhmiltä.

Kun vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimittaa teknisen sääntelystandardin luonnoksen, komissio lähettää sen välittömästi Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

Komissio päättää kolmen kuukauden kuluessa teknisen sääntelystandardin luonnoksen vastaanottamisesta, hyväksyykö se sen. Se voi hyväksyä teknisten sääntelystandardien luonnokset vain osittain tai muutettuina, jos unionin etu sitä vaatii.

Jos komissio ei aio hyväksyä teknisen sääntelystandardin luonnosta tai aikoo hyväksyä sen osittain tai muutettuna, se lähettää teknisen sääntelystandardin luonnoksen takaisin vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle ja selittää, miksi se ei hyväksy sitä tai, jos on kyse muutoksista, selvittää muutostensa syyt. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi kuuden viikon kuluessa muuttaa teknisen sääntelystandardin luonnosta komission ehdottamien muutosten pohjalta ja toimittaa sen komissiolle uudelleen virallisen lausunnon muodossa. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen lähettää virallisesta lausunnostaan jäljennöksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

Jollei vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ole tämän kuuden viikon jakson päätyessä toimittanut muutettua teknisen sääntelystandardin luonnosta tai jos se on toimittanut teknisen sääntelystandardin luonnoksen, jonka muutokset eivät ole komission ehdottamien muutosten mukaisia, komissio voi hyväksyä teknisen sääntelystandardin tarpeelliseksi katsomine muutokseen tai hylätä sen.

Komissio ei saa muuttaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen valmisteleman teknisen sääntelystandardin luonnoksen sisältöä sovitamatta toimintaansa ennalta yhteen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kanssa tässä artiklassa säädettyllä tavalla.

2. Jos vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ei ole toimittanut teknisen sääntelystandardin luonnosta 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyissä säädöksissä asetetussa määräajassa, komissio voi pyytää tällaista luonnosta uuden määräajan puitteissa.

3. Vain jos vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ei toimita teknisen sääntelystandardin luonnosta komissiolle 2 kohdan mukaisissa määräajoissa, komissio voi hyväksyä teknisen sääntelystandardin delegoidulla säädöksellä ilman vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen luonnosta.

Komissio järjestää teknisten sääntelystandardien luonnoksia koskevia avoimia julkisia kuulemisia ja analysoi niistä mahdollisesti aiheutuvia kustannuksia ja hyötyjä, jolleivät tällaiset kuulemiset ja analyysit ole suhteettomia verrattuna kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnosten laajuuteen ja vaikutukseen tai verrattuna asian erityiseen kiireellisyyteen. Komissio pyytää lisäksi 37 artiklassa tarkoitetuilta asiaankuuluvilta osallisryhmiltä lausuntoja tai neuvoja.

Komissio toimittaa teknisen sääntelystandardin luonnoksen välittömästi Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

Komissio lähettää teknisen sääntelystandardinsa luonnoksen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi kuuden viikon kuluessa muuttaa teknisen sääntelystandardin luonnosta ja toimittaa sen komissiolle virallisen lausunnon muodossa. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen lähettää virallisesta lausunnostaan jäljennöksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

Jollei vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ole neljännessä alakohdassa tarkoitetun kuuden viikon jakson päätyessä toimittanut muutettua teknisen sääntelystandardin luonnosta, komissio voi hyväksyä kyseisen teknisen sääntelystandardin.

Jos vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen on toimittanut muutetun teknisen sääntelystandardin luonnoksen kuuden viikon kuluessa, komissio voi muuttaa teknisen sääntelystandardin luonnosta vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen ehdottamien muutosten pohjalta tai hyväksyä kyseisen teknisen sääntelystandardin tarpeelliseksi katsomine muutoksineen. Komissio ei saa muuttaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen valmistelemien teknisten sääntelystandardien luonnosten sisältöä sovitamatta toimintaansa ennalta yhteen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kanssa tässä artiklassa säädettyllä tavalla.

4. Tekniset sääntelystandardit hyväksytään asetuksilla tai päätöksillä. Ne julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, ja ne tulevat voimaan niissä mainittuina ajankohtina.

11 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Siirretään komissiolle neljän vuoden ajaksi 16 päivästä joulukuuta 2010 lukien valta hyväksyä 10 artiklassa tarkoitettuja teknisiä sääntelystandardeja. Komissio esittää siirrettyä säädösvaltaa koskevan kertomuksen viimeistään kuusi kuukautta ennen neljän vuoden kauden päättymistä. Säädösvallan siirtoa jatketaan ilman eri toimenpiteitä samanpituisiksi kausiksi, jollei Euroopan parlamentti tai neuvosto peruuta siirtoa 14 artiklan mukaisesti.

2. Heti kun komissio on hyväksynyt teknisen sääntelystandardin, se antaa sen tiedoksi samanaikaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

3. Komissiolle siirrettyyn valtaan hyväksyä teknisiä sääntelystandardeja sovelletaan 12–14 artiklassa säädettyjä ehtoja.

12 artikla

Säädösvallan siirron peruuttaminen

1. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 10 artiklassa tarkoitetun säädösvallan siirron.

2. Toimielin, joka on aloittanut sisäisen menettelyn päättääkseen, peruuttaako se säädösvallan siirron, ilmoittaa asiasta toiselle lainsäätäjälle ja komissiolle kohtuullisessa ajassa ennen lopullisen päätöksen tekemistä sekä ilmoittaa samalla, mitä siirrettyä säädösvaltaa mahdollinen peruuttaminen koskee.

3. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Päätös tulee voimaan joko välittömästi tai jona-kin myöhempänä, siinä mainittuna päivänä. Päätös ei vaikuta aiemmin annettujen teknisten sääntelystandardien voimassa-oloon. Se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

13 artikla

Teknisten sääntelystandardien vastustaminen

1. Euroopan parlamentti ja neuvosto voivat vastustaa teknistä sääntelystandardia kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun komission hyväksymä tekninen sääntelystandardi on annettu tiedoksi. Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa pidennetään kolmella kuukaudella.

Kun komissio hyväksyy teknisen sääntelystandardin, joka on sama kuin vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimittama teknisen sääntelystandardin luonnos, määräaika, jonka kuluessa Euroopan parlamentti ja neuvosto voivat vastustaa säädöstä, on yksi kuukausi tiedoksi antamisesta. Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa pidennetään kuukaudella.

2. Jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole 1 kohdassa tarkoitetun määräajan päättyessä vastustanut teknistä sääntelystandardia, se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* ja se tulee voimaan siinä mainittuna päivänä. Tekninen sääntelystandardi voidaan julkaista *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* ja se voi tulla voimaan ennen tämän määräajan päättymistä, jos sekä Euroopan parlamentti että neuvosto ovat ilmoittaneet komissiolle, etteivät ne aio vastustaa standardia.

3. Jos Euroopan parlamentti tai neuvosto vastustaa teknistä sääntelystandardia 1 kohdassa tarkoitetussa määräajassa, se ei tule voimaan. Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 296 artiklan mukaisesti teknistä sääntelystandardia vastustava toimielin esittää syyt, miksi se vastustaa kyseistä standardia.

14 artikla

Teknisten sääntelystandardien luonnosten hyväksymättä jättäminen tai muuttaminen

1. Mikäli komissio ei hyväksy teknisen sääntelystandardin luonnosta tai muuttaa sitä 10 artiklassa säädetyin tavoin, se ilmoittaa asiasta vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle, Euroopan parlamentille ja neuvostolle ja esittää niille syyt ratkaisulleen.

2. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi tarvittaessa kutsua asiasta vastaavan komission jäsenen sekä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen puheenjohtajan kuukauden kuluessa 1 kohdassa tarkoitetusta ilmoituksesta Euroopan parlamentin asiasta vastaavan valiokunnan kokoukseen tai neuvoston erityiseen istuntoon eriävien näkemystensä esittelemiseksi ja selvittämiseksi.

15 artikla

Tekniset täytäntöönpanostandardit

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi laatia teknisiä täytäntöönpanostandardeja Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 291 artiklan mukaisilla täytäntöönpanosäädöksillä 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyissä säädöksissä erityisesti määritellyillä aloilla. Teknisten täytäntöönpanostandardien on oltava teknisiä, niihin ei saa sisältyä strategisia päätöksiä tai toimintavalintoja, ja niiden sisällössä on määritettävä näiden säädösten soveltamisen edellytykset. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen antaa teknisten täytäntöönpanostandardiensa luonnokset komission hyväksyttäväksi.

Ennen kuin vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimittaa teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle, se järjestää niitä koskevia avoimia julkisia kuulemisia ja analysoi niistä mahdollisesti aiheutuvia kustannuksia ja hyötyjä, jolleivät tällaiset kuulemiset ja analyysit ole suhteettomia verrattuna kyseisten teknisten täytäntöönpanostandardien luonnosten laajuuteen ja vaikutukseen tai verrattuna asian erityiseen kiireellisyyteen. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen pyytää lisäksi 37 artiklassa tarkoitetuilta asiaankuuluvilta osallisryhmiltä lausunnon.

Kun vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimittaa teknisen täytäntöönpanostandardin luonnoksen, komissio lähettää sen välittömästi Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

Komissio päättää kolmen kuukauden kuluessa teknisen täytäntöönpanostandardin luonnoksen vastaanottamisesta, hyväksyykö se sen. Komissio voi pidentää tätä määräaikaa yhdellä kuukaudella. Se voi hyväksyä teknisen täytäntöönpanostandardin luonnoksen vain osittain tai muutettuna, jos unionin etu sitä vaatii.

Jos komissio ei aio hyväksyä täytäntöönpanostandardin luonnosta tai se aikoo hyväksyä sen vain osittain tai muutettuna, se lähettää sen takaisin vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle ja ilmoittaa, miksi se ei aio hyväksyä sitä tai, jos on kyse muutoksista, selvittää muutostensa syyt. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi kuuden viikon kuluessa muuttaa teknisen täytäntöönpanostandardin luonnosta komission ehdottamien muutosten pohjalta ja toimittaa sen komissiolle uudelleen virallisen lausunnon muodossa. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen lähettää virallisesta lausunnostaan jäljennöksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

Jollei vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ole viidennessä alakohdassa tarkoitetun kuuden viikon jakson päättyessä toimittanut muutettua teknisen täytäntöönpanostandardin luonnosta tai jos se on toimittanut teknisen täytäntöönpanostandardin luonnoksen, jonka muutokset eivät ole komission ehdottamien muutosten mukaisia, komissio voi hyväksyä teknisen täytäntöönpanostandardin tarpeelliseksi katsomine muutoksineen tai hylätä sen.

Komissio ei saa muuttaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen valmisteleman teknisen täytäntöönpanostandardin luonnoksen sisältöä soveltamatta toimintaansa ennalta yhteen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kanssa tässä artiklassa säädetyllä tavalla.

2. Jos vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ei ole toimittanut teknisen täytäntöönpanostandardin luonnosta 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyissä säädöksissä asetetussa määräajassa, komissio voi pyytää tällaista luonnosta uuden määräajan puiteissa.

3. Vain jos vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ei toimita teknisen täytäntöönpanostandardin luonnosta komissiolle 2 kohdan mukaisissa määräajoissa, komissio voi hyväksyä teknisen täytäntöönpanostandardin täytäntöönpanosäädöksellä ilman vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen luonnosta.

Komissio järjestää teknisten täytäntöönpanostandardien luonnoksia koskevia avoimia julkisia kuulemisia ja analysoi niistä mahdollisesti aiheutuvia kustannuksia ja hyötyjä, jolleivät tällaiset kuulemiset ja analyysit ole suhteettomia verrattuna kyseisten teknisten täytäntöönpanostandardien luonnosten laajuuteen ja vaikutukseen tai verrattuna asian erityiseen kiireellisyysyteen. Komissio pyytää lisäksi 37 artiklassa tarkoitetuilta asiaankuuluvalta osallisryhmiltä lausuntoja tai neuvoja.

Komissio toimittaa teknisen täytäntöönpanostandardin luonnoksen välittömästi Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

Komissio lähettää teknisten sääntelystandardien luonnoksen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi kuuden viikon kuluessa muuttaa teknisen täytäntöönpanostandardin luonnosta ja toimittaa sen komissiolle virallisen lausunnon muodossa. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen lähettää virallisesta lausunnostaan jäljennöksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

Jollei vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen viranomainen ole neljännessä alakohdassa tarkoitettun kuuden viikon jakson päättyessä toimittanut muutettua teknisten täytäntöönpanostandardin luonnosta, komissio voi hyväksyä kyseisen teknisen täytäntöönpanostandardin.

Jos vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen on toimittanut muutetun teknisen täytäntöönpanostandardin luonnoksen kuuden viikon jakson kuluessa, komissio voi muuttaa teknistä täytäntöönpanostandardin luonnosta vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen ehdottamien muutosten pohjalta tai hyväksyä kyseisen teknisen täytäntöönpanostandardin tarpeelliseksi katsomine muutoksineen.

Komissio ei saa muuttaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen valmistelemien teknisten täytäntöönpanostandardien luonnosten sisältöä sovitamatta toimintaansa ennalta yhteen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kanssa tässä artiklassa säädetyllä tavalla.

4. Tekniset täytäntöönpanostandardit hyväksytään asetuksilla tai päätöksillä. Ne julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, ja ne tulevat voimaan niissä mainittuina ajankohtina.

16 artikla

Ohjeet ja suositukset

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi antaa toimivaltaisille viranomaisille tai finanssilaitoksille osoitettuja ohjeita ja suosituksia yhdenmukaisten, tehokkaiden ja toimivien valvontakäytäntöjen aikaansaamiseksi EFVJ:ssä sekä unionin oikeuden yhteisen ja johdonmukaisen soveltamisen varmistamiseksi.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen järjestää tarvittaessa ohjeita ja suosituksia koskevia avoimia julkisia kuulemisia ja analysoi niistä mahdollisesti aiheutuvia kustannuksia ja hyötyjä. Näiden kuulemisten ja analyysien on oltava oikeassa suhteessa ohjeiden tai suositusten laajuuteen, luonteeseen ja vaikutukseen. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen pyytää tarvittaessa lisäksi 37 artiklassa tarkoitettulta asiaankuuluvalta osallisryhmältä lausuntoja tai neuvoja.

3. Toimivaltaiten viranomaisten ja finanssilaitosten on kaikin tavoin pyrittävä noudattamaan näitä ohjeita ja suosituksia.

Kunkin toimivaltaisen viranomaisen on kahden kuukauden kuluessa ohjeen tai suosituksen antamisesta vahvistettava, noudattaako se tai aikooko se noudattaa kyseistä ohjetta tai suositusta. Jos toimivaltainen viranomainen ei noudata eikä aio noudattaa sitä, sen on ilmoitettava asiasta vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle ja esitettävä perustelunsa.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ilmoittaa julkisesti siitä, että toimivaltainen viranomainen ei noudata eikä aio noudattaa kyseistä ohjetta tai suositusta. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi myös tapauskohtaisesti päättää julkaista toimivaltaisen viranomaisen ilmoittamat perustelut sille, että se ei noudata kyseistä ohjetta tai suositusta. Toimivaltaiselle viranomaiselle ilmoitetaan etukäteen tällaisesta julkaisemisesta.

Jos ohjeessa tai suosituksessa niin edellytetään, finanssilaitosten on ilmoitettava selkeästi ja yksityiskohtaisesti, noudattavatko ne kyseistä ohjetta tai suositusta.

4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ilmoittaa 43 artiklan 5 kohdassa tarkoitettua kertomuksessa Euroopan parlamentille, neuvostolle ja komissiolle ne ohjeet ja suositukset, jotka se on antanut, ja mainitsee, mitkä toimivaltaiset viranomaiset eivät ole noudattaneet niitä ja miten vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen aikoo varmistaa, että asianomaiset toimivaltaiset viranomaiset vastedes noudattavat sen ohjeita ja suosituksia.

17 artikla

Unionin oikeuden rikkominen

1. Jos toimivaltainen viranomainen ei ole soveltanut 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja säädöksiä, edellä 10–15 artiklan mukaisesti hyväksytyt tekniset sääntely- ja täytäntöönpanostandardit mukaan luettuina, tai on soveltanut niitä tavalla, joka on ilmeisesti unionin oikeuden vastainen ja on erityisesti jättänyt varmistamatta, että finanssilaitos täyttää näissä säädöksissä asetetut vaatimukset, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimii tämän artiklan 2, 3 ja 6 kohdassa säädettyjen valtuuksien mukaisesti.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi tutkia unionin oikeuden väitettyä rikkomista tai soveltamatta jättämistä yhden tai useamman toimivaltaisen viranomaisen, Euroopan parlamentin, neuvoston, komission tai osallisryhmien pyynnöstä taikka omasta aloitteestaan ilmoitettuaan asiasta kyseiselle toimivaltaiselle viranomaiselle.

Tämän toimivaltaisen viranomaisen on toimitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle viipymättä kaikki tiedot, joita tämä katsoo tarvitsevänsä tutkimukseensa, sanotun kuitenkin rajoittamatta 35 artiklassa säädettyjen valtuuksien soveltamista.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi viimeistään kahden kuukauden kuluttua tutkimuksensa aloittamisesta antaa kyseiselle toimivaltaiselle viranomaiselle suosituksen siitä, mihin toimiin on ryhdyttävä unionin oikeuden noudattamiseksi.

Toimivaltaisen viranomaisen on kymmenen työpäivän kuluessa suosituksen vastaanottamisesta ilmoitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle toimenpiteet, jotka se on toteuttanut tai aikoo toteuttaa varmistaakseen unionin oikeuden noudattamisen.

4. Jos toimivaltainen viranomaisen ei ole noudattanut unionin oikeutta yhden kuukauden kuluessa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen suosituksen vastaanottamisesta, komissio voi vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen ilmoitettua asiasta tai omasta aloitteestaan antaa virallisen lausunnon, jossa toimivaltaista viranomaista vaaditaan toteuttamaan toimet, joita unionin oikeuden noudattaminen edellyttää. Komission virallisessa lausunnossa on otettava huomioon vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen suositus.

Komissio antaa tällaisen virallisen lausunnon viimeistään kolmen kuukauden kuluttua suosituksen antamisesta. Komissio voi pidentää tätä määräaikaa yhdellä kuukaudella.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen ja toimivaltaiset viranomaiset toimittavat komissiolle kaikki tarvittavat tiedot.

5. Toimivaltaisen viranomaisen on kymmenen työpäivän kuluessa 4 kohdassa tarkoitetun virallisen lausunnon vastaanottamisesta ilmoitettava komissiolle ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle toimenpiteet, jotka se on toteuttanut tai aikoo toteuttaa tämän virallisen lausunnon noudattamiseksi.

6. Jos toimivaltainen viranomaisen ei noudata 4 kohdassa tarkoitettua virallista lausuntoa tuossa kohdassa mainitun määräajan kuluessa ja jos on tarpeen tasapuolisten kilpailuolosuhteiden säilyttämiseksi markkinoilla tai palauttamiseksi markkinoille taikka finanssijärjestelmän moitteettoman toiminnan ja eheyden varmistamiseksi saada viipymättä muutos siihen, että virallista lausuntoa ei noudateta, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi silloin, kun 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen säädösten asiaankuuluvat vaatimukset ovat suoraan sovellettavissa finanssilaitoksiin, tehdä finanssilaitoksille osoitetun yksittäisen päätöksen, jossa sitä vaaditaan toteuttamaan toimet unionin oikeuden mukaisten velvollisuuksiensa noudattamiseksi, mukaan luettuna mahdollisesta käytännöstä luopuminen, sanotun kuitenkin rajoittamatta Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 258 artiklan mukaista komission toimivaltaa.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätöksen on oltava komission 4 kohdan nojalla antaman virallisen lausunnon mukainen.

7. Päätökset, jotka tehdään 6 kohdan nojalla, ovat ensisijaisia toimivaltaisten viranomaisten samasta asiasta mahdollisesti aiemmin tekemiin päätöksiin nähden.

Toteuttaessaan toimia sellaisten kysymysten osalta, joista on annettu 4 kohdan mukainen virallinen lausunto tai tehty 6 kohdan mukainen päätös, toimivaltaisten viranomaisten on, tapauksen mukaan, noudatettava joko kyseistä virallista lausuntoa tai päätöstä.

8. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen ilmoittaa 43 artiklan 5 kohdassa tarkoitettua kertomuksessa, mitkä toimivaltaiset viranomaiset ja finanssilaitokset eivät ole noudattaneet tämän artiklan 4 ja 6 kohdassa tarkoitettuja virallisia lausuntoja tai päätöksiä.

18 artikla

Toimet kriisitilanteissa

1. Kun on kyse epäsuotuisista muutoksista, jotka voivat vakavasti vaarantaa finanssimarkkinoiden moitteettoman toiminnan ja eheyden taikka koko finanssijärjestelmän tai sen osan vakauden unionissa, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen helpottaa aktiivisesti ja, jos se katsotaan tarpeelliseksi, sovittaa yhteen asiaankuuluvien kansallisten toimivaltaisten valvontaviranomaisten toteuttamia toimia.

Jotta vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi suorittaa tämän helpottamis- ja yhteensovittamistehtävänsä, sille on ilmoitettava kaikista asiaankuuluvista muutoksista ja se on kutsuttava tarkkailijaksi kaikkiin asiaankuuluvien kansallisten toimivaltaisten valvontaviranomaisten asiaan liittyviin kokoontumisiin.

2. Neuvosto voi komissiota ja EJRK:aa sekä tarvittaessa Euroopan valvontaviranomaisia kuullen hyväksyä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen, komission tai EJRK:n pyynnöstä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle osoitetun päätöksen, jossa todetaan tämän asetuksen soveltamista varten kriisitilanteen olemassaolo. Neuvosto tarkistaa kyseistä päätöstä sopivin väliajoin ja vähintään kerran kuukaudessa. Jollei päätöksen voimassaoloa jatketa kuukauden päätyttyä, sen voimassaolo lakkaa ilman eri toimenpiteitä. Neuvosto voi julistaa kriisitilanteen päättyneeksi milloin tahansa.

Jos EJRK tai vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen katsoo, että kriisitilanne saattaa syntyä, ne antavat neuvostolle osoitetun luottamuksellisen suosituksen ja liittävät siihen tilannearvion. Sen jälkeen neuvosto arvioi, onko tarpeen järjestää istunto. Tässä menettelyssä on taattava asianmukainen luottamuksellisuus.

Jos neuvosto toteaa kriisitilanteen olemassaolon, se ilmoittaa siitä asianmukaisesti ja viipymättä Euroopan parlamentille ja komissiolle.

3. Neuvoston hyväksyttyä 2 kohdan mukaisen päätöksen ja poikkeustapauksissa, joissa kansallisten viranomaisten yhteensovitettu toiminta on tarpeen sellaisten epäsuotuisien muutosten käsittelemiseksi, jotka voivat vakavasti vaarantaa finanssimarkkinoiden moitteettoman toiminnan ja eheyden taikka koko finanssijärjestelmän tai sen osan vakauden unionissa, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi tehdä yksittäisiä päätöksiä, joissa toimivaltaisia viranomaisia vaaditaan toteuttamaan tarvittavat toimet 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun lainsäädännön mukaisesti tällaisten muutosten käsittelemiseksi varmistamalla, että finanssilaitokset ja toimivaltaiset viranomaiset täyttävät tuossa lainsäädännössä asetetut vaatimukset.

4. Jos toimivaltainen viranomainen ei noudata 3 kohdassa tarkoitettua vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätöstä siinä asetettua määräajan kuluessa, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi silloin, kun 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyjen säädösten, mainittujen säädösten nojalla hyväksytyt tekniset sääntely- ja täytäntöönpanostandardit mukaan luettuina, asiaankuuluvat vaatimukset ovat suoraan sovellettavissa finanssilaitoksiin, tehdä finanssilaitokselle osoitetun yksittäisen päätöksen, jossa laitosta vaaditaan toteuttamaan toimet kyseisen lainsäädännön mukaisten velvollisuuksiensa noudattamiseksi, mukaan luettuna jostain käytännöstä luopuminen, sanotun kuitenkin rajoittamatta Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 258 artiklan mukaista komission toimivaltaa. Tätä sovelletaan vain tilanteissa, joissa toimivaltainen viranomainen ei sovelle 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyjä unionin säädöksiä, mainittujen säädösten nojalla hyväksytyt tekniset sääntely- ja täytäntöönpanostandardit mukaan luettuina, tai soveltaa niitä tavalla, joka on ilmeisesti kyseisten säädösten selvä rikkominen, ja joissa on tarpeen kiireesti korjata tilanne finanssimarkkinoiden moitteettoman toiminnan ja eheyden taikka koko finanssijärjestelmän tai sen osan vakauden palauttamiseksi unionissa.

5. Päätökset, jotka tehdään 4 kohdan nojalla, ovat ensisijaisia toimivaltaisten viranomaisten samasta asiasta mahdollisesti aiemmin tekemiin päätöksiin nähden.

Toimien, joita toimivaltaiset viranomaiset toteuttavat 3 tai 4 kohdan nojalla tehtyjen päätösten soveltamisalaan kuuluvien kysymysten osalta, on oltava kyseisten päätösten mukaisia.

19 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten välisten erimielisyyksien ratkaiseminen rajojen yli ulottuvissa tilanteissa

1. Jos toimivaltainen viranomainen on eri mieltä toisen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen toimeen liittyvästä menettelystä, toimien sisällöstä tai toimien puuttumisesta 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa säädöksissä tarkoitetuissa tapauksissa, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi yhden tai useamman toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä auttaa viranomaisia pääsemään sopimukseen tämän artiklan 2–4 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen, sanotun kuitenkin rajoittamatta 17 artiklassa säädettyjen valtuuksien noudattamista.

Tapauksissa, jotka on määritelty 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettussa lainsäädännössä mainituissa tapauksissa ja joissa objektiivisten arviointiperusteiden mukaan eri jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten voidaan todeta olevan erimielisiä, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi omasta aloitteestaan auttaa viranomaisia pääsemään sopimukseen 2–4 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen asettaa määräajan toimivaltaisten viranomaisten väliselle sovittelulle ottaen huomioon 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa säädöksissä mahdollisesti asetettua määräajan sekä asian monitahoisuuden ja kiireellisuuden. Tässä vaiheessa vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimii sovittelijana.

3. Jos toimivaltaiset viranomaiset eivät ole päässeet sopimukseen 2 kohdassa tarkoitettussa sovitteluvaiheessa, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi 44 artiklan 1 kohdan kolmannessa ja neljännessä alakohdassa säädettyä menettelyä noudattaen tehdä vaikutuksiltaan kyseisiä viranomaisia sitovan päätöksen, jossa näitä vaaditaan asian ratkaisemiseksi toteuttamaan tietty toimi tai pidättymään toimista, jotta varmistetaan unionin oikeuden noudattaminen.

4. Jos toimivaltainen viranomainen ei noudata vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätöstä ja jättää siten varmistamatta, että finanssilaitos noudattaa vaatimuksia, jotka ovat siihen 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen säädösten nojalla suoraan sovellettavissa, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi tehdä finanssilaitokselle osoitetun yksittäisen päätöksen, jossa tätä vaaditaan toteuttamaan toimet unionin oikeuden mukaisten velvollisuuksiensa noudattamiseksi, mukaan luettuna jostain käytännöstä luopuminen, sanotun kuitenkin rajoittamatta Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 258 artiklan mukaista komission toimivaltaa.

5. Päätökset, jotka tehdään 4 kohdan nojalla, ovat ensisijaisia toimivaltaisten viranomaisten samasta asiasta mahdollisesti aiemmin tekemiin päätöksiin nähden. Toimien, joita toimivaltaiset viranomaiset toteuttavat 3 tai 4 kohdan nojalla tehtyjen päätösten soveltamisalaan kuuluvien tosiseikkojen osalta, on oltava näiden päätösten mukaisia.

6. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen puheenjohtaja selvittää 50 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua kertomuksessa toimivaltaisten viranomaisten välisten erimielisyyksien luonteen ja tyypin, aikaansaadut sopimukset ja näiden erimielisyyksien ratkaisemiseksi tehdyt päätökset.

20 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten välisten erimielisyyksien ratkaiseminen toimialojen välillä

Yhteiskomitea ratkaisee 19 artiklassa ja 56 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen tämän asetuksen, asetuksen (EU) N:o 1093/2010 ja asetuksen (EU) N:o 1095/2010 4 artiklan 2 kohdassa määriteltyjen toimivaltaisten viranomaisten välille mahdollisesti syntyvät toimialojen väliset erimielisyydet.

21 artikla

Valvontakollegiot

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen edistää ja seuraa osaltaan direktiivissä 2009/138/EY tarkoitettujen valvontakollegioiden tehokasta, vaikuttavaa ja yhdenmukaista toimintaa ja edistää unionin oikeuden yhdenmukaista soveltamista valvontakollegioissa. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen henkilöstön on voitava parhaiden valvontakäytäntöjen lähentämiseksi osallistua valvontakollegioiden toimintaan, myös kahden tai useamman toimivaltaisen viranomaisen yhteisesti suorittamiin paikan päällä tehtäviin tarkastuksiin.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella on päävastuu valvontakollegioiden johdonmukaisen ja yhdenmukaisen toiminnan varmistamisesta rajojen yli toimivien laitosten osalta unionissa ottamalla huomioon 23 artiklassa tarkoitettujen finanssilaitosten aiheuttaman järjestelmäriskin.

Tätä kohtaa ja tämän artiklan 1 kohtaa sovellettaessa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisista pidetään asiaa koskevassa lainsäädännössä tarkoitettuna "toimivaltaisena viranomaisena".

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi

- a) kerätä ja jakaa yhteistyössä toimivaltaisten viranomaisten kanssa kaikki olennaiset tiedot helpottaakseen kollegion työtä sekä perustaa keskusjärjestelmän ja hallinnoida sitä, jotta tällaiset tiedot olisivat kollegiossa toimivaltaisten viranomaisten saatavilla;
- b) käynnistää ja sovittaa yhteen unionin laajuisia stressitestejä 32 artiklan mukaisesti, jotta voidaan arvioida finanssilaitosten kykyä kestää epäsuotuisaa markkinakehitystä, erityisesti 23 artiklassa tarkoitettua finanssilaitosten aiheuttamaa järjestelmäriskiä, sekä arvioida järjestelmäriskin mahdollista lisääntymistä stressitilanteissa varmistaen, että tällaisissa testeissä käytetään kansallisella tasolla mahdollisimman yhdenmukaisia menetelmiä, ja tarvittaessa antaa toimivaltaiselle viranomaiselle suosituksen stressitestissä havaittujen puutteiden korjaamiseksi;
- c) edistää tehokkaita ja toimivia valvontatoimia ja myös arvioida riskit, joille finanssilaitokset altistuvat tai saattavat altistua sen mukaan kuin valvojan tarkastusprosessissa tai stressitilanteissa on todettu;
- d) valvoa tässä asetuksessa eriteltyjen tehtävien ja valtuuksien mukaisesti toimivaltaisten viranomaisten suorittamia tehtäviä; ja
- e) pyytää kollegiota käsittelemään asian uudelleen, jos se katsoo, että päätös johtaisi unionin oikeuden virheelliseen soveltamiseen tai ei edistäisi valvontakäytäntöjen lähentymisen tavoitetta. Se voi myös vaatia konsolidointiryhmän valvojaa kutsumaan kollegion kokouksen koolle tai lisätä kohdan kokouksen esityslistalle.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi laatia teknisten sääntely- ja täytäntöönpanostandardien luonnoksia varmistaakseen valvontakollegioiden käytännön toimintaa koskevien sääntösten yhtenäisten soveltamisen edellytykset sekä antaa 16 artiklassa tarkoitettuja ohjeita ja suosituksia valvonnan ja valvontakollegioiden omaksumien parhaiden käytäntöjen lähentymisen edistämiseksi.

4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella on oikeudellisesti sitova sovittelijan tehtävä, jonka tarkoituksena on antaa sille mahdollisuus ratkaista toimivaltaisten viranomaisten välisiä erimielisyyksiä 19 artiklassa tarkoitettua menettelyä noudattaen. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi 19 artiklan mukaisesti tehdä valvontapäätöksiä, joita sovelletaan suoraan kyseiseen laitokseen.

22 artikla

Yleiset säännökset

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ottaa asianmukaisesti huomioon asetuksessa (EU) N:o 1092/2010 määritellyn järjestelmäriskin. Se arvioi sellaisten häiriöiden vaaraa finanssipalvelujen alalla, jotka

- a) johtuvat koko finanssijärjestelmän tai sen osien heikentymisestä; ja
- b) saattavat vaikuttaa huomattavan kielteisesti sisämarkkinoihin ja reaalitalouteen.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ottaa tarvittaessa huomioon EJRK:n ja pankkiviranomaisen kehittämän järjestelmäriskin seurannan ja arvioinnin sekä reagoi varoituksiin ja suosituksiin asetuksen (EU) N:o 1092/2010 17 artiklan mukaisesti.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen laatii yhteistyössä EJRK:n kanssa ja 23 artiklan 1 kohdan mukaisesti järjestelmään liittyvän merkityksen tunnistamista ja mittaamista koskevan yhteisen lähestymistavan, mukaan lukien tarvittaessa määrälliset ja laadulliset indikaattorit.

Nämä indikaattorit ovat ratkaiseva tekijä määritettäessä asianmukaisia valvontatoimia. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen seuraa tehtyjen määritysten lähentymisastetta yhteisen lähestymistavan edistämiseksi.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen laatii tarpeen mukaan finanssilaitoksille lisäohjeita ja -suosituksia niiden aiheuttaman järjestelmäriskin huomioon ottamiseksi, sanotun kuitenkin rajoittamatta 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen säästöjen soveltamista.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen varmistaa, että finanssilaitosten aiheuttama järjestelmäriski otetaan huomioon laadittaessa luonnoksia teknisiksi sääntely- ja täytäntöönpanostandardeiksi 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen lainsäätämisyhteistyössä hyväksyttyjen unionin säästöjen mukaisilla aloilla.

4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi yhden tai useamman toimivaltaisen viranomaisen, Euroopan parlamentin, neuvoston tai komission pyynnöstä taikka omasta aloitteestaan suorittaa tietyn tyyppisen finanssilaitoksen tai tuotteen tai menettelytavan tutkimuksen, jotta voidaan arvioida mahdollisia finanssijärjestelmän vakautteen kohdistuvia uhkia ja antaa asianmukaisia toimintaa koskevia suosituksia kyseisille toimivaltaisille viranomaisille.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi tätä varten käyttää sille tässä asetuksessa, myös 35 artiklassa, annettuja valtuuksia.

5. Yhteiskomitea huolehtii tämän artiklan mukaisesti suoritettujen toimien yleisestä ja alojen välisestä yhteensovittamisesta.

23 artikla

Järjestelmäriskin tunnistaminen ja mittaaminen

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen kehittää EJRK:aa kuulleen järjestelmäriskin tunnistamista ja mittaamista koskevia arviointiperusteita sekä asianmukaisen stressitestijärjestelmän, johon kuuluu finanssilaitosten aiheuttaman järjestelmäriskin stressitilanteissa tapahtuvan mahdollisen lisääntymisen arviointi.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen kehittää asianmukaisen stressitestijärjestelmän, jonka avulla voidaan tunnistaa ne finanssilaitokset, jotka saattavat aiheuttaa järjestelmäriskin. Näihin laitoksiin sovelletaan tiukennettua valvontaa sekä tarvittaessa 25 artiklassa tarkoitettuja elvytys- ja kriisintarkaisumenettelyjä.

2. Laatiessaan vakuutus-, jälleenvakuutus- ja lisäeläkelaitosten aiheuttaman järjestelmäriskin tunnistamista ja mittaamista koskevia arviointiperusteita vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ottaa täysin huomioon asiaankuuluvat kansainväliset, mukaan lukien Finanssimarkkinoiden vakautta seuraavan elimen (Financial Stability Board), Kansainvälisen valuuttarahaston (International Monetary Fund), Kansainvälisen vakuutusvalvojien järjestön (International Association of Insurance Supervisors) ja Kansainvälisen järjestelypankin (Bank for International Settlements) vahvistamat lähestymistavat.

24 artikla

Pysyvä valmius torjua järjestelmäriskit

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen varmistaa, että sillä on erityinen ja jatkuva valmius torjua tehokkaasti 22 ja 23 artiklassa tarkoitettujen järjestelmäriskien toteutumista, erityisesti sellaisten laitosten osalta, jotka aiheuttavat järjestelmäriskin.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toteuttaa sille tässä asetuksessa ja 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettussa lainsäädännössä annetut tehtävät sekä edistää johdonmukaisen ja yhteensovitetun kriisinhallinta- ja kriisintarkaisujärjestelmän toteutumista unionissa.

25 artikla

Tervehdyttämis- ja kriisintarkaisumenettelyt

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen myötävaikuttaa ja osallistuu aktiivisesti tehokkaiden ja toimivien tervehdyttämis- ja kriisintarkaisusuunnitelmien, kriisitilanteessa noudatettavien menettelyjen sekä ennaltaehkäisevien toimenpiteiden kehittämiseen ja yhteensovittamiseen minimoidakseen mahdollisista häiriöistä järjestelmään aiheutuvat vaikutukset.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi määritellä parhaita käytäntöjä, joilla pyritään helpottamaan vaikeuksissa olevia laitoksia ja erityisesti rajojen yli toimivia ryhmittymiä koskevaa kriisintarkaisua tavoilla, joilla vältetään vaikutusten leviäminen, samalla varmistuen, että käytössä on asianmukaisia välineitä, riittävät resurssit mukaan lukien, joiden avulla kyseisen laitoksen tai ryhmittymän kriisi voidaan ratkaista moitteettomasti, kustannus- tehokkaasti ja viipymättä.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi kehittää 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa lainsäätämisyjärestyksessä hyväksytyissä säädöksissä määriteltyjä teknisiä sääntely- ja täytäntöönpanostandardeja 10–15 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

26 artikla

Kansallisten vakuutustakuujärjestelmien eurooppalaisen verkoston kehittäminen

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi myötävaikuttaa sellaisen kansallisten vakuutustakuujärjestelmien eurooppalaisen verkoston, jolla on asianmukainen rahoitus ja joka on riittävästi yhdenmukaistettu, tarpeellisuuden arvioimiseen.

27 artikla

Kriisien ehkäisy, hallinta ja ratkaisu

Komissio voi pyytää vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisista osallistumaan direktiivin 2009/138/EY 242 artiklassa tarkoitettuun arviointiin, erityisesti siltä osin kuin on kyse valvontaviranomaisten kollegioihin kuuluvien valvontaviranomaisten yhteistyöstä ja kollegioiden toimivuudesta, lisäpääomavaatimusten asettamista koskevista valvontakäytännöistä sekä arviointiin ryhmävalvonnan ja pääoman hallinnan tehostamisen hyödyistä vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten ryhmässä, mukaan lukien mahdolliset toimenpiteet, joilla tehostetaan vakuutusyrityksien moitteetonta rajat ylittävää hallintaa erityisesti riskien ja varojen hallinnan osalta, ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi antaa selvityksen uudesta kehityksestä ja edistymisestä seuraavien osalta:

- a) varhaisessa vaiheessa toteutettavia toimenpiteitä koskeva yhdenmukaistettu kehys;
- b) ryhmän keskitetyn riskienhallinnan käytännöt ja ryhmänsäistien mallien, stressitestit mukaan luettuina, toiminta;
- c) ryhmänsäiset liiketoimet ja riskikeskittymät;
- d) hajautus- ja keskittymävaikutusten ajalliset muutokset;
- e) sellainen yhdenmukaistettu kehys varojen siirrettävyyttä, maksukyvyttömyyttä ja likvidaatiomenettelyjä varten, jossa poistetaan varojen siirrettävyyttä koskevat asiaankuuluvat kansalliset yhtiöoikeudelliset esteet;
- f) saman ryhmän yritysten vakuutuksenottajien ja edunsaajien sama suojelun taso erityisesti kriisitilanteissa;
- g) yhdenmukaistettu ja riittävästi rahoitettu unionin laajuinen ratkaisu vakuutustakuujärjestelmiä varten.

Edellä olevan f alakohdan osalta vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi myös laatia selvityksen uudesta kehityksestä ja edistymisestä, joka koskee yhteensovitetun kansallisten kriisinhallintajärjestelmien joukkoa sekä sellaisen johdonmukaisen ja uskottavien rahoitusjärjestelyjen järjestelmän tarvetta, joka käsittää asianmukaisia rahoitusvälineitä.

Jäljempänä 81 artiklassa säädettyssä tämän asetuksen arvioinnissa tarkastellaan erityisesti vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen aseman mahdollista vahvistamista kriisien ehkäisyyn, hallinnan ja ratkaisun osalta.

28 artikla

Tehtävien ja vastuun siirto

1. Toimivaltaiset viranomaiset voivat siirtää tehtäviä ja vastuuta vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle tai muille toimivaltaisille viranomaisille tämän siirron vastaanottajan suostumuksella ja tässä artiklassa säädettyin edellytyksin. Jäsenvaltiot voivat säätää vastuun siirtoa koskevia erityisjärjestelyjä, joita on noudatettava ennen kuin niiden toimivaltaiset viranomaiset tekevät tällaisia siirtoa koskevia sopimuksia, ja ne voivat rajoittaa siirron laajuuden siihen, mikä on tarpeen rajojen yli toimivien finanssilaitosten tai -ryhmittymien tehokkaan valvonnan kannalta.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen rohkaisee ja helpottaa tehtävien ja vastuun siirtoa toimivaltaisten viranomaisten välillä yksilöimällä tehtävät ja vastuut, jotka voidaan siirtää tai suorittaa yhdessä, sekä edistämällä parhaita toimintatapoja.

3. Vastuun siirron on johdettava 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa sääöksissä säädetyn toimivallan uudelleenjakoon. Siirrettyyn vastuuseen liittyvä menettely, täytäntöönpano sekä hallinnollinen ja oikeudellinen valvonta määräytyy sen viranomaisen lain mukaan, jolle vastuu on siirretty.

4. Toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle siirtoa koskevista sopimuksista, jotka ne aikovat tehdä. Ne saavat panna sopimukset täytäntöön aikaisintaan kuukauden kuluttua siitä, kun niistä on ilmoitettu vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi antaa suunnitellusta sopimuksesta lausunnon kuukauden kuluessa siitä, kun sille on ilmoitettu sopimuksesta.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen julkistaa toimivaltaisten viranomaisten tekemät siirtoa koskevat sopimukset sopivalla tavalla varmistaakseen, että niistä ilmoitetaan asianmukaisesti kaikille asianomaisille osapuolille.

29 artikla

Yhteinen valvontakulttuuri

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen osallistuu aktiivisesti yhteisen unionin valvontakulttuurin ja yhtenäisten valvontakäytäntöjen rakentamiseen sekä yhdenmukaisten menettelyjen ja yhtenäisten lähestymistapojen varmistamiseen koko unionissa. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen suorittaa ainakin seuraavat toimet:

- a) se antaa toimivaltaisille viranomaisille lausuntoja;
- b) se edistää tehokasta kahdenvälistä ja monenvälistä tietojen vaihtoa toimivaltaisten viranomaisten välillä noudattaen sovellettavia luottamuksellisuutta ja tietosuojaa koskevia säännöksiä, jotka on annettu asiaa koskevassa unionin lainsäädännössä;

c) se osallistuu korkealuokkaisten ja yhdenmukaisten valvontastandardien kehittämiseen, raportointistandardit mukaan luettuina, sekä kansainvälisten tilinpäätösstandardien kehittämiseen 1 artiklan 3 kohdan mukaisesti;

d) se tarkastelee komission hyväksymien asianomaisten teknisten sääntely- ja täytäntöönpanostandardien sekä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen antamien ohjeiden ja suositusten soveltamista ja ehdottaa tarvittaessa muutoksia; ja

e) se laatii alakohtaisia ja monialaisia koulutusohjelmia, helpottaa henkilöstövaihtoa ja rohkaisee toimivaltaisia viranomaisia hyödyntämään paremmin väliaikaisia henkilöstösiirtoja ja muita välineitä.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi tarvittaessa kehittää uusia käytännön välineitä ja lähentämiskeinoja, joilla edistetään yhteisten lähestymistapojen ja käytäntöjen noudattamista valvonnessa.

30 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten vertaisarviointi

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen järjestää ja suorittaa säännöllisesti toimivaltaisten viranomaisten joidenkin tai kaikkien toimien vertaisarviointeja, jotta valvontatuloksista saataisiin entistä johdonmukaisempia. Tätä varten vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kehittää menetelmiä, joiden avulla arvioinnin kohteena olevia viranomaisia voidaan arvioida ja verrata toisiinsa objektiivisesti. Vertaisarviointeja suoritettaessa on otettava huomioon kyseistä toimivaltaista viranomaista koskevat olemassa olevat tiedot ja arvioinnit.

2. Vertaisarvioinnissa on arvioitava ainakin seuraavia seikkoja:

a) toimivaltaisen viranomaisen resurssien ja hallinnointijärjestelyjen riittävyys ottaen erityisesti huomioon 10–15 artiklassa tarkoitettujen teknisten sääntely- ja täytäntöönpanostandardien ja 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen säädösten tehokas soveltaminen ja kyky vastata markkinakehitykseen;

b) unionin oikeuden soveltamisessa ja valvontakäytännössä saavutettu lähentyminen, joka käsittää myös 10–16 artiklan nojalla hyväksytyt tekniset sääntely- ja täytäntöönpanostandardit, ohjeet ja suositukset, sekä se, missä määrin valvontakäytännöllä saavutetaan unionin oikeudessa asetetut tavoitteet;

c) joidenkin toimivaltaisten viranomaisten kehittämät parhaat käytännöt, joita muiden toimivaltaisten viranomaisten mahdollisesti kannattaisi omaksua;

d) unionin oikeuden täytäntöön panemiseksi hyväksytyjen säännösten noudattamisen valvonnan tehokkuus ja yhtenäisyys, mukaan lukien hallinnolliset toimenpiteet ja seuraamukset niitä henkilöitä kohtaan, jotka ovat vastuussa siitä, että näitä säännöksiä ei ole noudatettu.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi antaa vertaisarvioinnin perusteella 16 artiklassa tarkoitettuja ohjeita ja suosituksia. Toimivaltaisten viranomaisten on pyrittävä noudattamaan näitä ohjeita ja suosituksia 16 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ottaa vertaisarvioinnin tulokset huomioon laatissaan 10–15 artiklassa tarkoitettuja luonnoksia tekniseksi sääntely- tai täytäntöönpanostandardeiksi.

4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen asettaa vertaisarviointien perusteella määritettävät parhaat käytännöt yleisesti saataville. Vertaisarviointien kaikki muut tulokset voidaan julkaista vertaisarvioinnin kohteena olevan toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella.

31 artikla

Yhteensovittamista koskeva tehtävä

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen huolehtii toimivaltaisten viranomaisten välisestä yleisestä yhteensovittamisesta erityisesti silloin, kun epäsuotuisat muutokset voivat vaarantaa finanssimarkkinoiden moitteettoman toiminnan ja eheyden tai finanssijärjestelmän vakauden unionissa.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen edistää yhteensovitettua unionin toimintaa muun muassa

- a) helpottamalla toimivaltaisten viranomaisten välistä tietojenvaihtoa;
- b) määrittämällä sellaisten tietojen laajuuden, joiden olisi oltava kaikkien asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten saatavilla, ja varmistamalla mahdollisuuksien mukaan ja tarvittaessa näiden tietojen luotettavuuden;
- c) toimimalla neuvoa-antavana sovittelijana toimivaltaisten viranomaisten pyynnöstä tai omasta aloitteestaan, sanotun kuitenkin rajoittamatta 19 artiklan soveltamista;
- d) ilmoittamalla viipymättä EJRK:lle mahdollisista kriisitilanteista;
- e) toteuttamalla kaikki tarvittavat toimenpiteet helpottaakseen toimivaltaisten viranomaisten toiminnan yhteensovittamista tilanteissa, joissa muutokset saattavat vaarantaa finanssimarkkinoiden toiminnan;
- f) kokoamalla keskitetysti tiedot, jotka liittyvät useammassa kuin yhdessä jäsenvaltiossa toimintaa harjoittavien laitosten sääntelyn edellyttämään raportointiin ja jotka saadaan toimivaltaisilta viranomaisilta 21 ja 35 artiklan mukaisesti. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen jakaa nämä tiedot muiden asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten kanssa.

32 artikla

Markkinakehityksen arvioiminen

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen seuraa ja arvioi markkinakehitystä omalla vastuualueellaan ja tarvittaessa tiedottaa mikrotaason vakavaraisuusvalvonnan keskeisistä kehityssuunnauksista, mahdollisista riskeistä ja haavoittuvuuksista Euroopan valvontaviranomaiselle (Euroopan pankkiviranomainen) Euroopan

valvontaviranomaiselle (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) ja EJRK:lle sekä Euroopan parlamentille, neuvostolle ja komissiolle. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen sisällyttää arviointonsa taloudellisen analyysin markkinoista, joilla finanssilaitokset toimivat, ja arvion markkinoiden mahdollisten muutosten vaikutuksista näihin laitoksiin.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen aloittaa ja sovittaa yhteen yhteistyössä EJRK:n kanssa unionin laajuisia arviointia finanssilaitosten kyvystä kestää epäsuotuisaa markkinakehitystä. Tätä varten se kehittää toimivaltaisten viranomaisten sovellettaviksi

- a) yhteisiä menetelmiä, joilla arvioidaan talousskenaarioiden vaikutusta jonkin laitoksen taloudelliseen tilanteeseen;
- b) yhteisiä lähestymistapoja, joita noudattamalla ilmoitetaan tuloksista, jotka on saatu näistä finanssilaitosten kestokyvyn arvioinneista;
- c) yhteisiä menetelmiä, joilla arvioidaan tiettyjen tuotteiden tai jakeluprosessin vaikutusta laitoksen taloudelliseen tilanteeseen, vakuutuksenottajiin, eläkejärjestelmien jäseniin ja edunsaajiin sekä kuluttajille annettaviin tietoihin.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen antaa vähintään kerran vuodessa ja tarvittaessa useammin Euroopan parlamentille, neuvostolle, komissiolle ja EJRK:lle arviointia omalla vastuualueellaan esiintyvistä suuntauksista, mahdollisista riskeistä ja haavoittuvuuksista, sanotun kuitenkin rajoittamatta asetuksessa (EU) N:o 1092/2010 säädettyjä EJRK:n tehtäviä.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen sisällyttää näihin arviointeihin keskeisten riskien ja haavoittuvuuksien luokittelun ja suosittaa tarvittaessa ennalta ehkäiseviä tai korjaavia toimia.

4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen varmistaa Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) ja Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) kanssa yhteiskomiteassa tekemällään tiiviillä yhteistyöllä, että useita toimialoja koskevat muutokset, riskit ja haavoittuvuudet otetaan asiaankuuluvalla tavalla huomioon.

33 artikla

Kansainväliset suhteet

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi kehittää yhteyksiä ja tehdä hallinnollisia järjestelyjä valvontaviranomaisten, kansainvälisten järjestöjen ja kolmansien maiden hallintojen kanssa, sanotun kuitenkin rajoittamatta jäsenvaltioiden ja unionin toimielinten asianomaista toimivaltaa. Näistä järjestelyistä ei seuraa oikeudellisia velvoitteita unionille ja sen jäsenvaltioille, eivätkä ne estä jäsenvaltioita ja niiden toimivaltaisia viranomaisia tekemästä kahden- tai monenvälisiä järjestelyjä kolmansien maiden kanssa.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen osallistuu kolmansien maiden valvontajärjestelmien vastaavuutta koskevien päätösten valmisteluun 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen säädösten mukaisesti.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen esittää 43 artiklan 5 kohdassa tarkoitettussa kertomuksessa hallinnolliset järjestelyt, joista on sovittu kansainvälisten järjestöjen tai kolmansien maiden hallintojen kanssa ja sen, miten vastaavuutta koskevien päätösten valmisteluun on osallistuttu.

34 artikla

Muut tehtävät

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi Euroopan parlamentin, neuvoston tai komission pyynnöstä taikka omasta aloitteestaan antaa Euroopan parlamentille, neuvostolle ja komissiolle lausuntoja kaikista vastuualueeseensa kuuluvista kysymyksistä.

2. Kun on kyse sulautumiin ja omistusosuuksien hankintaan liittyvistä toiminnan vakauden arvioinneista, jotka kuuluvat direktiivin 92/49/ETY sekä direktiivin 2002/83/EY ja 2005/68/EY, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2007/44/EY, soveltamisalaan ja jotka mainittujen direktiivien mukaan edellyttävät kahden tai useamman jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten välistä kuulemistä, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi, jos jokin näistä toimivaltaisista viranomaisista sitä pyytää, antaa ja julkistaa lausunnon toiminnan vakauden arvioinnista, ei kuitenkaan direktiivin 92/49/ETY 15 b artiklan 1 kohdan e alakohdassa, direktiivin 2002/83/EY 15 b artiklan 1 kohdan e alakohdassa ja direktiivin 2005/83/EY 19 a artiklan 1 kohdan e alakohdassa mainittujen perustelujen osalta. Lausunto on annettava viipymättä ja joka tapauksessa ennen direktiivin 92/49/ETY sekä direktiivien 2002/83/EY ja 2005/68/EY, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2007/44/EY, mukaisen arviointiajan päättymistä. Jäljempänä olevaa 35 artiklaa sovelletaan aloihin, joiden osalta vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi antaa lausunnon.

35 artikla

Tietojen kerääminen

1. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen pyynnöstä toimitettava sille kaikki tiedot, joita se tarvitsee tässä asetuksessa sille osoitettujen tehtävien suorittamiseen, edellyttäen että niillä on laillinen pääsy asiaankuuluviin tietoihin ja että pyyntö on tarpeellinen kyseisen tehtävän luonteeseen nähden.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi myös pyytää, että tietoja toimitetaan säännöllisin väliajoin ja tietyssä muodossa. Tällaisissa pyynnöissä on mahdollisuuksien mukaan käytettävä yhteisiä raportointimalleja.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen asianmukaisesti perustellun pyynnön perusteella antaa kaikki tiedot, jotka ovat tarpeen, jotta toimivaltainen viranomaisen voi hoitaa tehtävänsä alakohtaisessa lainsäädännössä ja 70 artiklassa säädettyä salassapitovelvollisuutta noudattaen.

4. Ennen kuin vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen pyytää tämän artiklan mukaisesti tietoja ja jotta voidaan välttää ilmoitusvelvoitteiden päällekkäisyys, sen on otettava huomioon Euroopan tilastojärjestelmän ja EKP:n tuottamat ja jakamat asiaankuuluvat ja jo olemassa olevat tilastot.

5. Jos tietoja ei ole saatavilla tai jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset eivät anna niitä ajoissa saataville, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi osoittaa asianmukaisesti perustellun pyynnön asianomaisen jäsenvaltion muille valvontaviranomaisille, valtionvarain hoidosta vastaavalle ministeriölle, jos tällä on käytettävissään vakavaraisuutta koskevia tietoja, kansalliselle keskuspankille tai tilastotoimistolle.

6. Jos tietoja ei ole saatavilla tai niitä ei ole ajoissa saatavilla 1 tai 5 kohdan mukaisesti, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi osoittaa asianmukaisesti perustellun pyynnön suoraan asianomaisille finanssilaitoksille. Perustellussa pyynnössä on selitettävä, miksi näitä yksittäisiä finanssilaitoksia koskevat tiedot ovat tarpeen.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen on ilmoitettava tämän kohdan ja 5 kohdan mukaisesti tehdyistä pyynnöistä asianomaisille toimivaltaisille viranomaisille.

Toimivaltaisten viranomaisten on vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen pyynnöstä avustettava sitä tällaisten tietojen keräämisessä.

7. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi käyttää tämän artiklan nojalla saamiaan luottamuksellisia tietoja ainoastaan tässä asetuksessa sille osoitettujen tehtävien suorittamiseen.

36 artikla

Suhde EJRK:aan

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tekee tiivistä ja säännöllistä yhteistyötä EJRK:n kanssa.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimittaa EJRK:lle säännöllisesti ja oikea-aikaisesti tietoja, joita EJRK tarvitsee tehtäviensä suorittamiseen. EJRK:n tehtäviensä suorittamiseen tarvitsemat tiedot, jotka eivät ole tiivistelmän tai koosteen muodossa, on toimitettava sille perustellusta pyynnöstä viipymättä asetuksen (EU) N:o 1092/2010 15 artiklan mukaisesti. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen ottaa yhteistyössä EJRK:n kanssa käyttöön asianmukaisia sisäisiä menettelyjä erityisesti yksittäisiä finanssilaitoksia koskevien luottamuksellisten tietojen siirtoa varten.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen varmistaa 4 ja 5 kohdan mukaisesti, että asetuksen (EU) N:o 1092/2010 16 artiklassa tarkoitettujen EJRK:n varoitusten ja suositusten pohjalta toteutetaan asianmukaiset jatkotoimet.

4. Saadessaan EJRK:lta itselleen osoitetun varoituksen tai suosituksen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kutsuu hallintoneuvoston viipymättä koolle ja arvioi, miten kyseinen varoitus tai suositus vaikuttaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tehtävien suorittamiseen.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päättää asianmukaisella päätöksentekomenettelyllä, mitä sille tällä asetuksella myönnettyjen valtuuksien mukaisia toimia sen on toteutettava varoituksissa tai suosituksissa yksilöityjen kysymysten ratkaisemiseksi.

Jos vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen ei ryhdy suosituksen perusteella toimiin, sen on perusteltava EJRK:lle ja neuvostolle, minkä vuoksi se jättää toimet toteuttamatta.

5. Saatuaan EJRK:lta toimivaltaiselle kansalliselle valvontaviranomaiselle osoitetun varoituksen tai suosituksen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen käyttää tarvittaessa sille tällä asetuksella myönnettyjä valtuuksia varmistaakseen, että jatkotoimet toteutetaan ajoissa.

Jos viranomaisen, jolle EJRK:n suositus on osoitettu, ei aio noudattaa sitä, sen on ilmoitettava hallintoneuvostolle, miksi se ei ryhdy toimiin, ja keskusteltava tätä koskevista perusteluistaan hallintoneuvoston kanssa.

Toimivaltaisen viranomaisen on otettava hallintoneuvoston näkemykset asianmukaisesti huomioon ilmoittaessaan asiasta neuvostolle ja EJRK:lle asetuksen (EU) N:o 1092/2010 17 artiklan mukaisesti.

6. Suorittaessaan tässä asetuksessa säädettyjä tehtäviään vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen on otettava EJRK:n varoitukset ja suositukset tarkoin huomioon.

37 artikla

Vakuutus- ja jälleenvakuutusalan osallisryhmä ja lisäeläkealan osallisryhmä

1. Perustetaan vakuutus- ja jälleenvakuutusalan osallisryhmä ja lisäeläkealan osallisryhmä, jäljempänä yhdessä "osallisryhmät", sidosryhmien kuulemisen helpottamiseksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tehtävien kannalta olennaisilla aloilla. Osallisryhmiä kuullaan sellaisten toimien johdosta, jotka toteutetaan teknisiä sääntely- ja täytäntöönpanostandardeja koskevien 10–15 artiklan mukaisesti sekä, siltä osin kuin ne eivät koske yksittäisiä finanssilaitoksia, ohjeita ja suosituksia koskevan 16 artiklan mukaisesti. Jos toimet on toteutettava kiireesti eikä kuuleminen ole mahdollista, osallisryhmille ilmoitetaan tästä mahdollisimman pian.

Osallisryhmät kokoontuvat vähintään neljä kertaa vuodessa. Ne voivat keskustella yhteisen edun mukaisista kysymyksistä yhdessä ja ilmoittaa toisilleen muista kysymyksistä, joista käydään keskustelua.

Osallisryhmän jäsen voi olla myös toisen osallisryhmän jäsen.

2. Vakuutus- ja jälleenvakuutusalan osallisryhmässä on 30 jäsentä, jotka edustavat tasasuhteisesti unionissa toimivia vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiä ja vakuutusedustajia ja niiden työntekijöiden edustajia sekä kuluttajia, vakuutus- ja jälleenvakuutuspalvelujen käyttäjiä, pienten ja keskisuurten yritysten edustajia ja asiaankuuluvien ammattialajärjestöjen edustajia. Jäsenistä vähintään viiden on oltava tiedeyhteisön johtavia riippumattomia edustajia. Jäsenistä kymmenen on oltava vakuutusyritysten, jälleenvakuutusyritysten tai vakuutusedustajien edustajia ja näistä

kolmen vakuutus- tai jälleenvakuutusosuuskuntien ja keskinäisten vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten edustajia.

3. Lisäeläkealan osallisryhmässä on 30 jäsentä, jotka edustavat tasasuhteisesti unionissa toimivia lisäeläkelaitoksia, työntekijöiden edustajia, edunsaajien edustajia, pienten ja keskisuurten yritysten edustajia ja asiaankuuluvien ammattialajärjestöjen edustajia. Jäsenistä vähintään viiden on oltava tiedeyhteisön johtavia riippumattomia edustajia. Jäsenistä kymmenen on oltava lisäeläkelaitosten edustajia.

4. Hallintoneuvosto nimittää osallisryhmien jäsenet asianomaisten sidosryhmien ehdotusten perusteella. Tehdessään päätöstään hallintoneuvosto varmistaa mahdollisimman pitkälle, että sidosryhmien maantieteellinen ja sukupuoleen liittyvä jakauma ja edustus ovat koko unionin kannalta asianmukaiset.

5. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimittaa kaikki tarvittavat tiedot, jollei 70 artiklassa tarkoitettu salassapitovelvollisuudesta muuta johdu, ja varmistaa riittävien sihteeripalvelujen tarjoamisen osallisryhmille. Voittoja tavoittelemattomia järjestöjä edustaville osallisryhmien jäsenille, toimialan edustajia lukuun ottamatta, maksetaan asianmukainen korvaus. Osallisryhmät voivat perustaa teknisiä kysymyksiä käsitteleviä työryhmiä. Osallisryhmien jäsenten toimikausi on kaksi ja puoli vuotta, jonka jälkeen järjestetään uusi valintamenettely.

Sama henkilö voi olla osallisryhmien jäsen kaksi peräkkäistä toimikautta.

6. Osallisryhmät voivat antaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle lausuntoja ja neuvoja mistä tahansa asiasta, joka liittyy erityisesti 10–16 artiklassa sekä 29, 30 ja 32 artiklassa säädettyihin vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tehtäviin.

7. Osallisryhmät hyväksyvät työjärjestyksensä jäsentensä kahden kolmasosan enemmistöllä.

8. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen julkistaa osallisryhmien lausunnot ja neuvot sekä niiden kuulemisesta saadut tulokset.

38 artikla

Turvatoimet

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen varmistaa, että 18 tai 19 artiklan nojalla tehty päätökset eivät millään tavalla vaikuta jäsenvaltioiden finanssipoliittiseen vastuuseen.

2. Jos jäsenvaltio katsoo, että 19 artiklan 3 kohdan nojalla tehty päätös vaikuttaa sen finanssipoliittiseen vastuuseen, se voi ilmoittaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle ja komissiolle kahden viikon kuluessa siitä, kun vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätöksestä on ilmoitettu toimivaltaiselle viranomaiselle, ettei kyseinen toimivaltainen viranomaisen pane päätöstä täytäntöön.

Ilmoituksessaan jäsenvaltion on selkeästi ja nimenomaisesti selitettävä, minkä vuoksi ja millä tavoin päätös vaikuttaa sen finanssipoliittiseen vastuuseen.

Siinä tapauksessa, että ilmoitus tehdään, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätöksen täytäntöönpano keskeytetään.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen on kuukauden kuluessa jäsenvaltion ilmoituksesta ilmoitettava jäsenvaltiolle, aikooko vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen pitää päätöksensä voimassa, muuttaa sitä tai kumota sen. Jos päätös pidetään voimassa tai sitä muutetaan, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen sen on todettava, että päätös ei vaikuta finanssipoliittiseen vastuuseen.

Jos vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen pitää päätöksensä voimassa, neuvosto hyväksyy jossain istunnossaan, joka pidetään kahden kuukauden kuluessa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen neljännen alakohdan mukaisesta jäsenvaltiolle antamasta ilmoituksesta, annettujen äänten enemmistöllä päätöksen siitä, pidetäänkö vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätös voimassa.

Jos neuvosto asiaa käsiteltyään ei tee viidennen alakohdan mukaista päätöstä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätöksen voimassa pitämisestä, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätös raukeaa.

3. Jos jäsenvaltio katsoo, että 18 artiklan 3 kohdan nojalla tehty päätös vaikuttaa sen finanssipoliittiseen vastuuseen, se voi ilmoittaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle, komissiolle ja neuvostolle kolmen työpäivän kuluessa siitä, kun vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätöksestä on ilmoitettu toimivaltaiselle viranomaiselle, ettei kyseinen toimivaltainen viranomainen pane päätöstä täytäntöön.

Ilmoituksessaan jäsenvaltion on selkeästi ja yksityiskohtaisesti selitettävä, minkä vuoksi ja millä tavoin päätös vaikuttaa sen finanssipoliittiseen vastuuseen.

Siinä tapauksessa, että ilmoitus tehdään, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätöksen täytäntöönpano keskeytetään.

Neuvosto kutsuu kymmenen työpäivän kuluessa istunnon koolle ja hyväksyy jäsentensä yksinkertaisella enemmistöllä päätöksen siitä, kumotaanko vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätös.

Jos neuvosto asiaa käsiteltyään ei hyväksy neljännen alakohdan mukaisesti päätöstä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätöksen kumoamisesta, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätöksen täytäntöönpanon keskeyttäminen päättyy.

4. Jos neuvosto on 3 kohdan mukaisesti hyväksynyt päätöksen olla kumoamatta vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen 18 artiklan 3 kohdan nojalla tekemää päätöstä ja asianomainen jäsenvaltio edelleen katsoo, että vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätös vaikuttaa sen finanssipoliittiseen vastuuseen, kyseinen jäsenvaltio voi ilmoittaa asiasta komissiolle ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle ja pyytää neuvostoa käsittelemään asian uudelleen. Asianomaisen jäsenvaltion on selkeästi perusteltava, miksi se ei hyväksy neuvoston päätöstä.

Neljän viikon kuluessa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua ilmoituksesta neuvosto vahvistaa alkuperäisen päätöksensä tai tekee uuden päätöksen 3 kohdan mukaisesti.

Neuvosto voi pidentää mainittua neljän viikon määräaikaa edelleen neljällä viikolla, jos tapauksen erityisolosuhteet sitä vaativat.

5. Kaikenlainen tämän artiklan väärinkäyttö, erityisesti vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen sellaisen päätöksen osalta, jolla ei ole merkittävää tai olennaista finanssipoliittista vaikutusta, kiellään sisämarkkinoille soveltumattomana.

39 artikla

Päätöksentekomenettelyt

1. Ennen kuin vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen tekee tämän asetuksen mukaisia päätöksiä, se ilmoittaa sille, jolle kulloinkin päätös on osoitettu, aikomuksestaan tehdä päätös ja asettaa määräajan, jonka kuluessa päätöksen kohde voi esittää näkemyksensä asiasta, ottaen tarkasti huomioon asian kiireellisyyden, monitahoisuuden ja mahdolliset seuraukset. Tämä koskee soveltuvin osin 17 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja suosituksia.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätökset on perusteltava.

3. Niille, joille vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätökset on osoitettu, on ilmoitettava oikeussuojakeinoista, jotka ovat tämän asetuksen mukaan käytettävissä.

4. Jos vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen on tehnyt 18 artiklan 3 tai 4 kohdan mukaisen päätöksen, se tarkastelee kyseistä päätöstä uudelleen sopivin väliajoin.

5. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen 17, 18 tai 19 artiklan nojalla tekemät päätökset julkistetaan, ja niissä ilmoitetaan kyseisen toimivaltaisen viranomaisen tai finanssilaitoksen nimi ja päätöksen pääasiallinen sisältö, paitsi jos julkistaminen olisi ristiriidassa finanssilaitosten perusteltujen, liikesalaisuuksien suojelusta koskevien etujen huomioon ottamisen kanssa tai jos se voisi vakavasti vaarantaa finanssimarkkinoiden moitteettoman toiminnan ja eheyden taikka unionin koko finanssijärjestelmän tai sen osan vakauden.

III LUKU

ORGANISAATIO

1 JAKSO

Hallintoneuvosto

40 artikla

Kokoonpano

1. Hallintoneuvoston kokoonpano on seuraava:

- a) puheenjohtaja, joka ei osallistu äänestyksiin;
- b) kustakin jäsenvaltiosta sen kansallisen viranomaisen päällikkö, jonka toimivaltaan kuuluu finanssilaitosten valvonta kyseisessä jäsenvaltiossa ja jonka on osallistuttava hallintoneuvoston kokouksiin henkilökohtaisesti vähintään kaksi kertaa vuodessa;
- c) komission edustaja, joka ei osallistu äänestyksiin;
- d) EJRK:n edustaja, joka ei osallistu äänestyksiin;
- e) kummankin muun Euroopan valvontaviranomaisen edustaja, joka ei osallistu äänestyksiin.

2. Hallintoneuvosto kutsuu osallisryhmät kokouksiin säännöllisesti ja vähintään kaksi kertaa vuodessa.

3. Kunkin toimivaltaisen viranomaisen tehtävänä on nimetä henkilöstöstään korkean tason varajäsen, joka voi toimia 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun hallintoneuvoston jäsenen sijaisena tämän ollessa estynyt osallistumasta kokoukseen.

4. Niissä jäsenvaltioissa, joissa on useampi kuin yksi viranomainen, joka on vastuussa tämän asetuksen mukaisesta valvonnasta, nämä viranomaiset sopivat yhteisestä edustajasta. Jos hallintoneuvoston käsiteltävänä oleva asia ei kuulu sen kansallisen viranomaisen toimivaltaan, jota 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu jäsen edustaa, tämä jäsen voi kuitenkin ottaa mukaansa asianomaisen kansallisen viranomaisen edustajan, joka ei osallistu äänestyksiin.

5. Hallintoneuvosto voi sallia tarkkailijoiden läsnäolon.

Toimitusjohtaja voi osallistua hallintoneuvoston kokouksiin ilman äänioikeutta.

41 artikla

Sisäiset komiteat ja lautakunnat

1. Hallintoneuvosto voi perustaa sisäisiä komiteoita tai lautakuntia hallintoneuvostolle annettuja erityistehtäviä varten ja se voi siirtää tiettyjä selkeästi määriteltyjä tehtäviä ja päätöksiä sisäisille komiteoille tai lautakunnille, johtokunnalle tai puheenjohtajalle.

2. Hallintoneuvosto kutsuu 19 artiklan soveltamiseksi koolle riippumattoman lautakunnan, joka koostuu hallintoneuvoston puheenjohtajasta ja kahdesta jäsenestä, jotka eivät edusta erimielisyyden osapuolina olevia toimivaltaisia viranomaisia ja joilla ei ole omaa etua valvottavanaan tai suoraa kytköstä kyseisiin toimivaltaisiin viranomaisiin, helpottamaan erimielisyyden puolueettonta ratkaisemista.

3. Jollei 19 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, lautakunta esittää päätöksen hallintoneuvoston lopullisesti hyväksyttäväksi 44 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti.

4. Hallintoneuvosto hyväksyy 2 kohdassa tarkoitetun lautakunnan työjärjestyksen.

42 artikla

Riippumattomuus

Hallintoneuvoston puheenjohtaja ja äänivaltaiset jäsenet toimivat heille tässä asetuksessa annettuja tehtäviä suorittaessaan riippumattomasti, puolueettomasti ja yksinomaan koko unionin yleisen edun mukaisesti pyytämättä tai ottamatta ohjeita unionin toimielimiltä tai elimiltä, minkään jäsenvaltion hallitukselta taikka muulta julkiselta tai yksityiseltä elimeltä.

Jäsenvaltiot, unionin toimielimet tai elimet taikka muut julkiset tai yksityiset elimet eivät saa pyrkiä vaikuttamaan hallintoneuvoston jäseniin heidän suorittaessaan tehtäviään.

43 artikla

Tehtävät

1. Hallintoneuvosto ohjaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen työtä ja vastaa II luvussa tarkoitettujen päätösten tekemisestä.

2. Hallintoneuvosto antaa II luvussa tarkoitetut lausunnot, suositukset ja neuvot sekä tekee kyseisessä luvussa tarkoitetut päätökset.

3. Hallintoneuvosto nimittää puheenjohtajan.

4. Hallintoneuvosto hyväksyy ennen kunkin vuoden syyskuun 30 päivää johtokunnan ehdotuksen perusteella vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen seuraavan vuoden työohjelman ja antaa sen tiedoksi Euroopan parlamentille, neuvostolle ja komissiolle.

Työohjelman hyväksyminen ei vaikuta vuosittaiseen talousarvio-menettelyyn, ja työohjelma julkistetaan.

5. Hallintoneuvosto hyväksyy johtokunnan ehdotuksen perusteella sekä 53 artiklan 7 kohdassa tarkoitetun kertomusluonnoksen pohjalta vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimintaa, puheenjohtajan tehtävät mukaan lukien, koskevan vuosikertomuksen ja toimittaa sen kunakin vuonna viimeistään 15 päivänä kesäkuuta Euroopan parlamentille, neuvostolle, komissiolle, tilintarkastustuomioistuimelle sekä Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle. Kertomus julkistetaan.

6. Hallintoneuvosto hyväksyy vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen monivuotisen työohjelman ja antaa sen tiedoksi Euroopan parlamentille, neuvostolle ja komissiolle.

Monivuotisen työohjelman hyväksyminen ei vaikuta vuosittaiseen talousarviomenettelyyn, ja työohjelma julkistetaan.

7. Hallintoneuvosto hyväksyy talousarvion 63 artiklan mukaisesti.

8. Hallintoneuvostolla on puheenjohtaja ja toimitusjohtaja nähdén kurinpidollinen toimivalta, ja se voi erottaa puheenjohtajan 48 artiklan 5 kohdan mukaisesti ja toimitusjohtajan 51 artiklan 5 kohdan mukaisesti.

44 artikla

Päätöksenteko

1. Hallintoneuvoston päätökset tehdään sen jäsenten yksinkertaisella enemmistöllä. Kullakin jäsenellä on yksi ääni.

Poiketen siitä, mitä tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, hallintoneuvosto tekee päätökset 10–16 artiklassa yksilöityjen säädösten sekä 9 artiklan 5 kohdan kolmannen alakohdan ja VI luvun mukaisten toimenpiteiden ja päätösten osalta jäsentensä määränemmistöllä, sellaisena kuin se on määritelty Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 16 artiklan 4 kohdassa ja siirtymämääräyksistä tehdyn pöytäkirjan (N:o 36) 3 artiklassa.

Kun 19 artiklan 3 kohdan mukaisten päätösten osalta on kyse konsolidointiryhmän valvojan päätöksestä, lautakunnan ehdottamaa päätöstä pidetään hyväksyttynä, jos se hyväksytään yksinkertaisella enemmistöllä, paitsi jos äänten määrävähemmistöä, sellaisena kuin se on määritelty Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 16 artiklan 4 kohdassa ja Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja siirtymämääräyksistä tehdyn pöytäkirjan (N:o 36) 3 artiklassa, edustavat jäsenet hylkäävät päätöksen.

Kaikkien muiden 19 artiklan 3 kohdan mukaisten päätösten osalta lautakunnan ehdottama päätös hyväksytään hallintoneuvoston jäsenten yksinkertaisella enemmistöllä. Kullakin jäsenellä on yksi ääni.

2. Puheenjohtaja kutsuu hallintoneuvoston koolle omasta aloitteestaan tai kolmasosan jäsenistä sitä pyytäessä ja johtaa hallintoneuvoston kokouksia.

3. Hallintoneuvosto hyväksyy ja julkistaa työjärjestyksensä.

4. Työjärjestyksessä annetaan yksityiskohtaiset äänestyssäännöt ja tarvittaessa myös päätösvaltaisuutta koskevat säännöt. Äänioikeudettomat jäsenet ja tarkkailijat eivät, puheenjohtajaa ja toimitusjohtajaa lukuun ottamatta, saa osallistua hallintoneuvostossa käytäviin yksittäisiä finanssilaitoksia koskeviin keskusteluihin, jollei 75 artiklan 3 kohdassa tai 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa säädöksissä toisin säädetä.

2 JAKSO

Johtokunta

45 artikla

Kokoonpano

1. Johtokuntaan kuuluvat puheenjohtaja ja kuusi muuta hallintoneuvoston äänivaltaisten jäsenten keskuudestaan valitsemaa hallintoneuvoston jäsentä.

Kullakin johtokunnan jäsenellä puheenjohtajaa lukuun ottamatta on varajäsen, joka voi toimia jäsenen sijaisena tämän ollessa estynyt osallistumasta kokoukseen.

Hallintoneuvoston valitsemien jäsenten toimikausi on kaksi ja puoli vuotta. Toimikautta voidaan jatkaa kerran. Johtokunnan kokoonpanon on oltava tasapuolinen ja oikeasuhteinen ja edustettava koko unionia. Toimikausien on oltava limittäisiä, ja niihin sovelletaan asianmukaista vuorottelujärjestelmää.

2. Johtokunta tekee päätöksensä läsnä olevien jäsentensä enemmistöllä. Kullakin jäsenellä on yksi ääni.

Toimitusjohtaja ja komission edustaja osallistuvat johtokunnan kokouksiin ilman äänioikeutta.

Komission edustajalla on äänioikeus 63 artiklassa tarkoitetuissa asioissa.

Johtokunta hyväksyy ja julkistaa työjärjestyksensä.

3. Puheenjohtaja kutsuu johtokunnan koolle omasta aloitteestaan tai vähintään kolmasosan jäsenistä sitä pyytäessä ja johtaa johtokunnan kokouksia.

Johtokunta kokoontuu ennen kutakin hallintoneuvoston kokousta ja niin usein kuin johtokunta katsoo tarpeelliseksi. Se kokoontuu vähintään viisi kertaa vuodessa.

4. Johtokunnan jäsenten apuna voi olla neuvonantajia tai asiantuntijoita, jollei sen työjärjestyksestä muuta johdu. Äänioikeudettomat jäsenet eivät, toimitusjohtajaa lukuun ottamatta, saa osallistua johtokunnassa käytäviin yksittäisiä finanssilaitoksia koskeviin keskusteluihin.

46 artikla

Riippumattomuus

Johtokunnan jäsenet toimivat riippumattomasti, puolueettomasti ja yksinomaan koko unionin edun mukaisesti eivätkä pyydä tai ota ohjeita unionin toimielimiltä tai elimiltä, minkään jäsenvaltion hallitukselta taikka muulta julkiselta tai yksityiseltä elimeltä.

Jäsenvaltiot, unionin toimielimet taikka elimet ja muut julkiset tai yksityiset elimet eivät saa pyrkiä vaikuttamaan johtokunnan jäseniin heidän hoitaessaan tehtäviään.

47 artikla

Tehtävät

1. Johtokunta huolehtii siitä, että vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toteuttaa toiminta-ajatuksensa ja suorittaa sille osoitetut tehtävät tämän asetuksen mukaisesti.

2. Johtokunta antaa vuosittaista ja monivuotista työohjelmaa koskevat ehdotukset hallintoneuvoston hyväksyttäväksi.

3. Johtokunta käyttää talousarviovaltaansa 63 ja 64 artiklan mukaisesti.

4. Johtokunta hyväksyy vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen henkilöstöpolitiikkaa koskevan suunnitelman sekä tarvittavat Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen, jäljempänä ”henkilöstösäännöt”, soveltamissäännöt 68 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

5. Johtokunta hyväksyy 72 artiklan mukaisesti erityissäännökset, jotka koskevat yleisön oikeutta tutustua vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen asiakirjoihin.

6. Johtokunta tekee 53 artiklan 7 kohdassa tarkoitetun vuosikertomusluonnoksen pohjalta ehdotuksen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimintaa, puheenjohtajan tehtävät mukaan lukien, koskevaksi vuosikertomukseksi hallintoneuvoston hyväksyttäväksi.

7. Johtokunta hyväksyy ja julkistaa työjärjestyksensä.

8. Johtokunta nimittää ja erottaa valituslautakunnan jäsenet 58 artiklan 3 ja 5 kohdan mukaisesti.

3 JAKSO

Puheenjohtaja

48 artikla

Nimittäminen ja tehtävät

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista edustaa puheenjohtaja, jonka on oltava kokopäivätoiminen riippumaton ammattihenkilö.

Puheenjohtaja vastaa hallintoneuvoston tehtävien valmistelusta ja johtaa hallintoneuvoston ja johtokunnan kokouksia.

2. Hallintoneuvosto nimittää puheenjohtajan avoimen valintamenettelyn jälkeen ansioiden, pätevyyden, finanssilaitosten ja finanssimarkkinoiden tuntemuksen sekä finanssivalvontaan ja finanssialan sääntelyyn liittyvän kokemuksen perusteella.

Ennen kuin hallintoneuvoston valitsema ehdokas ottaa vastaan tehtävänsä ja enintään kuukauden kuluttua siitä, kun hallintoneuvosto on tehnyt valintansa, Euroopan parlamentti voi hallintoneuvoston valitsemaa ehdokasta kuultuaan vastustaa valitun henkilön nimitystä.

Hallintoneuvosto valitsee jäsenistään myös varahenkilön, joka hoitaa puheenjohtajan tehtäviä tämän poissa ollessa. Tätä varahenkilöä ei saa valita johtokunnan jäsenistä.

3. Puheenjohtajan toimikausi on viisi vuotta, ja sitä voidaan jatkaa kerran.

4. Hallintoneuvosto arvioi yhdeksän kuukauden kuluessa ennen puheenjohtajan viisivuotisen toimikauden päättymistä

a) ensimmäisen toimikauden aikana saavutetut tulokset ja tavan, jolla ne on saavutettu;

b) vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen seuraavien vuosien tehtävät ja velvoitteet.

Hallintoneuvosto voi arvioinnin huomioon ottaen jatkaa puheenjohtajan toimikautta kerran, jos siihen saadaan Euroopan parlamentin vahvistus.

5. Ainoastaan Euroopan parlamentti voi erottaa puheenjohtajan hallintoneuvoston päätöksen perusteella.

Puheenjohtaja ei voi estää hallintoneuvostoa keskustelemasta puheenjohtajaan liittyvistä kysymyksistä eikä erityisesti tarpeesta erottaa puheenjohtaja, eikä hän saa osallistua tällaista asiaa koskeviin neuvotteluihin.

49 artikla

Riippumattomuus

Puheenjohtaja ei saa pyytää eikä ottaa ohjeita unionin toimielimiltä tai elimiltä, minkään jäsenvaltion hallitukselta taikka muulta julkiselta tai yksityiseltä elimeltä, sanotun kuitenkin rajoittamatta hallintoneuvoston asemaa puheenjohtajan tehtäviin nähden.

Jäsenvaltiot, unionin toimielimet tai elimet taikka muut julkiset tai yksityiset elimet eivät saa pyrkiä vaikuttamaan puheenjohtajaan hänen hoitaessaan tehtäviään.

Jäljempänä 68 artiklassa tarkoitettujen henkilöstösääntöjen mukaisesti puheenjohtajan on toimikautensa päätyttyä edelleen osoitettava kunniallisuutta ja pidättyvyyttä tiettyjen nimitysten ja etujen vastaanottamisessa.

50 artikla

Kertomus

1. Euroopan parlamentti ja neuvosto voivat kutsua puheenjohtajan tai hänen varahenkilönsä antamaan lausunnon kunnioittaen kuitenkin täysin hänen riippumattomuuttaan. Puheenjohtajan on aina pyydettyä annettava lausunto Euroopan parlamentille ja vastattava sen jäsenten esittämiin kysymyksiin.

2. Puheenjohtajan on annettava kertomus vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen keskeisestä toiminnasta Euroopan parlamentille pyydettyä ja vähintään 15 päivää ennen 1 kohdassa tarkoitettua lausunnon antamista.

3. Kertomukseen on 11–18 artiklassa sekä 20 sekä 33 artiklassa tarkoitettujen tietojen lisäksi sisällytettävä myös kaikki Euroopan parlamentin tapauskohtaisesti pyytämät asiaankuuluvat tiedot.

4 JAKSO

Toimitusjohtaja

51 artikla

Nimittäminen

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista johtaa toimitusjohtaja, jonka on oltava kokopäivätoiminen riippumaton ammattihenkilö.

2. Hallintoneuvosto nimittää toimitusjohtajan avoimen valintamenettelyn jälkeen ansioiden, pätevyyden, finanssilaitosten ja markkinoiden tuntemuksen sekä finanssivalvontaan ja finanssialan sääntelyyn liittyvän kokemuksen perusteella ja Euroopan parlamentin vahvistuksen jälkeen.

3. Toimitusjohtajan toimikausi on viisi vuotta, ja sitä voidaan jatkaa kerran.

4. Hallintoneuvosto arvioi yhdeksän kuukauden kuluessa ennen toimitusjohtajan viisivuotisen toimikauden päättymistä erityisesti seuraavia seikkoja:

- a) ensimmäisen toimikauden aikana saavutetut tulokset ja tavan, jolla ne on saavutettu;
- b) vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen seuraavien vuosien tehtävät ja velvoitteet.

Hallintoneuvosto voi ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua arvioinnin huomioon ottaen jatkaa toimitusjohtajan toimikautta kerran.

5. Toimitusjohtaja voidaan erottaa ainoastaan hallintoneuvoston päätöksellä.

52 artikla

Riippumattomuus

Toimitusjohtaja ei saa pyytää eikä ottaa ohjeita unionin toimielimiltä tai elimiltä, minkään jäsenvaltion hallitukselta taikka muulta julkiselta tai yksityiseltä elimeltä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta johtokunnan ja hallintoneuvoston asemaa toimitusjohtajan tehtäviin nähden.

Jäsenvaltiot, unionin toimielimet tai elimet taikka muut julkiset tai yksityiset elimet eivät saa pyrkiä vaikuttamaan toimitusjohtajaan hänen hoitaessaan tehtäviään.

Jäljempänä 68 artiklassa tarkoitettujen henkilöstösääntöjen mukaisesti toimitusjohtajan on toimikautensa päätyttyä edelleen osoitettava kunniallisuutta ja pidättyvyyttä tiettyjen nimitysten ja etujen vastaanottamisessa.

53 artikla

Tehtävät

1. Toimitusjohtaja vastaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen johtamisesta ja valmistelee johtokunnassa käsiteltävät asiat.

2. Toimitusjohtaja huolehtii vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen vuosittaisen työohjelman toteuttamisesta hallintoneuvoston ohjaamana ja johtokunnan valvonnassa.

3. Toimitusjohtaja toteuttaa tarvittavat toimenpiteet, mukaan luettuina sisäisten hallinnollisten ohjeiden antaminen ja tiedonantojen julkaiseminen, varmistaakseen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toiminnan tämän asetuksen mukaisesti.

4. Toimitusjohtaja valmistelee 47 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua monivuotisen työohjelman.

5. Toimitusjohtaja valmistelee joka vuosi viimeistään 30 päivänä kesäkuuta 47 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua työohjelman seuraavaksi vuodeksi.

6. Toimitusjohtaja laatii vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen alustavan talousarvioesityksen 63 artiklan mukaisesti ja huolehtii vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen talousarvion toteuttamisesta 64 artiklan mukaisesti.

7. Toimitusjohtaja laatii joka vuosi kertomusluonnoksen, jossa on vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen sääntely- ja valvontatoimintaa koskeva osa sekä talous- ja hallintokysymyksiä koskeva osa.

8. Toimitusjohtaja käyttää vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen henkilöstön suhteen 68 artiklassa säädettyä toimivaltaa ja hoitaa henkilöstöasioita.

IV LUKU

EUROOPAN VALVONTAVIRANOMAISTEN YHTEISET ELIMET

1 JAKSO

Euroopan valvontaviranomaisten yhteiskomitea

54 artikla

Perustaminen

1. Perustetaan Euroopan valvontaviranomaisten yhteiskomitea.

2. Yhteiskomitea toimii foorumina, jolla vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen tekee säännöllistä ja tiivistä yhteistyötä ja varmistaa eri alojen välisen työn johdonmukaisuuden Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) ja Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) kanssa erityisesti seuraavilla aloilla:

- finanssiryhmittymät,
- kirjanpito ja tilintarkastus,
- mikrotason vakauden valvontaa koskevat analyysit, jotka koskevat eri alojen välisiä kehityssuuntia sekä finanssivakauden riskejä ja haavoittuvuuksia,
- vähittäismarkkinoille tarkoitettua sijoitustuotteita,
- rahanpesun vastaiset toimenpiteet, ja
- tietojen vaihto EJRK:n kanssa sekä EJRK:n ja Euroopan valvontaviranomaisten välisen suhteen kehittäminen.

3. Yhteiskomitealla on Euroopan valvontaviranomaisten henkilöstöstä peräisin oleva, sihteeristönä toimiva oma henkilöstö. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen osoittaa omalta osaltaan riittävät resurssit hallinto-, infrastruktuuri- ja toimintamenoihin.

4. Jos finanssilaitoksen toiminta käsittää useampia aloja, yhteiskomitea ratkaisee erimielisyydet 56 artiklan mukaisesti.

55 artikla

Kokoonpano

1. Yhteiskomitea koostuu Euroopan valvontaviranomaisten puheenjohtajista ja tilanteen mukaan jonkin 57 artiklan nojalla perustettua alakomitean puheenjohtajasta.

2. Toimitusjohtaja, komission edustaja ja EJRK kutsutaan yhteiskomitean sekä 57 artiklassa mainittujen alakomiteoiden kokouksiin tarkkailijoina.

3. Yhteiskomitean puheenjohtaja nimitetään vuodeksi kerrallaan vuorotteluperiaatteella Euroopan valvontaviranomaisten puheenjohtajista. Yhteiskomitean puheenjohtaja on samalla EJRK:n varapuheenjohtaja.

4. Yhteiskomitea hyväksyy ja julkistaa työjärjestyksensä. Työjärjestyksessä voidaan määrätä tarkemmin muut tahot, jotka osallistuvat yhteiskomitean kokouksiin.

Yhteiskomitea kokoontuu vähintään kerran kahdessa kuukaudessa.

56 artikla

Yhteiset kannat ja yhteiset säädökset

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen laatii tarpeen mukaan yhteisiä kantoja II luvussa määriteltyjen tehtäviensä mukaisesti ja erityisesti silloin, kun kyseessä on direktiivin 2002/87/EY täytäntöönpano, yhdessä Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomaisen) ja Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen) kanssa.

Kun kyseessä ovat tämän asetuksen 10–15, 17, 18 tai 19 artiklan mukaiset säädökset, jotka liittyvät direktiivin 2002/87/EY ja minkä tahansa muun 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun, myös Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomaisen) ja Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen) toimivaltaan kuuluvan unionin säädöksen soveltamiseen, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen, Euroopan valvontaviranomainen (Euroopan pankkiviranomainen) ja Euroopan valvontaviranomainen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) hyväksyvät nämä säädökset tarvittaessa samanaikaisesti.

57 artikla

Alakomiteat

1. Edellä olevan 56 artiklan soveltamiseksi yhteiskomiteaan perustetaan finanssiryhmittymiä käsittelevä alakomitea.

2. Alakomitea muodostuu 55 artiklan 1 kohdassa mainituista henkilöistä ja yhdestä kunkin jäsenvaltion asianomaisen toimivaltaisen viranomaisen kulloiseenkin henkilöstöön kuuluvasta korkean tason edustajasta.

3. Alakomitea valitsee jäsentensä keskuudesta puheenjohtajan, joka on myös yhteiskomitean jäsen.

4. Yhteiskomitea voi perustaa myös muita alakomiteita.

2 JAKSO

Valituslautakunta

58 artikla

Kokoonpano ja toiminta

1. Valituslautakunta on Euroopan valvontaviranomaisten yhteinen elin.

2. Valituslautakunnassa on kuusi jäsentä ja kuusi varajäsentä, joiden on oltava arvostettuja henkilöitä, jotka ovat osoittaneet omaavansa asianmukaisen tiedot ja ammatillisen kokemuksen, mukaan lukien valvontatehtäviin liittyvän kokemuksen pankki-, lisäeläke-, vakuutus-, arvopaperimarkkina- ja muista finanssipalveluista riittävän korkealta tasolta, mutta he eivät saa olla vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toiminnassa mukana olevien toimivaltaisten viranomaisten tai sen toimintaan osallistuvien muiden kansallisten laitosten tai unionin toimielinten kulloiseenkin henkilöstöön kuuluvia. Valituslautakunnalla on oltava riittävästi lainopillista asiantuntemusta, jotta se voi antaa lainopillisia asiantuntijaneuvoja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimivallan käytön lainmukaisuudesta.

Valituslautakunta nimeää puheenjohtajansa.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen johtokunta nimittää hallintoneuvostoa kuultuaan kaksi valituslautakunnan jäsentä ja kaksi varajäsentä hakijoiden luettelosta, jota komissio on ehdottanut *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* julkaistun kiinnostuksenilmaisupyynnön perusteella.

Muut jäsenet nimitetään asetuksen (EU) N:o 1093/2010 ja asetuksen (EU) N:o 1095/2010 mukaisesti.

4. Valituslautakunnan jäsenten toimikausi on viisi vuotta. Toimikautta voidaan jatkaa kerran.

5. Valituslautakunnan jäsen, jonka vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen johtokunta on nimittänyt, voidaan vapauttaa tehtävistään toimikautensa aikana ainoastaan, jos hänen on todettu syyllistyneen vakavaan väärinkäytökseen, ja johtokunta tekee päätöksen vapauttamisesta hallintoneuvostoa kuultuaan.

6. Valituslautakunta tekee päätöksensä enemmistöllä, jonka muodostavat vähintään neljä sen kuudesta jäsenestä. Kun valituksen kohteena oleva päätös kuuluu tämän asetuksen soveltamisalaan, vähintään yhden vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen valituslautakuntaan nimittämistä kahdesta jäsenestä on kuuluttava tähän päätöksen edellyttämään enemmistöön.

7. Valituslautakunnan puheenjohtaja kutsuu valituslautakunnan koolle tarpeen mukaan.

8. Euroopan valvontaviranomaiset huolehtivat riittävän käytännön tuen ja sihteeripalvelujen antamisesta valituslautakunnalle yhteiskomitean välityksellä.

59 artikla

Riippumattomuus ja puolueettomuus

1. Valituslautakunnan jäsenet ovat riippumattomia päätöksenteossaan. Heitä eivät sido mitkään ohjeet. He eivät saa hoitaa muita tehtäviä, jotka liittyvät vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiseen taikka sen johtokuntaan tai hallintoneuvostoon.

2. Valituslautakunnan jäsen ei saa osallistua valitusmenettelyyn, jos asia koskee hänen omaa etuaan, jos hän on aikaisemmin edustanut jotakin menettelyn osapuolta tai jos hän on osallistunut sen päätöksen tekemiseen, jota valitus koskee.

3. Jos valituslautakunnan jäsen jostain 1 ja 2 kohdassa tarkoitettusta tai muusta syystä katsoo, ettei jokin toinen valituslautakunnan jäsen saisi osallistua valitusmenettelyyn, hänen on ilmoitettava asiasta valituslautakunnalle.

4. Valitusmenettelyn osapuoli voi vastustaa valituslautakunnan jäsenen osallistumista asian käsittelyyn jollakin 1 ja 2 kohdassa tarkoitettulla perusteella tai jos jäsenellä epäillään olevan ennakkokäsitys asiasta.

Vastustamisen perusteena ei voi olla jäsenen kansallisuus, eikä vastustamista tutkita, jos valitusmenettelyn osapuoli on vastustamisperusteen olemassaolon tietäen jo toteuttanut muun valitusmenettelyä koskevan toimenpiteen kuin valituslautakunnan kokoonpanon vastustamisen.

5. Valituslautakunta päättää ilman asianomaista jäsentä, miten 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa on meneteltävä.

Valituslautakuntaan otetaan kyseisen jäsenen tilalle tämän ratkaisun tekoa varten hänen varajäsenensä. Jos myös varajäsen on esteellinen, puheenjohtaja nimeää sijaisen muista varajäsenistä.

6. Valituslautakunnan jäsenet sitoutuvat toimimaan riippumattomasti ja yleisen edun mukaisesti.

Tätä varten heidän on tehtävä sitoumuksistaan ja etunäkökohdistaan ilmoitus, jossa he joko mainitsevat, että heidän riippumattomuuttaan mahdollisesti heikentäviä etunäkökohtia ei ole, tai mainitsevat sellaiset välittömät tai välilliset etunäkökohdat, joiden voitaisiin katsoa heikentävän heidän riippumattomuuttaan.

Nämä ilmoitukset annetaan vuosittain kirjallisesti, ja ne julkistetaan.

V LUKU

OIKEUSSUOJAKEINOT

60 artikla

Muutoksenhaku

1. Luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö taikka toimivaltainen viranomainen voi hakea muutosta 17, 18 ja 19 artiklassa tarkoitettuun vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätökseen tai mihin tahansa muuhun vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen unionin säädösten mukaisesti tekemään päätökseen, joka on osoitettu heille tai joka koskee heitä suoraan ja erikseen, vaikka se olisi osoitettu muulle henkilölle.

2. Valitus ja sen perusteet on toimitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle kirjallisesti kahden kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona päätös on annettu tiedoksi asianomaiselle, tai jos tällaista tiedoksiantoa ei ole suoritettu, siitä päivästä, jona vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen on julkaissut päätöksen.

Valituslautakunta ratkaisee asian kahden kuukauden kuluessa valituksen tekemisestä.

3. Edellä olevan 1 kohdan mukaisesti tehdyllä valituksella ei ole lykkäävää vaikutusta.

Valituslautakunta voi kuitenkin keskeyttää riitautetun päätöksen täytäntöönpanon, jos se katsoo olosuhteiden edellyttävän sitä.

4. Jos valitus voidaan ottaa tutkittavaksi, valituslautakunta tutkii, onko se perusteltu. Se kehottaa valitusmenettelyn osapuolia esittämään tietyssä määräajassa huomautuksensa omien tiedoksiantojensa tai muiden valitusmenettelyn osapuolten ilmoitusten johdosta. Valitusmenettelyn osapuolilla on oikeus esittää näkemyksensä suullisesti.

5. Valituslautakunta voi vahvistaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimivaltaisen elimen tekemän päätöksen tai siirtää asian vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimivaltaisen elimen käsiteltäväksi. Valituslautakunnan tekemä päätös sitoo tuota elintä, jonka on muutettava kyseistä asiaa koskevaa päätöstään.

6. Valituslautakunta hyväksyy ja julkistaa työjärjestyksensä.

7. Valituslautakunnan päätökset on perusteltava, ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen julkistaa ne.

61 artikla

Asian saattaminen Euroopan unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi

1. Valituslautakunnan tai, jos oikeutta hakea muutosta valituslautakunnalta ei ole, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tekemästä päätöksestä voi nostaa kanteen Euroopan unionin tuomioistuimessa Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 263 artiklan mukaisesti.

2. Jäsenvaltio, unionin toimi tai taikka luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi hakea vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätöksiin muutosta Euroopan unionin tuomioistuimelta Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 263 artiklan mukaisesti.

3. Jos vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella on velvoite toimia ja se laiminlyö päätöksen tekemisen, laiminlyöntiä koskeva kanne voidaan nostaa Euroopan unionin tuomioistuimessa Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 265 artiklan mukaisesti.

4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen on toteutettava toimenpiteet, joita unionin tuomioistuimen tuomion täytäntöönpano edellyttää.

VI LUKU

VARAINHOITOA KOSKEVAT SÄÄNNÖKSET

62 artikla

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen talousarvio

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen, joka on Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavasta varainhoitoasetuksesta 25 päivänä kesäkuuta 2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1605/2002⁽¹⁾, jäljempänä ”varainhoitoasetus”, 185 artiklassa tarkoitettu unionin elin, tulot muodostuvat erityisesti seuraavista tai niiden yhdistelmästä:
- finanssilaitosten valvonnasta vastaavien kansallisten viranomaisten pakolliset maksusuodet, jotka suoritetaan siirtymämääräyksiä koskevan pöytäkirjan (N:o 36) 3 artiklan 3 kohdassa määrättyyn äänen painotukseen perustuvan mallin mukaisesti. Tätä artiklaa sovellettaessa siirtymämääräyksiä koskevan pöytäkirjan (N:o 36) 3 artiklan 3 kohdan soveltamista jatketaan siinä 31 päiväksi lokakuuta 2014 vahvistetun määräpäivän jälkeen;
 - Euroopan unionin yleiseen talousarvioon (pääluokka ”Komissio”) otettu unionin avustus;
 - vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle asianomaisissa unionin säädöksissä tarkemmin säädetyissä tapauksissa maksettavat maksut.
2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen menoihin kuuluvat vähintään henkilöstö-, palkka-, hallinto-, infrastruktuuri-, ammattikoulutus- ja toimintamenot.
3. Tulojen ja menojen on oltava tasapainossa.
4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kaikista tuloista ja menoista laaditaan kalenterivuotta vastaavaa varainhoitovuotta varten arvio, jonka perusteella tulot ja menot otetaan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen talousarvioon.

63 artikla

Talousarvion laatiminen

1. Toimitusjohtaja laatii vuosittain 15 päivään helmikuuta mennessä ennakkoarvioluonnoksen seuraavan varainhoitovuoden tuloista ja menoista sekä toimittaa sen ja siihen liitetyn henkilöstötaulukon johtokunnalle ja hallintoneuvostolle. Hallintoneuvosto laatii vuosittain toimitusjohtajan laatiman ja johtokunnan hyväksymän alustavan luonnoksen perusteella ennakkoarvion vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen seuraavan varainhoitovuoden tuloista ja menoista. Hallintoneuvosto toimittaa tämän ennakkoarvion, joka sisältää alustavan henkilöstötaulukon, komissiolle 31 päivään maaliskuuta mennessä. Ennen ennakkoarvion hyväksymistä johtokunnan on hyväksyttävä toimitusjohtajan laatima luonnos.

(¹) EYVL L 248, 16.9.2002, s. 1.

2. Komissio toimittaa ennakkoarvion Euroopan parlamentille ja neuvostolle, jäljempänä yhdessä ”budjettivallan käyttäjä”, Euroopan unionin talousarviota koskevan esityksen kanssa.

3. Ennakkoarvion perusteella komissio sisällyttää arviot, joita se pitää henkilöstötaulukon ja yleisestä talousarviosta suoritettavan avustuksen määrän osalta välttämättöminä, Euroopan unionin talousarviota koskevaan esitykseen Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 313 ja 314 artiklan mukaisesti.

4. Budjettivallan käyttäjä vahvistaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen henkilöstötaulukon. Budjettivallan käyttäjä hyväksyy vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen avustusta koskevat määrärahat.

5. Hallintoneuvosto vahvistaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen talousarvion. Siitä tulee lopullinen, kun Euroopan unionin yleinen talousarvio on lopullisesti vahvistettu. Sitä mukautetaan tarvittaessa tätä vastaavasti.

6. Johtokunta ilmoittaa budjettivallan käyttäjälle viipymättä aikomuksestaan toteuttaa hankkeita, joilla voi olla huomattavaa taloudellista vaikutusta talousarvion rahoittamiseen, ja erityisesti aikomuksestaan toteuttaa kiinteistöihin liittyviä hankkeita, kuten kiinteistöjen vuokraus tai hankinta. Se ilmoittaa asiasta komissiolle. Jos jompikumpi budjettivallan käyttäjistä aikoo antaa lausunnon, se ilmoittaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle tästä aikomuksestaan kahden viikon kuluessa siitä, kun se on saanut tiedon hankkeesta. Jos se ei tee tällaista ilmoitusta, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi käynnistää suunnitellun hankkeen.

7. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen ensimmäisenä toimintavuonna, joka päättyy 31 päivänä joulukuuta 2011, unionin vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle myöntämä rahoitus edellyttää budjettivallan käyttäjän sopimusta talousarviota koskevasta kurinalaisuudesta ja moitteettomasta varainhoidosta tehdyn toimielinten sopimuksen 47 kohdan mukaisesti.

64 artikla

Talousarvion toteutus ja valvonta

1. Toimitusjohtaja toimii tulojen ja menojen hyväksyjänä ja toteuttaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen talousarvion.
2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tilinpitäjä toimittaa alustavan tilinpäätöksen ja selvityksen varainhoitovuoden talousarvio- ja varainhallinnosta komission tilinpitäjälle ja tilintarkastustuomioistuimelle kunkin varainhoitovuoden päättymistä seuraavan maaliskuun 1 päivään mennessä. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tilinpitäjä toimittaa selvityksen talousarvio- ja varainhallinnosta myös hallintoneuvoston jäsenille, Euroopan parlamentille ja neuvostolle seuraavan vuoden maaliskuun 31 päivään mennessä.

Komission tilinpitäjä konsolidoi toimielinten ja erillisvirastojen alustavat tilinpäätökset varainhoitoasetuksen 128 artiklan mukaisesti.

3. Saatuaan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen alustavaa tilinpäätöstä koskevat huomautukset, jotka tilintarkastustuomioistuin on laatinut varainhoitoasetuksen 129 artiklan mukaisesti, toimitusjohtaja vahvistaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen lopullisen tilinpäätöksen omalla vastuullaan ja toimittaa sen johtokunnalle lausuntoa varten.

4. Johtokunta antaa lausunnon vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen lopullisesta tilinpäätöksestä.

5. Toimitusjohtaja toimittaa lopullisen tilinpäätöksen ja johtokunnan lausunnon hallintoneuvoston jäsenille, Euroopan parlamentille, neuvostolle, komissiolle ja tilintarkastustuomioistuimelle 1 päivään heinäkuuta mennessä varainhoitovuoden päättymisen jälkeen.

6. Lopullinen tilinpäätös julkaistaan.

7. Toimitusjohtaja toimittaa 30 päivään syyskuuta mennessä tilintarkastustuomioistuimelle vastineensa sen huomautuksiin. Hän toimittaa jäljennöksen vastineesta myös johtokunnalle ja komissiolle.

8. Toimitusjohtaja toimittaa varainhoitoasetuksen 146 artiklan 3 kohdan mukaisesti Euroopan parlamentille tämän pyynnöstä kaikki tiedot, joita tarvitaan kyseistä varainhoitovuotta koskevan vastuuvapausmenettelyn moitteettomaksi toteuttamiseksi.

9. Ennen vuoden N + 2 toukokuun 15 päivää Euroopan parlamentti myöntää neuvoston määräenemmistöllä antamasta suosituksesta vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle vastuuvapauden varainhoitovuoden N talousarvion toteuttamisesta, siihen sisältyvine Euroopan unionin yleisestä talousarviosta ja toimivaltaisilta viranomaisilta peräisin olevine tuloineen.

65 artikla

Varainhoitoa koskevat säännöt

Johtokunta hyväksyy vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiseen sovellettavat varainhoitoa koskevat säännöt komissiota kuultuaan. Säännöt saavat poiketa Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavasta varainhoitoasetuksesta annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1605/2002 185 artiklassa tarkoitettuja elimiä koskevasta varainhoidon puiteasetuksesta 19 päivänä marraskuuta 2002 annetusta komission asetuksista (EY, Euratom) N:o 2343/2002⁽¹⁾ ainoastaan, jos se on välttämätöntä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toiminnasta johtuvien erityisvaatimusten vuoksi ja komissio antaa tähän suostumuksen etukäteen.

66 artikla

Petostentorjunta

1. Petosten, lahjonnan ja muun laittoman toiminnan torjumiseksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiseen sovelletaan rajoituksetta asetusta (EY) N:o 1073/1999.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen liittyy toimielinten väliin sopimukseen Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF)

sisäisistä tutkimuksista ja antaa välittömästi asianmukaiset määräykset, jotka koskevat kaikkia vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen henkilöstöön kuuluvia.

3. Rahoituspäätöksissä ja niistä johtuvissa täytäntöönpanoa koskevista sopimuksista tai asiakirjoista on määrättävä nimenomaisesti, että tilintarkastustuomioistuin ja OLAF voivat tarvittaessa tehdä tarkastuksia paikan päällä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen suorittamien varojen edunsaajien luona ja näiden varojen jakamisesta vastaavan henkilöstön luona.

VII LUKU

YLEISET SÄÄNNÖKSET

67 artikla

Erioikeudet ja vapaudet

Euroopan unionista tehtyyn ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitettyä Euroopan unionin erioikeuksia ja vapauksia koskevaa pöytäkirjaa (N:o 7) sovelletaan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiseen ja sen henkilöstöön.

68 artikla

Henkilöstö

1. Vakuutus- ja työeläkeviranomaisen henkilöstöön, myös sen toimitusjohtajaan ja puheenjohtajaan, sovelletaan henkilöstösääntöjä, muuta henkilöstöä koskevia palvelussuhteen ehtoja ja unionin toimielinten näiden henkilöstösääntöjen ja palvelussuhteen ehtojen soveltamiseksi yhteisesti antamia sääntöjä.

2. Johtokunta hyväksyy yhteisymmärryksessä komission kanssa tarvittavat soveltamissäännöt henkilöstösääntöjen 110 artiklan säännösten mukaisesti.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen käyttää henkilöstönsä suhteen niitä valtuuksia, jotka henkilöstösääntöjen mukaan kuuluvat nimittävälle viranomaiselle ja muuta henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen mukaan työsopimusten tekemiseen toimivaltaiselle viranomaiselle.

4. Johtokunta antaa säännökset, joilla mahdollistetaan kansallisten asiantuntijoiden määräaikainen siirto jäsenvaltioista vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen palvelukseen.

69 artikla

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen vastuu

1. Jos kyseessä on sopimukseen perustumaton vastuu, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen on jäsenvaltioiden lainsäädäntöön sisältyvien yleisten perusperiaatteiden mukaisesti korvattava itsensä tai henkilöstönsä tehtäviensä yhteydessä aiheuttamat vahingot. Euroopan unionin tuomioistuimella on toimivalta ratkaista tällaisten vahinkojen korvaamiseen liittyvät riita-asiat.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen henkilöstöön kuuluvien henkilökohtaista taloudellista ja kurinpidollista vastuuta vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisesta kohtaan säännellään vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen henkilöstöön sovellettavissa asioissa koskevissa määräyksissä.

⁽¹⁾ EYVL L 357, 31.12.2002, s. 72.

70 artikla

Salassapitovelvollisuus

1. Hallintoneuvoston ja johtokunnan jäsenten, toimitusjohtajan ja vakuutus- ja työeläkeviranomaisen henkilöstöön kuuluvien, mukaan lukien jäsenvaltioiden vakuutus- ja työeläkeviranomaisen määräaikaiseen palvelukseen siirtämät virkamiehet, sekä kaikkien muiden vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tehtäviä suorittavien sopimussuhteisten henkilöiden on noudatettava salassapitovelvollisuutta Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 339 artiklan ja asiaankuuluvassa unionin lainsäädännössä olevien asiaa koskevien säännösten mukaisesti vielä tehtäviensä päättymisen jälkeenkin.

Heihin sovelletaan henkilöstösääntöjen 16 artiklaa.

Henkilöstösääntöjen mukaisesti henkilöstön on palvelussuhteensa päätyttyä edelleen osoitettava kunniallisuutta ja pidättyvyyttä tiettyjen nimitysten ja etujen vastaanottamisessa.

Jäsenvaltiot, unionin toimielimet tai elimet tai muut julkiset tai yksityiset elimet eivät saa pyrkiä vaikuttamaan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen henkilöstöön kuuluihin.

2. Luottamuksellisia tietoja, jotka 1 kohdassa tarkoitettujen henkilöt saavat tehtäviään suorittaessaan, ei saa luovuttaa kenellekään henkilölle eikä millekään viranomaiselle muutoin kuin sellaisena tiivistelmänä tai koosteena, josta yksittäisiä finanssilaitoksia ei voida tunnistaa, sanotun kuitenkin vaikuttamatta rikosoikeuden soveltamisalaan kuuluvien tapausten käsittelyyn.

Edellä olevan 1 kohdan ja tämän kohdan ensimmäisen alakohdan mukainen velvoite ei myöskään estä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista ja kansallisia valvontaviranomaisia käyttämästä näitä tietoja 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen säästöjen täytäntöönpanon valvonnassa eikä varsinkaan päätösten tekemistä koskevilla oikeudellisilla menettelyillä.

3. Edellä olevat 1 ja 2 kohta eivät saa estää vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista vaihtamasta tietoja kansallisten valvontaviranomaisten kanssa tämän asetuksen ja finanssilaitoksiin sovellettavan muun unionin lainsäädännön mukaisesti.

Näitä tietoja koskee 1 ja 2 kohdan mukainen salassapitovelvollisuus. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen hyväksyy työjärjestyksessään 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen salassapitovelvollisuutta koskevien sääntöjen täytäntöönpanoa koskevat käytännön järjestelyt.

4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen soveltaa komission sisäisten menettelysääntöjen muuttamisesta 29 päivänä marraskuuta 2001 tehtyä komission päätöstä 2001/844/EY, EHTY, Euratom ⁽¹⁾.

71 artikla

Tietosuoja

Tämän asetuksen soveltaminen ei rajoita jäsenvaltioilla direktiivin 95/46/EY mukaisesti olevia henkilötietojen käsittelyä koskevia velvoitteita eikä asetuksen (EY) N:o 45/2001 mukaisia henkilötietojen käsittelyä liittyviä velvoitteita, joita vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella on tehtäviään suorittaessaan.

⁽¹⁾ EYVL L 317, 3.12.2001, s. 1.

72 artikla

Asiakirjoihin tutustuminen

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen hallussa oleviin asiakirjoihin sovelletaan asetusta (EY) N:o 1049/2001.

2. Johtokunta hyväksyy asetuksen (EY) N:o 1049/2001 soveltamista koskevat käytännön järjestelyt viimeistään 31 päivänä toukokuuta 2011.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen asetuksen (EY) N:o 1049/2001 8 artiklan nojalla tekemistä päätöksistä voidaan tehdä kantelu Euroopan oikeusasiamiehelle Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 228 artiklassa määrätyn edellytyksin tai niistä voidaan sen jälkeen, kun valituslautakunnalta on ensin haettu muutosta, tarvittaessa nostaa kanne Euroopan unionin tuomioistuimessa Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 263 artiklassa määrätyn edellytyksin.

73 artikla

Kielijärjestelyt

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiseen sovelletaan Euroopan talousyhteisössä käytettäviä kieliä koskevista järjestelyistä annettua neuvoston asetusta N:o 1 ⁽²⁾.

2. Johtokunta päättää vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen sisäisistä kielijärjestelyistä.

3. Euroopan unionin elinten käännöskeskus huolehtii vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toiminnassa tarvittavista käännöspalveluista.

74 artikla

Toimipaikkaa koskeva sopimus

Sijaintijäsenvaltion vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle tarjoamia tiloja ja palveluja koskevat järjestelyt sekä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimitusjohtajaan, johtokunnan jäseniin, henkilöstöön ja heidän perheenjäseniinsä sijaintijäsenvaltiossa sovellettavat erityissäännöt vahvistetaan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen ja sijaintijäsenvaltion välisessä toimipaikkaa koskevassa sopimuksessa, joka tehdään sen jälkeen kun johtokunta on sen hyväksynyt.

Sijaintijäsenvaltion on varmistettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen asianmukaiselle toiminnalle parhaat mahdolliset olosuhteet, mukaan lukien monikieliset ja eurooppalaisesti suuntautuneet koulunkäyntimahdollisuudet sekä asianmukaiset kulkuyhteydet.

75 artikla

Kolmansien maiden osallistuminen

1. Kolmannet maat voivat osallistua vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimintaan, jos ne ovat tehneet unionin kanssa sopimuksia, joiden perusteella ne ovat hyväksyneet unionin lainsäädännön 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilla vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen vastuualueilla ja soveltavat sitä.

⁽²⁾ EYVL 17, 6.10.1958, s. 385.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi tehdä yhteistyötä 1 kohdassa tarkoitettujen maiden kanssa, jotka soveltavat 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilla vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen vastuualueilla vastaavaksi tunnustettua lainsäädäntöä siten kuin unionin Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 216 artiklan mukaisesti tekemissä kansainvälisissä sopimuksissa on määrätty.

3. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen sopimusten määräysten mukaisesti luodaan järjestelyjä, joissa määritellään 1 kohdassa tarkoitettujen maiden osalta erityisesti vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimintaan osallistumisen luonne ja laajuus sekä osallistumista koskevat menettelysäännöt, mukaan lukien rahoitusosuuksia ja henkilöstöä koskevat määräykset. Niiden edustaja voi toimia tarkkailijana hallintoneuvostossa, mutta niiden on varmistettava, etteivät nämä maat osallistu yksittäisiä finanssilaitoksia koskeviin keskusteluihin, paitsi jos asia koskee suoraan niiden etua.

VIII LUKU

SIIRTYMÄ- JA LOPPUSÄÄNNÖKSET

76 artikla

Valmistelutoimet

1. Tämän asetuksen tultua voimaan ja ennen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen perustamista Euroopan vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitea toimii läheisessä yhteistyössä komission kanssa valmisteltaessa Euroopan vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitean korvaamista vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella.

2. Kun vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen on perustettu, komissio vastaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen hallinnollisesta perustamisesta ja alkuvaiheen hallinnollisesta toiminnasta siihen asti, kun vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen on nimittänyt toimitusjohtajan.

Tätä varten ja siihen asti, kun hallintoneuvoston 51 artiklan mukaisesti nimittämä toimitusjohtaja ryhtyy hoitamaan tehtäviään, komissio voi väliaikaisesti nimittää virkamiehen hoitamaan toimitusjohtajan tehtäviä. Tämä jakso saa kestää vain sen ajan, joka on tarpeen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimitusjohtajan nimittämiseksi.

Väliaikaisesti tehtäviään hoitava toimitusjohtaja voi antaa luvan johtokunnan hyväksyntään vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen talousarviomäärärahoista maksettaviin maksuihin ja tehdä sopimuksia, myös henkilöstöä koskevia sopimuksia, sen jälkeen, kun vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen henkilöstötaulukko on hyväksytty.

3. Edellä olevat 1 ja 2 kohta eivät rajoita hallintoneuvoston ja johtokunnan toimivaltaa.

4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista pidetään Euroopan vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitean oikeudellisenä seuraajana. Euroopan vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitean kaikki varat ja vastuut sekä kaikki vireillä olevat toimet siirretään viimeistään vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen perustamispäivänä ilman eri toimenpiteitä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle. Euroopan vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitean on laadittava lopullinen tilinpäätös varallisuudestaan ja vastuistaan tuona siirtopäivänä. Euroopan

vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitea ja komissio tarkastavat ja hyväksyvät tämän tilinpäätöksen.

77 artikla

Henkilöstöä koskevat siirtymäsäännökset

1. Poiketen siitä, mitä 68 artiklassa säädetään, kaikki Euroopan vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitean tai sen sihteeristön tekemät ja 1 päivänä tammikuuta 2011 voimassa olevat työsopimukset ja lähetettyjä työntekijöitä koskevat sopimukset pysyvät voimassa niiden viimeiseen voimassaolopäivään asti. Niitä ei voi jatkaa.

2. Kaikille 1 kohdassa tarkoitetuille sopimussuhteessa oleville henkilöstöön kuuluville tarjotaan mahdollisuus tehdä muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 2 artiklan a alakohdan mukainen väliaikaisen toimihenkilön työsopimus vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen henkilöstötaulukossa vahvistettujen eri palkkaluokkien mukaisesti.

Työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen järjestää tämän asetuksen voimaantulon jälkeen sisäisen valintamenettelyn, joka rajoitetaan koskemaan henkilöstöä, jolla on työsopimus Euroopan vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitean tai sen sihteeristön kanssa ja jonka tarkoituksena on tarkistaa palvelukseen otettavien pätevyys, tehokkuus ja luotettavuus. Sisäisessä valintamenettelyssä on otettava huomioon kaikki taidot ja kokemus, joita henkilö on osoittanut tehtäviensä hoidossa ennen työsuhteeseen ottamistaan.

3. Valituille ehdokkaille tarjotaan suoritettavien tehtävien tyylistä ja tasosta riippuen väliaikaisen toimihenkilön työsopimusta, jonka kesto vastaa vähintään aiemmin tehdyn työsopimuksen jäljellä olevaa kesto.

4. Asianomaista kansallista lainsäädäntöä, joka koskee työsopimuksia ja muita asiaan liittyviä välineitä, sovelletaan edelleen henkilöstön jäseniin, joilla on aiemmin tehty työsopimus mutta jotka päättävät olla hakematta väliaikaisen toimihenkilön paikkaa tai joille ei tarjota tällaista paikkaa koskevaa sopimusta 2 kohdan mukaisesti.

78 artikla

Kansalliset säännökset

Jäsenvaltioiden on toteutettava tarpeelliset toimet tämän asetuksen tehokkaan soveltamisen varmistamiseksi.

79 artikla

Muutokset

Muutetaan päätös N:o 716/2009/EY siten, että Euroopan vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitea poistetaan tuon päätöksen liitteessä olevassa B jaksossa olevasta tuensaajien luettelosta.

80 artikla

Kumoaminen

Kumotaan Euroopan vakuutus- ja työeläkevalvontaviranomaisten komitean perustamisesta tehty komission päätös 2009/79/EY 1 päivästä tammikuuta 2011 lukien.

81 artikla

Arviointi

1. Komissio julkaisee viimeistään 2 päivänä tammikuuta 2014 ja tämän jälkeen kolmen vuoden välein yleiskertomuksen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toiminnan ja tässä asetuksessa säädettyjen menettelyjen tuloksena saaduista kokemuksista. Mainituksa kertomuksessa arvioidaan muun muassa seuraavaa:

- a) toimivaltaisten viranomaisten valvontakäytännöissä saavutettu lähentyminen,
 - i) toimivaltaisten viranomaisten toiminnallisessa riippumattomuudessa ja yritysten hyvää hallintotapaa vastavissa standardeissa saavutettu lähentyminen;
 - ii) vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen puolueettomuus, objektiivisuus ja riippumattomuus;
- b) valvontakollegioiden toiminta;
- c) kriisien ehkäisyyn, hallintaan ja ratkaisuun liittyvillä aloilla, myös unionin rahoitusjärjestelyissä saavutettu lähentyminen;
- d) vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen asema järjestelmäriskin osalta;
- e) 38 artiklassa säädetyn suojalausekkeen soveltaminen;
- f) 19 artiklassa tarkoitetun sitovan sovittelun soveltaminen.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetussa kertomuksessa arvioidaan myös seuraavaa:

- a) onko tarkoituksenmukaista jatkaa pankkialan, vakuutus- ja lisäeläkealan sekä arvopaperi- ja finanssimarkkinoiden erillistä valvontaa;
- b) onko tarkoituksenmukaista toteuttaa vakavaraisuuden valvontaa ja valvoa liiketoiminnan harjoittamista erikseen vai saman valvontaviranomaisen kautta;

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Strasbourgissa 24 päivänä marraskuuta 2010.

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies
J. BUZEK

- c) onko syytä yksinkertaistaa ja lujittaa EFVJ:n rakennetta, jotta voidaan lisätä johdonmukaisuutta makro- ja mikrotason välillä sekä Euroopan valvontaviranomaisten kesken;
- d) onko EFVJ:n kehitys sopusoinnussa maailmanlaajuisen kehityksen kanssa;
- e) onko EFVJ:ssä riittävästi monimuotoisuutta ja huippuosaamista;
- f) onko julkistamisvelvoitteesta huolehdittu riittävää vastuullisuutta ja avoimuutta noudattaen;
- g) onko vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella riittävät resurssit tehtäviensä suorittamiseksi;
- h) onko vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kotipaikka tarkoituksenmukainen vai onko tarkoituksenmukaista siirtää Euroopan valvontaviranomaiset samaan kotipaikkaan niiden välisen yhteensovittamisen tehostamiseksi.

3. Komissio laatii yleiseurooppalaisten laitosten tai infrastruktuurien suoran valvonnan osalta ja ottaen huomioon markkina-kehityksen vuosittain kertomuksen siitä, onko vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle syytä antaa muita valvontatehtäviä tällä alalla.

4. Kertomus ja siihen mahdollisesti liittyvät ehdotukset toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

82 artikla

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2011 lukuun ottamatta 76 artiklaa ja 77 artiklan 1 ja 2 kohtaa, joita sovelletaan voimaantulopäivästä alkaen.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen perustetaan 1 päivänä tammikuuta 2011.

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja
O. CHASTEL